

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Kraft, Emma.; af E. Kraft ; med Forord af M. Moldenhawer ; Illustrationer af L. Frølich, Erik Henningsen, Emil Schwabe og Carl Thomsen.
Sommer og Vinter : Fortællinger for Børn

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : H. Hagerup, 1893

Fysiske størrelse | Physical extent:

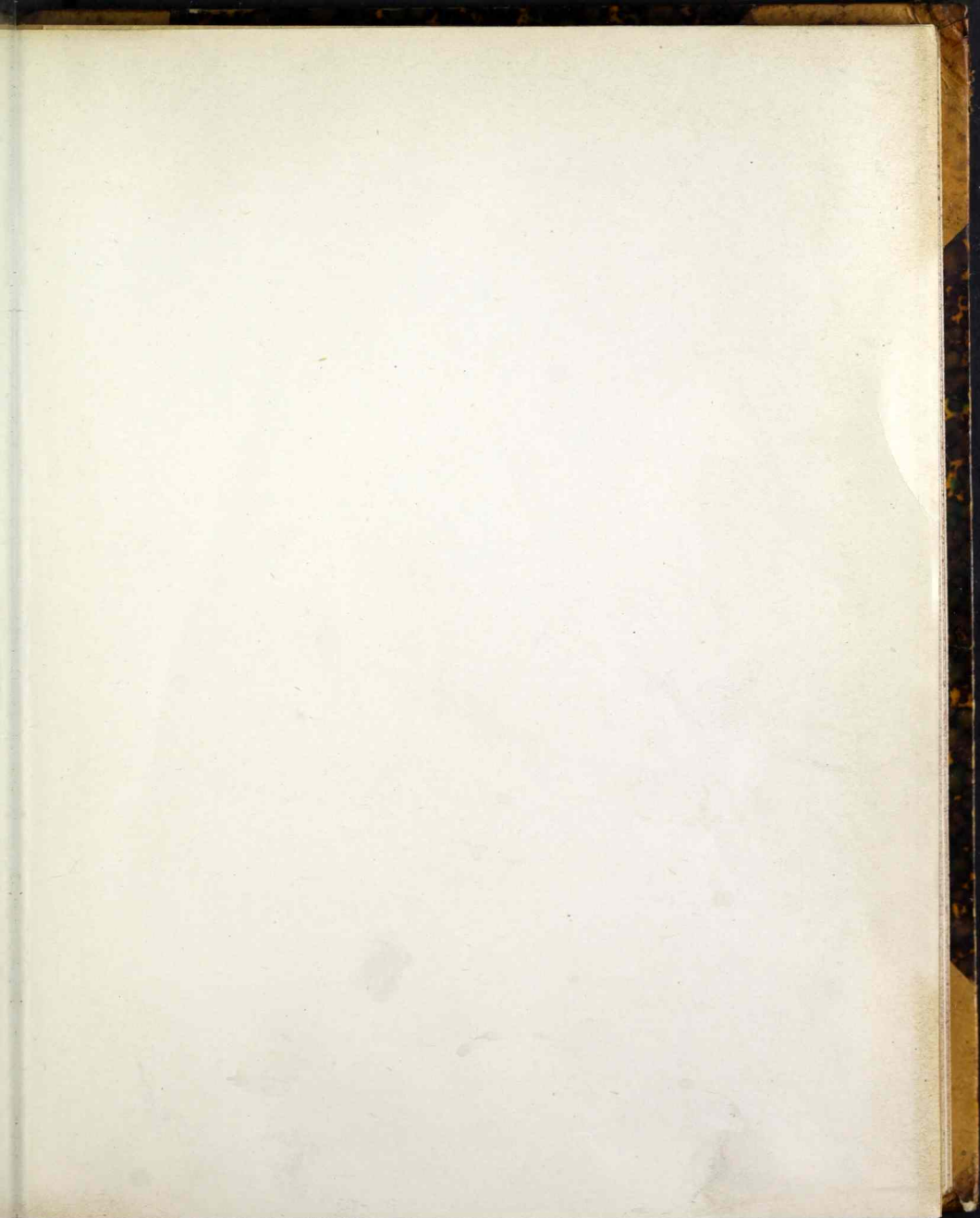
184 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

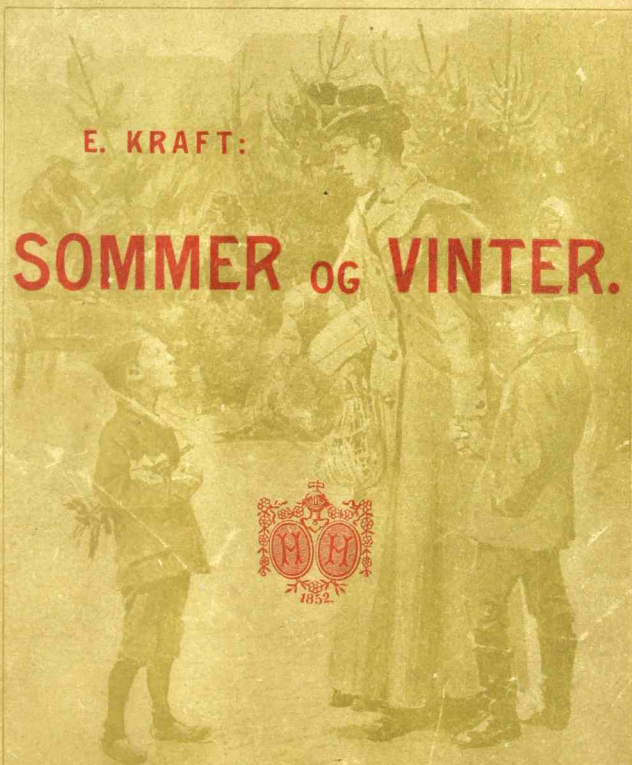
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

E. KRAFT:

SOMMER OG VINTER.

KJØBENHAVN.

H. HAGERUPS FORLAG.

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHENHOU & CO., CHRISTIANIA.

1893.

E. KRAFT:

SOMMER OG VINTER.

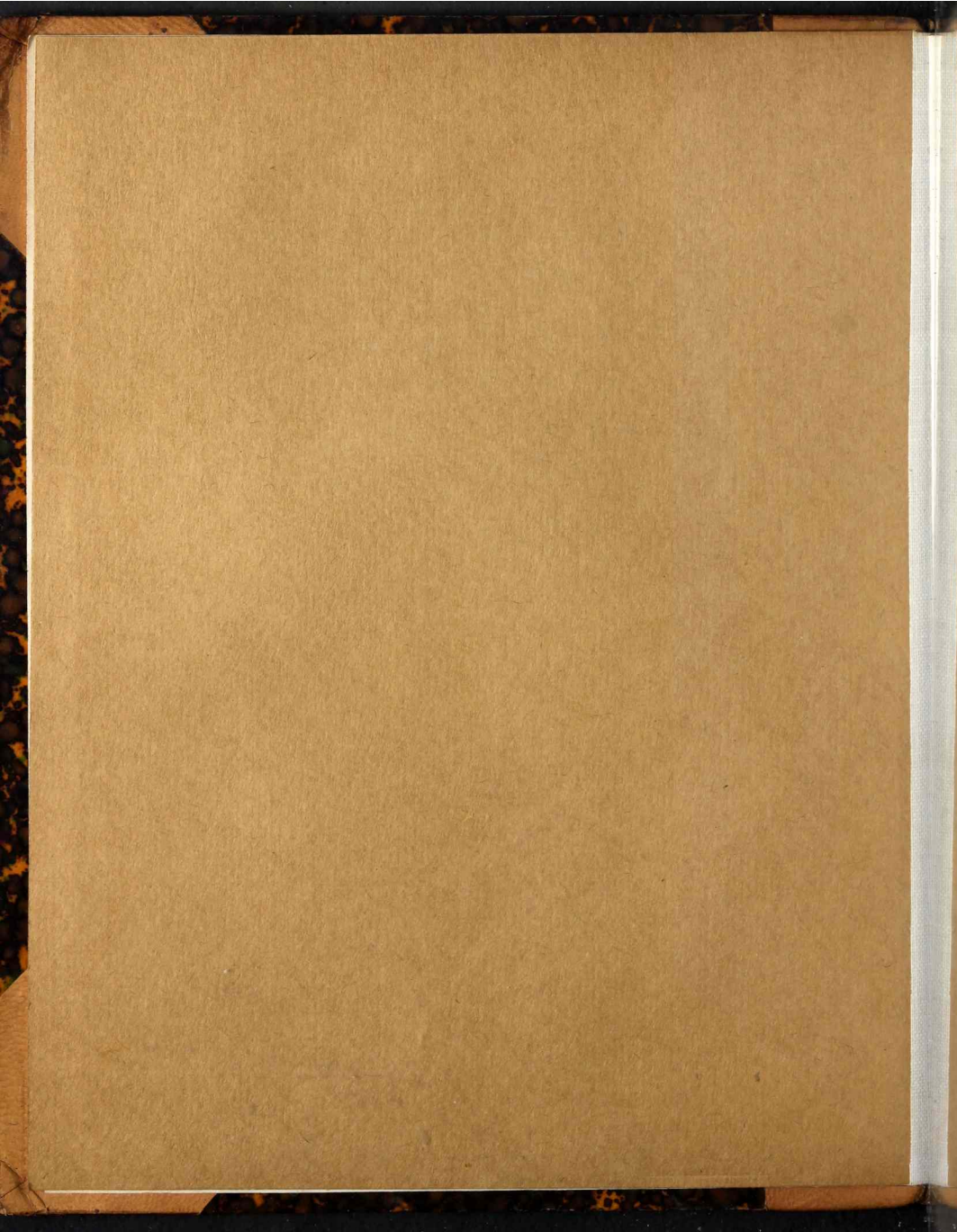

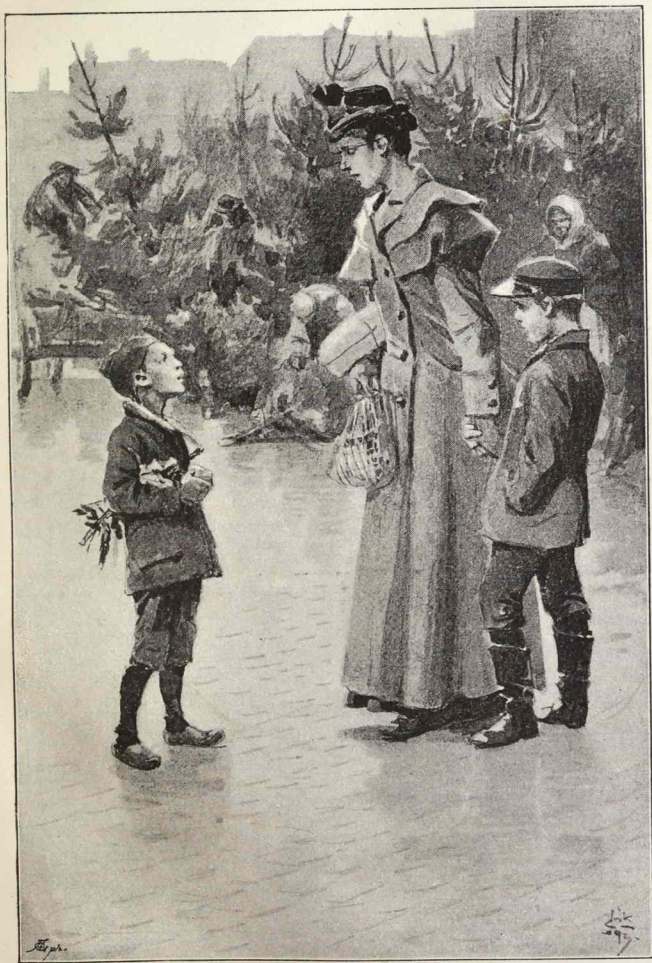
KJØBENHAVN.

H. HAGERUPS FORLAG.

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHENHOU & CO., CHRISTIANIA.

1893.

SOMMER OG VINTER.

FORTÆLLINGER FOR BØRN

AF

E. KRAFT.

MED FORORD AF M. MOLDENHAWER

OG

ILLUSTRATIONER

AF PROFESSOR L. FRÖLICH OG KUNSTMALERNE ERIK HENNINGSSEN,
EMIL SCHWABE OG CARL THOMSEN.

KJØBENHAVN.

H. HAGERUPS FORLAG.

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE H. ASCHEHOUG & CO., CHRISTIANIA.

1893.

TRIERS BOGTRYKKERI (H. J. SCHOU.)

FORORD.

Den foreliggende Samling Fortællinger har jeg haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med, efterhaanden som hver enkelt er opstaaet. Det har været mig en Glæde selv at læse dem og at læse dem for Børnene i min Skole. Disse have stedse fulgt Oplæsningen med den største Interesse, og paa den lydløse Stillehed i Klassen, det opmærksomme, livlige Udtryk i Barneansigterne har jeg tydelig kunnet mærke, at Forfatterinden med lykkelig Haand har forstaaet at anslaa netop de Strengte, der give Genlyd i Barnesindene. Der aander gennem dem alle en Friskhed, en Umiddelbarhed og en Humor, der virker velgørende, og dog findes der ogsaa Alvor; en Alvor, som Barnet godt kan være med til, fordi den ikke ligger over dets Fattæevne, og fordi den altid fremkommer paa en sund og naturlig Maade. De fleste Fortællinger af foreliggende Samling ere smaa Virkelighedsbilleder, frie for al Sentimentalitet, for al opskruet, sødlig Religiositet. Jeg er vis paa, den vil skabe sig mange Venner i vor Børne-

verden, og jeg vil paa det varmeste anbefale den til enhver, der vil skaffe sine Børn en god og sund Bog i Hænde. De smukke Billeder fra dygtig Kunstnerhaand, samt den hele smukke Udstyrelse vil sikkert bidrage til at gøre den kær for de smaa.

Hellebæk, November 1893.

Marie Moldenhawer,

Skolebestyrerinde.

INDHOLDSFORTEGNELSE.

Nr.		Pag.
1	Første Gut paa Lejet, med Illustrationer af Professor L. Frølich	9
2	Den lille Bydreng (Erik Henningsen)	27
3	Tabt og funden (E. Schwabe)	46
4	Moder skal hvile (Erik Henningsen)	67
5	En Historie om lille Sofie, der aldrig kom i Skole (L. Frølich)	79
6	Forældreløs (Erik Henningsen)	95
7	En Grisehistorie (Carl Thomsen)	123
8	Onkels Juliane (Carl Thomsen)	131
9	Han kommer igen (E. Schwabe)	154
10	»Jokum« (Carl Thomsen)	170

Første Gut paa Lejet.

Der stod et mægtigt Lindetræ uden for Baadebygger og Tømrer Ole Rasmussens Hus. Det havde staaet der i mange Aar, var kendt af alle og havde svalet mangelmodig Vandrer, der slæbte sig hen ad den skyggeløse, støvede Landevej, som forbandt de to Fiskerlejer med hinanden. Aar for Aar bredte det sig og havde naaet et saa mægtigt Omfang, at det tog Sol og Lys fra Ole Rasmussens Hus. Kappes skulde det, det maa alt, som vokser for stærkt, at det kan give Plads og Luft for andre. Men hvordan skulde Rasmussen faa Tid dertil?

De tre sidste Aar havde han skullet bygge sig et nyt Hus. Pengene hertil havde han; Lysten manglede ikke. Det gamle sank i Knæ; farligt saa det ud; Taget ludede mere og mere og havde Huller baade hist og her; man risikerede, det en skønne Dag gled helt ned. Heller ikke kunde man vente at faa det lejet ud om Sommeren i denne Tilstand. Det var en krænkende Tanke for Ole Rasmussen, at han, den bedst stillede paa Lejet, skulde, snart sagt, have det daarligste Sted. Men Tiden, den kunde han ikke faa. Af-

slaa alle Bestillinger, der strømmede ind til ham, vilde han ikke.

Saa sank da Huset mere og mere, alt imedens Linden bredte sig, som om den vilde dække over al den Faldefærdighed.

Men inde fra Værkstedet fløj og røg Spaanerne en om Ørene, og lystig Sang fra Svendene tonede ud i Luften. Baade blev der bygget; Huse og Villaer blev der bygget for Københavnerne, som var rent gale efter at komme paa denne Egn. Flagstænger bleve rejste herfra, og Verandaer tømrede. Hver nok saa lille Stump Have maatte have sin Flagstang, hver nok saa lille Rønne sin Veranda, og saadan gik det til, at smaa, hyggelige Fiskerhytter fik moderne Verandaer paaklistrede, som passede dertil som Atlaskes Sko til en Bomuldskjole.

Ogsaa Ole Rasmussens Hustru havde travlt fra Solopgang til Sengetid. Hun sled og sled og undte sig aldrig Hviledage. Og kom saa Sommeren, blev det først rent galt. Alle Sommergæsterne vilde bade hos Ole Rasmussens; dér var altid rent og pænt. Om Sommeren flyttede Grosserere ud i Ole Rasmussens Lejlighed, skønt de hvert Aar forsikrede, det blev sidste Aar de kom igen. Man kunde jo risikere alt i det brøstfældige Hus.

Saa flyttede Rasmussen selv over i to smaa Stuer, han havde tømret sammen til dette Brug.

Det var knap nok, Rasmussen og hans Kone havde Tid til at tage sig lidt af deres eneste Søn, Rasmus, og det skønt Drengen var deres Stolthed, for de vidste nok, stoltere Gut paa Lejet gaves der ikke.

Kraftig og velvoksen var den trettenaarige Rasmus, dertil smidig og let som en Aal. Om hans høje, aabne Pande hang Haaret i tykke Krøller, ud af hans Øjne lyste

Ærlighed og Trofasthed, og saa havde han dertil et Par Kinder, saadanne, som kun Saltvandsluft kan give.

Forældrene vare ogsaa stolte af, at Rasmus gentagne Gange var bleven baade tegnet og saagar malet i Farver og været paa Malakademiet, som de kaldte Udstillingen. Dette fremhævede de som noget særligt fortjenstfuldt af Rasmus.

Alle Drengene 'paa Lejet saa' op til Rasmus. De følte sig altid som de underlegne, naar de stode over for ham. Selv Grossererens to Sønner, Poul og Emil, lystrede ham. Medens de andre Fiskerdrenge altid maatte være Hest for de københavnske Drenge, som i Ferierne kom her ud, og aldrig saa meget som syntes at antyde blot Ønsket om ogsaa en Gang at være Kusk og svinge Pisen over Københavnerdrene, var Rasmus i Modsætning til disse altid kun Kusk. Af Sted trak Poul og Emil som et Par dampende Heste, medens Rasmus, som om det kunde være Tor selv, der svingede sin Hammer, lod Pisen suse om Drengenes Øren.

Spurgte man Rasmus, om han ligesom Faderen skulde være Baadebygger og Tømrer, saa' han først op og ned ad Spørgeren, og hans Øje udtrykte tydelig nok: »Hvad angaar det dig?« Saa svarede han støt og bestemt: »Nej, Reder,« og gik sin Vej.

Det stod for ham som det højeste at eje Skibe, mange Skibe, som paa hans Bud stak i Søen. Han kunde ligge der nede ved Søen i Timevis, se paa de forbisejlende Skibe, bilde sig ind, de tilhørte ham, beregne i Tanken, hvad den og den Ladning kom paa og se sig selv som Mand med mange Folk under sig, der maatte lyde ham. Med Tanken herpaa havde han faaet Forældrene til uden for Skolen at lade ham lære Tysk og Engelsk, og dette bidrog yderligere til at sætte ham i Respekt hos de andre Drenge.

Frygt kendte han ikke til. Frejdig og tillidsfuld gik han paa, selv dér, hvor de voksne holdt sig tilbage. Han var saaledes en Aften silde i Mørke gaaet gennem den nærliggende Plantage for at hente Lægen til sin Moder, og den holdt ellers ingen af at passere, naar Mørket faldt paa. Nordvestvinden havde givet Træerne herinde de forunderligste Former. Snart mindede et om en stor sammenrullet Abe, snart om en gammel Kvinde. Graa Lavarter voksede højt op ad Stammerne, og paa Afstand saa de ud som graanede Gubber, saa Egnens Beboere overalt saa Spøgelse i hvad der kun var Naturens Værk. Ogsaa kunde Havet sukke saa underligt, saa det hørtes helt op i Skoven. Men Rasmus var gaaet Vejen i Mørke med samme frejdige Mod, som om det havde været ved højlys Dag i Solskin. Han vidste, derhjemme laa Moderen og ventede paa Lægen, og angst var han ikke. I Følelsen af denne sin Frygtløshed kunde han ogsaa spotte de andre Børns Angest, især naar disse ikke turde vove sig for langt ind i Skoven af Frygt for de mange Hugorme, der fandtes i den lille Plantage.

Naar Poul og Emil glædede sig saa vældigt til Sommerferien, var det ikke alene for alle de Sommerglæder, der ventede — nej, i Spidsen for alt stod Rasmus.

Paa Rasmus derimod mærkede man ikke synderlig Glæde ved at gense Poul og Emil. Han hilste paa dem med en egen Overlegenhed, der altid, især i de første Dage, virkede lidt afkolende.

En bedre Tumble- og Legeplads end det Stykke Jord, der fra Ole Rasmussens Have strakte ned til Søen, kunde man vanskelig tænke sig.

Grossererens Frue syntes jo nok, at Ole Rasmussen kunde rydde lidt op i alt det Skramleri; men dertil fik han nu aldrig Tid. Her laa Baade, der skulde repareres, om-

vendte Baade, der skulde tjæres, Bjælker, Tang og store Stene, som Havet havde kastet op, alt hulter til bulter mellem Brændestabler, som der kun blev hugget og savet af, til hvad der til daglig brugtes. Høje Strandtislser ragede op imellem alt Skramleriet, medens enkelte røde Valmuer og den lille beskedne Stenbræk tittede frem af det hvide Sand, som om de ogsaa vilde være med i Legen. Her nede nynnede Kilden, Egnens Velsignelse, med sit krystalklare, kølige Vand, sin Sang, og store og smaa kom og gik fra og til med Krus, Kander og Spande, og nu og da bleve de staaende og iagttog Børnenes Leg. Vippebrætter og Gynger, som de selv havde lavet, og hvorfra man hørte dem synge og le, manglede heller ikke. Denne Sommer havde Børnene af gamle Lægter lavet sig en Grønlænderhytte. Rasmus havde været Bygherren og givet sine Ordre, medens de andre paa hans Bud havde slæbt Bræder og Stene og andet Tilbehør dertil. Kransen var rejst, der havde været Gilde, og Bygherrens Skaal var drukket. Små Hylde og Skabe vare slaaede op paa Væggene. I Østersskaller var der boret Huller, som der var sat Staaltraad i; fyldte med Tran afgav de en sparsom, men ægte grønlandsk Belysning i den halvmørke Hytte. Luften herinde var ogsaa grønlandsk, og her laa Børnene og udkastede Planer for deres Lege, fortalte Historier og fordrev Tiden.

Men naar Solen stod højt paa Himlen og varmede Hytten igennem, fortrak de til den nærliggende Plantage.

Her var alt saa tyst, saa eventyragtigt. Det hvide Sand, som Plantagen var anlagt paa, skinnede overalt igennem. Det tykke, saftige Mos og forskellige Lavarter gjorde Fodtrinene lydløse, og uvilkaarligt talte Børnene her oppe kun sagte med hverandre. Altid havde Skoven nye Gaver til Børnene. Om Foraaret stod det vilde Jord-

bær i sine hvide, tætte Klynger, beskedent gemt mellem tætte Bregner; den lilla Klokkeblomst nejede sig for Vinden, medens Tyttebærblomster udsendte deres liflige mandelagtige Duft. Blot lidt Sol, lidt Varme, saa titte Jordbærrene frem, og Børnene trække dem paa Straa, skønt de kun have faaet Lov at rødme paa den ene Side. Saa kommer Hindbærrets Tid her oppe. Der er ligefrem Valfart af Smaafolk til Plantagen, de glemme helt Hugormene. Der skal plukkes og plukkes og plukkes. Alle Københavnerne skulle sylte Hindbær og have Rødgrød, og det giver altid en lille Skilling at tjene. Og knap ere Hindbærbuskene plyndrede, førend Brombærgrenene hage sig fast i de forbiggende og række og strække deres overfyldte Grene frem. Højt oppe i Egens Top klavrer Kaprifolien, slynger sig om hver lille Gren, som om den vilde kvæle den, og udsender sin bedøvende Duft. Og sent paa Efteraaret skinner dens røde Bær og kappes i Farve og Pragt med Rønnebærbuskene, der næsten segne under Vægten af Bær. Ræven soler sine smaa Unger, medens en sky og ensom Raa søger Drikke. Her oppe er lune Smaakroge, høje Banker, mørke, ængstelig mørke Skjulesteder og aabne Sletter med atlasklignende Siv og alle Slags Bregnearter.

Den gule Evighedsblomst, den tætte, høje Lyng, ja, selv Paddehatten er til uendelig Glæde for Børnene.

Det var Emils Fødselsdag, og der skulde drikkes Chokolade oppe i Plantagen. Dér, hvor de store Stene laa inde mellem Birkegruppen, dér, hvor de gamle Kæmper i gamle Dage havde holdt Ting, mente Børnene. Det var Rasmus' Yndlingsplads. Her oppe fra havde man det bedste Kig ned over Skrænterne ud over Søen. Chokoladen skulde koges hjemme; i Skoven maatte der ikke gøres Ild

paa. To store, hvidmalede Træbræder med sorte Bogstaver ved Plantagens Ud- og Indgang forkyndte endog, at al Tobaksrygning var forbuden.

Chokoladen skulde hældes paa Flasker og paa Børnenes lille Trækkevogn køres derop. Emils og Pouls Søster Elisabeth skulde skænke den. Da Emil hørte dette, sagde han: »Det er meget raskere, vi koge den deroppe.«

»Men, Emil, hvor kan du tænke derpaa? Du véd jo, der maa ikke engang ryges deroppe,« udbød de andre Børn.

»Aa, det gaar nok for een Gangs Skyld,« svarede Emil. »Vi tage Moders lille Spritapparat med derop.«

»Men sæt, nogen saa' os,« sagde Elisabeth.

»Det ta'r jeg paa mig,« svarede Emil, »der staar jo ikke noget om, at der ikke maa koges deroppe.«

»Fy, Emil! Hvor kan du sige saadan,« sagde Elisabeth, »du véd jo selv, hvor ofte Moder siger, vi aldrig maa gaa uden om en Ting.«

»Moder giver heller aldrig Lov dertil,« indvendte Poul, den mindste af dem.

»Ja, men vi spørge slet ikke, om vi maa. Vi sige bare, vi ville spise Chokoladen raa og drikke Mælken dertil,« sagde Emil.

»Næ, Tak,« sagde Rasmus, »det gaar jeg ikke med til.«

»Hvad kan det skade dig?« mente Emil. »Det er jo ikke dig, der skal koge Chokoladen.«

Rasmus tav.

Alt blev læsset paa Vognen, Spritapparatet blev gemt godt paa Bunden, og af Sted trak Børnene. Rasmus holdt sig tilbage.

»Naa, kommer du saa med?« spurgte Emil; »du plejer ellers ikke at kimse ad en Kop Chokolade.«

Rasmus saa' paa ham.

»Ja, jeg gaar med. Men ikke for Chokoladens Skyld,« svarede han alvorligt.

Men der var slet ikke rigtigt Humør i Børnene.

»Sæt, Gendarmen ser os,« begyndte Poul.

»Ja, saa er det en Mulkt, den maa Fader betale,« sagde Emil.

»Det er mere end Mulkt,« tog Rasmus Ordet, idet Blodet skød op i hans Kinder, »det er Skovens Liv.«

»Rasmus har Ret, lad os hellere spise Chokoladen, som den er,« bad Poul.

»Lad os nu ikke snakke mere om det,« udbød Emil og Elisabeth paa een Gang, »men hellere skynde os derop.«

Da de naaede Stedet, blev alt pakket ud. Dejlig Sandkage havde Moderen overrasket dem med, og et jævnt Sted, hvorpaa Spritapparatet kunde stilles, blev udsøgt.

Rasmus satte sig noget borte fra de andre og holdt Øje med deres Bevægelser.

Da Svovlstikken skulde tændes, turde Elisabeth ikke.

»Tænd du hellere, Emil,« sagde hun.

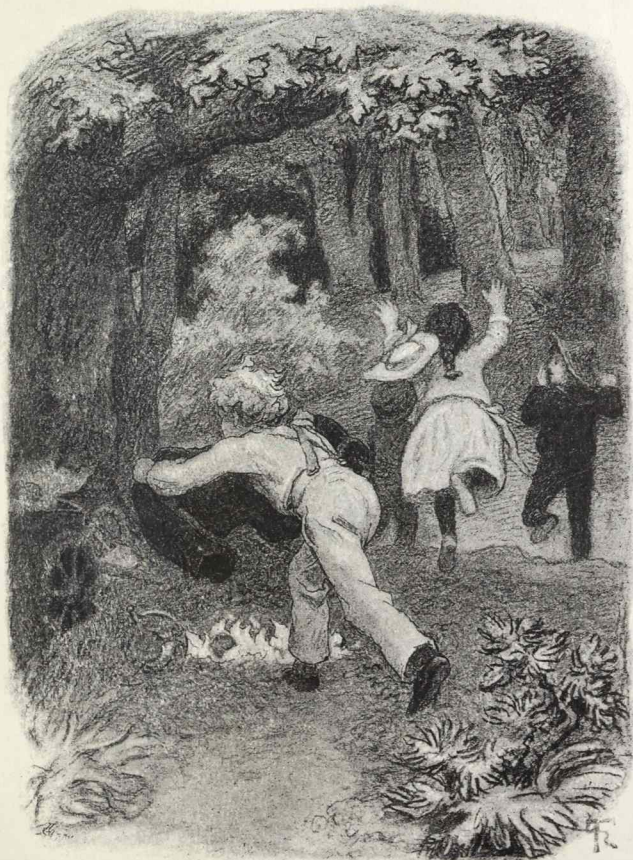
»Ja, kom bare med den,« og Emil strøg Svovlstikken og holdt den til Spritlampen. Fut, fut, det fængede, og stille som det var, brændte den lille blaalige Flamme ganske rolig og klar.

Børnene sad i aandeløs Spænding. Sæt, nogen saa' dem, sæt, Ilden fængede andetsteds.

Men Rasmus rejste sig op og gik hen til de andre.

»Dette her er uforsvarligt,« udbød han og nærmede sig for at slukke Flammen; men Emil holdt ham tilbage.

»Af Vejen med dig,« sagde Rasmus. Men i det samme kom Emil til med Foden at støde til Lampen, den væltede, og nu hoppede smaa Flammer hen over Mostæppet og tog

fat i de smaa, nedfaldne Grankviste. Rasmus rev noget Mos løs og søgte at dække Ilden dermed.

Var det denne Gang Angest, Rasmus følte?

Han stod der ganske bleg, medens de andre Børn skrigende løb længere bort og kun saa' til. Han ænsede dem ikke, kaldte ikke ad dem.

Fra Barn havde han hørt, hvilken Møje det havde kostet at fravriste Havet dette Stykke Jord, bearbejde og beplante det; hvorledes Havet atter og atter søgte at vriste det tilbage som sin retmæssige Ejendom. Han forstod nu ikke, at han ikke havde afværget, at de vare gaaede herop. Han vidste, han kunde have gjort det, vidste, at de andre lod ham. Han følte sig som den eneste skyldige.

Med et Sæt rev han Stadstrøjen, som han i Anledning af Fødselsdagen havde paa, af sig, kastede den over de smaa Flammer, der som legende Lygtmænd hoppede omkring, og satte sig selv oven paa Trøjen, medens han med Hænderne rev Mos op og søgte at stoppe Ilden.

Paa denne Maade lykkedes det ham virkelig at faa Bugt med Ilden.

Han rejste sig og drog Vejret tungt. Med sin vante Myndighed pegede han paa de medbragte Sager og kaldte paa de andre, der nu, da Faren var ovre, atter havde nærmet sig.

»Tag det væk! Have I Lyst til Chokolade, saa for mig gerne,« og dermed gik han med faste Trin ned ad Skovstien. Alt hvad de andre kaldte ad ham, hjalp ikke.

En underlig Følelse, halv Angest, halvt Glæde, betog Rasmus. Han følte, at han ved sin Aandsnærvarelse havde frelst noget ham selv og Egnen kært, hvorfor da denne hidtil saa ukendte Følelse af Angest? Han syntes, de gamle Træer saa' ud som vrede Guder, der truede ad ham. Ned

til Havet maatte han og køle sig, og han gav sig pludselig til at løbe ned ad Skrænten, der førte til Søen. Her nede i de hvide Sandbanker blev han liggende og saa' ud over Vandet og blev efterhaanden roligere. Glæden over at have slukket Ilden, alene især, uden de andres Hjælp, Glæden over at have frelst Skoven fik atter Overtaget i ham. Da han kom hjem, vare de andre Børn alt komne tilbage; han undgik dem, kastede sig i sin Faders Baad og roede ud paa Søen.

Da Aftenen kom og han gik til Sengs oppe paa Høstængen, kunde han ikke falde i Søvn.

Han syntes, Plantagen stod i Brand; røde Flammer slikkede sig op ad de mørke Graner, gule Flammer omfavnede de fine Birketræer, og grønne og blaa Flammer paa alle Kviste og Grene svirrede rundt for hans Øjne.

Han maatte derop, redde paa ny, slukke.

Men ovre paa den anden Side Kysten lysnede og lysnede det med sølv hvide Blink; i Zigzag fo'r Lynet gennem den tordensvangre Luft. Uvejret trak over ad Sjælland til, Tordenen hørtes rulle; det susede gennem Lindens Grene, en Ugle skreg derude, og nu slog de første tunge Draaber mod Ruden.

En skraldende Lyd. Lynet havde slaaet ned i Ole Rasmussens Flagstang uden at tænde. Ovre hos Grosserens er der tændt Lys, og Madam Rasmussen raaber op til Sønnen: »Se til, du kommer ned, Rasmus! Vejret staar lige over Hovedet paa os; husk, Fatter er ikke hjemme.«

Rasmus satte sig over Ende paa sit Leje; men et nyt Skrald bedøvede ham og kastede ham et Øjeblik tilbage.

Lynet har denne Gang ramt den gamle Lind. I et Nu er Rasmus nede. Ilden flammer mellem Træets Grene og Blade og griber med rivende Hurtighed om sig. I de store

Bunker af Høvlspaaner finder den Næring, og Vinden fører disse op paa det gamle Straatag. Raadvilde og ængstelige staa de alle. Men med en Mands Styrke, som Faren skæn-

ker ham, bærer Rasmus en Stige hen til det brændende Hus og stiller den ved Gavlenden, slaar Ruden ind og svinger sig ind ad Vinduet, griber Grosserens mindste Barn, der sover heroppe med Barnepigen, og iler ned ad Stigen, fulgt af den forfærdede Barnepige. Det var den højeste Tid. Et Øjeblik efter skrider Taget ned, og da de alarmerede Sprøjter omsider komme, ligger Ole Rasmussens Hus i Aske.

Men selve Uvejrsnatten og Branden traadte ligesom i Baggrunden over for dette, at Drengen havde frelst et Menneskeliv. Huset skulde jo alligevel engang bygges om, og nu paabød Nødvendigheden det, nu vilde Tiden nok findes.

Men Rasmus! Forældrene kunde ikke blive trætte af at prise hans Aandsnærværelse; de vidste ikke, hvordan de skulde takke ham. De gamle Fiskere vare stolte af, at Lejet havde en saadan Gut, alle vilde de hen og trykke ham i Haanden. For Børnene stod han som Eventyrhelten;

den Respekt, de i Forvejen nærrede for ham, voksede, og at være Ven og Kammerat med Rasmus ansaas for en Ære.

Men Rasmus selv syntes ingen Trang at have til at vise de andre Fortrolighed. Vel hørte han dem gerne berømme hans Daad; men selv talte han ikke om den og undgik i disse Uger helst dem alle. Han saas oftere kaste sig i sin Faders Baad, hvor højt end Bølgerne gik. Herude syntes han at tumle med sine Tanker. Noget eget sejrssikkert var kommet over ham siden hin Nat. Han følte sig som Lejets første Gut, den, der havde magtet mere end de voksne.

Den Ild, han oppe i Skoven havde slukket, og som havde faaet hans Hjerte til at skælve i Angest, den smilte han nu ad. Den havde jo kun været som en St. Hansorm, man træder ihjel. Nej, nu følte han sig som en udkaaren, for hvem der var sat store Maal, og de skulde naas.

Efteraaret kom med sine tykke Taager. Københavnerne flyttede ind og efterlod kun deres Turistsko og Lawn-tennis-Hatte til Fiskerdrengene.

Der blev stille paa Kysten. Men hos Ole Rasmussen var der Travlhed. Huset blev bygget op, og ingen af Forældrene havde synderlig Tid til at beskæftige sig med Rasmus.

Den gamle Lind blev hugget om ved Roden; den var mærket og dødsdømt.

Og Rasmus? Var det ikke ogsaa, som om han var mærket?

En Hovmodsaand var faret i ham. Naar de ældre Fiskere fortalte deres Søhistorier og brovtede lidt af, hvordan de vare undslupne Faren, tænkte Rasmus ved sig selv: »Intet mod hvad du har gjort.« Læste Faderen Avisen og fortalte om en eller anden Bedrift, der berettedes om, skød

den Tanke sig op i ham: »Jeg vovede mere; jeg satte Livet ind.«

Og det værste var, at disse Tanker gik han alene omkring med, han udtalte dem ikke, og derved fik de stærkere Næring.

Da Pouls og Emils Forældre den paafølgende Sommer flyttede ind i Ole Rasmussens nye, tegltækte Hus, var det, som Drengene ikke genkendte Rasmus.

Der var kommet en egen stikkende Haardhed i hans Blik, og naar Grosserereren spurgte sine Børn, hvorfor de ikke mere brød sig om at lege med Rasmus, svarede de: »Rasmus er bleven saa vigtig.« Det samme fandt Fiskerdrengene, og selv de ældre fandt, at Rasmus skulde hellere takke Vorherre, fordi han var sluppen uskadt fra hin Nat, end gaa omkring og bilde sig saa meget ind.

Til Tider kunde Rasmus næsten ikke udholde Ensformigheden i det daglige Liv. Han søgte op paa de ensomste Steder i Plantagen, og naar det rigtigt kulede op, kunde han ønske, det atter maatte blive Uvej, for at der igen kunde blive Lejlighed for ham til paa en eller anden Maade at udmærke sig. Han havde i Bladene læst om en lille fjortenaars Pige, der havde reddet sin Søster fra at drukne ved selv at sætte Livet ind. Hun var bleven belønnet med Redningsmedaljen. Hun, en Pige! og han rettede sig. Ogsaa han vilde have en Belønning, en Redningsmedalje.

Det var først i Oktober, den Tid, hvor Fiskerens Eksistens afhænger af, hvor mange Ol Sild der kommer i Netene. Der var Travlhed og Liv ved Stranden, Baadene gik ud, Maagerne kredsede i Skarer om de sølvglinsende Silde-rester ved Soen.

I flere Dage havde det været ganske Vindstille. En trykkende Luft laa over Egnen. Man gispede efter Luft; ikke en Krusning paa Soen. Blygraa Skyer syntes at sænke

sig tættere og tættere ned over Havet. Af og til sendte Solen sine Straaler som et stikkende Pilebundt gennem Skyerne.

Rasmus' Fader var med den ene af Baadene den foregaaende Dag sejlet ad Sverig til for at hente Tømmer og ventedes hjem i Løbet af Dagen. Fiskerne stod i Smaaklynger og drøftede, om det kunde nytte at gaa ud under disse Vejrforhold; »det dér kan blive til alt.« Og de pegede ud mod Havet, der som et dorskt Uhyre laa paa Lur.

Rasmus og hans Moder sad inde i Stuen; han var i Færd med at læse Engelsk, som han i denne Vinter studerede flittigt med; hun stoppede store Uldsokker.

Den tunge Luft og Følelsen af den trykkende Stilhed virkede ogsaa ind paa Rasmus. Han stod gentagne Gange op og saa' ud over Havet.

»Tror du, vi faa Uvejr?« spurgte Moderen ham.

»Kan gerne være,« svarede Drengen. »Lad det bare komme.«

»Hvad mener du?« spurgte Moderen.

»At der saa kan blive noget at redde,« svarede Rasmus.

»Rasmus!« udbrød Moderen pludselig i Angest, »hvad var det, du sagde?« og hun rejste sig op og saa' ham ind i Øjet.

Et stikkende koldt Udtryk mødte hendes.

»Forklar dig, Dreng, du gør mig ganske angst.«

»Jo, ser du, Mo'r, siden hin Aften gaar jeg saa tit og tænker: Gid der vilde hænde noget, . . . noget rædselsfuldt, noget stort, saadan, at jeg . . .«

Men inden Rasmus fik talt ud, skar et Hvin, et eneste langt et, gennem Luften. Saa dyb Stilhed igen.

»Gud staa os bi! Orkanen!« udbrød Moderen. »Hvis

nu Fader er paa Soen!« Og ud styrtede hun og fik med Nød og næppe lukket alle Vinduer og Luger; men Stormen havde alt fat. Sand og Smaasten røg mod Ruderne; store Støvskyer hvirvlede op og indhyllede alt.

Rasmus' Øjne lynede. Han stod et Øjeblik stille. »Her skal ingen gaa tabt!« udbrod han og skyndte sig ud, ned mod Baadebroen. Han maatte krybe derhen, hvert Øjeblik truede Orkanen med at rive ham omkuld.

Den før saa dorske Sø havde rejst sig i sin Vælde og væltede sig som i Fraade. Skumhvide Bølger taarnede sig op paa det graasorte Hav, sloge op over Badehusene og skyllede dem bort. Som Artillerisalver drønedes Havet; Himmel og Jord stod i eet.

Men i lige Linie mod Ole Rasmussens Hus forsøgte en Baad at styre mod Land. Som en Flue kastedes den op og ned; snart forsvandt den ganske, og man mente, den var gaaet under; saa kastedes den højt til Vejrs. Med Spænding blev hver af dens Bevægelser fulgt fra Land.

»Den naar aldrig ind!« var den almindelige Mening.

Ingen havde givet Agt paa Rasmus. Han hører knap Orkanens Brølen, sanser ikke Havets Vildhed. Derude vinker Medaljen ham. Den blinker ham i Møde; han strækker alt Haanden efter den, og sejrssikker gaar han i Baaden med luende Øje.

Men inde fra Land høres et Rædselsskrig. Havet sluger det og bærer det ikke videre.

»Han frister Gud! Dumdristigt! Vanvid!« høres fra alle Sider. Men Rasmus' Moder holder Hænderne for Øjnene, hun vover ikke at se derud. I den lille Baad mener hun at genkende sin Mand.

De to Mænd i Baaden have givet sig Gud i Vold; de arbejde paa at naa Land, men indse Umuligheden deraf.

Bølgerne kaste dem tilbage, hver Gang de synes at vinde et Par Alen ind mod Land.

Nu faa de Øje paa Baaden, der styrer dem i Mode. Til hvad Nytte sende Hjælp her? Det er kun Undergang. Da synker Rasmus pludselig bag over i Baaden. En los-reven Bjælke har slaaet ham over Hovedet.

Som om Havet fryder sig over dette Offer, skummer det vildere og vredere, imedens Baaden kæmper sig hen imod Rasmus. Et Øjeblik ligesom stilnør Orkanen af. Baaden naar tæt ind til Rasmus, og Ole Rasmussen genkender sin Søn. Inde fra Land høres et Jubelskrig, der i Styrke over-gaar hint Rædselsskrig. Baaden føres mod Land, og to kraftige Arme løfte Rasmus, der ligger sønderslaaet med blodigt Haar klistret tæt ind til Panden, og bære ham ind i Storstuen.

Intet lades uforsøgt for at kalde Rasmus til Live. Da han omsider slaar Øjet op, famler han efter Moderens Haand.

»Mo'r tag den Medalje fra mig; jeg har aldrig fortjent den.«

Og det stive Blik faar endnu en Gang sit Barneudtryk. Saa falder Øjenlaagene i, og dyb Stilhed lægger sig over Stuen.

Men ude støder Stormen i Luren. Først ud paa Morgenstunden stilner Vejret af. Kilden nynner igen sin ensformige Vuggesang, medens en bleg Oktobersol bryder frem og belyser Nattens Ødelæggelser. Den sender sine første Straaler ind over Ole Rasmussen og hans Hustru, der Haand i Haand sidde ved deres Barns Leje. Dens Straaler kysse et ungt og blegt Barneansigt.

*

*

*

Det er Søndag, en Oktoberdag saa lys og kraftig i sine Farver som en Septemberdag. Mørkeblaat ligger Havet med sine stolte Sejlere, overalt vajer Dannebrog paa halv Stang. Lejets første Gut føres til sit sidste Hvilested — gennem den lille Plantage bevæger Ligtoget sig. Stille og lydløst bugter det sig hen ad den tunge, sandede Vej. Stormen har strøet Gravgrønt. Havet sender sine Orgel-toner som sidste Farvel, og et Par Smaafugle flyve opskræmte til Vejrs. Fra Fiskerlejets lille Kirke klinger Kirkeklokkens spæde Røst, medens Præsten beder en stille Bøn og slutter med Ordene: »Vogt jer for Menneskers Ros!«

Den lille Bydreng.

Henne paa Hjørnet i den lille Grønthandlerbutik stak Radiserne deres røde Hoveder frem mellem den friske Karse; Gulerødderne lagde sig kælent op til Blomkaals-hovederne, medens runkne Appelsiner forkyndte, at nu var deres Tid omme. Et Par Vintergække i smaa Bundter pyntede helt op mellem Foraarets nye Frembringelser, og et eget festligt Præg var udbredt over det lille Hjørnevindue i Kælderen.

Men inde bag ved Butikken var der vaade Øjne. Dér sad en Moder med sine fem Børn og græd. Det yngste Barn kravlede rundt paa Gulvet og rodede med noget Sand, medens hendes halvandet Aar ældre Søster trykkede sig tæt ind til Moderen og græd højt, fordi hun saa Moderen græde. To Drengene paa seks og otte Aar sloges, halvt i Spøg, halvt i Alvor henne ved Vinduet. Den ældste, en ti Aars Dreng, sad stille og saa bekymret ud. Faderen, der havde været Tømmersvend, var styrtet ned fra sit Stillads, bragt paa Hospitalet, havde ligget syg der ude og var nu død.

Hvad skulde den stakkels Enke gribe til? Grønt-handelen gav kun ringe Indtægt, og haardt nok havde det været at skaffe Brød til saa mange Munde, medens Faderen levede.

Men Butiksklokken ringede; der var Kunder, der skulde betjenes. Madam Olsen stod hurtigt op og betjente med tungt Hjerte Køberne, imedens hun ordnede paa Grøntsagerne. Men den ældste Dreng, Frederik, listede sig ud af Stuen efter først at have paalagt sine Brødre at have et vaagent Øje med den mindste paa Gulvet. Frederik gik ovenpaa og bankede paa hos Jomfru Christensen. Hun var hans gode Ven og Tilflugt i Noden. Uden paa hendes Dør var der klistret et Kort, hvorpaa der stod skrevet: »Jomfru Christensen. *Her repareres al Slags Tøj.*«

Jomfru Christensen var en stille, bleg Pige med tyndt, graat Haar, som en sirlig, hvid Kappe dækkede over. Hun talte kun lidt, var tilbageholden og beskedent, gik ud og reparerede og tog ogsaa mod Bestillinger hjemme. Helst kom hun i de Huse, hvor der var Børn, og var der ikke Stoppearbejde til hende, var der altid Brug for hende paa anden Maade; alle Børn hang ved hende.

Ofte bragte hun et lille Billede eller en anden Ting, som Børnene havde foræret hende, med hjem; og man kunde være vis paa, at hun altid gav Frederik det. Mangen Gang kogte hun en Kop Mælk til ham, naar han bleg og blaafrossen kom op til hende.

I Dag stod Graaden ham i Halsen, han trængte til at faa et venligt Ord hos hende.

Siden Faderens Død brød han sit Hoved med, hvorledes han kunde hjælpe sin Moder, om han dog ikke kunde fortjene lidt uden for sin Skoletid. Nu kom han frem med denne sin Tanke og bad Jomfru Christensen være ham

behjælpelig med at skrive et Avertissement, han vilde søge en Plads som Bydreng. Men Jomfru Christensen rystede paa Hovedet og sagde, at der var saa mange om det, og at han var alt for lille.

Frederik blev ganske rød i Hovedet. Størrelsen kom det ikke an paa, mente han, naar han kun nøjagtigt udførte, hvad der blev ham paalagt. Af Sted gik han saa med sit Avertissement, der blev betalt med de sidste Skillinger fra hans lille Sparegris, hvori den Smaamønt blev lagt, som han tjente ved nu og da at gaa Ærinder for Husets Beboere.

I et af de Huse, hvor der altid var Brug for Jomfru Christensen, sad den gamle Grosserer Hansteen og hans Hustru og talte sammen om deres Datters nærforestaaende Bryllup. Om fjorten Dage skulde hun have Bryllup med den unge Løjtnant Lassen med det mørke krøllede Haar og den lille, vigtige Knebelsbart under Næsen. Alt var ordnet paa det bedste i de unges Hjem. Tilbage stod nu kun at finde en Ene pige, en ældre Pige. Alle de gamle Piger, der havde meldt sig, saa' saa sære og sure ud, som om de havde drukket Eddike hele deres Liv igennem. Indvendinger havde de alle gjort. Sko og Støvler vilde de nu slet ikke have noget at gøre med, — og bære Brænde op! næ, det kunde da ingen forlange af dem. Tilbage var kun en, og hun hed — Nille! Det fandt den tilkommende Løjtnantsfrue var et rædsomt Navn. Naa, men Herre Gud, Navnet kom man vel over, og man blev enig om at fæste Nille. Da Jomfru Christensen hørte dette, vovede hun sig frem og bragte Frederik i Forslag.

Man kunde jo se paa ham, og den næste Dag blev der holdt Revue over Frederik, som mødte skuret og vandkæmmet i sin Søndagsdragt, som Jomfru Christensen havde syet af en gammel Kaabe, en af de Familier, hun syede hos, havde foræret hende. Hun havde forsynet den med

store, blanke Metalknapper, saa Frederik saa' ud som en lille Tjener i Livré.

Frederiks Forældre havde altid holdt paa, at Børnene ikke maatte løbe paa Gaden med de andre Børn, og Faderen, som havde ligget i Tjenesten, holdt nok af at eksercere med Børnene, saa der var noget eget stramt, næsten militærisk over den lille Fyr. I Stilhed undrede Fru Hansteen og Datteren sig over, saa net han kunde bukke, og saa stødte han besvarede deres Spørgsmaal.

Om han kunde børste Fodtøj?

Jo, det mente han nok han kunde.

»Men hugge Brænde og bære det op, dertil er du dog vist for lille?« sagde Fru Hansteen.

Frederik rettede sig. Saa kunde han komme mindre i Kurven og bringe den oftere op.

»Og nu Byærinder?« Dem var han ikke bange for, dem var han vant til at besøge.

Saa blev Frederik antaget med fem Kroner om Maaneden og varm Middagsmad.

Fem Kroner om Maaneden!

»Sikken en Hjælp for Moder,« tænkte han, »og saa sparer hun Maden, at der kan blive lidt mere til de andre,« og glædestraalende stormede han ned ad Trappen.

Brylluppet havde fundet Sted; den unge Officér i sin smukke Dragt med vajende Fjer i Sjakoen og Sabelen ved Siden førte sin Hustru ind i det straalende, blomstersmykkede Hjem. Den paafølgende Morgen paa Slaget syv indfandt Frederik sig. Herren og Fruen vare ikke staaede op endnu, og Nille maalte ham fra øverst til nederst, som om hun vilde sige: »Saadan en, naa, saa det skal være den Hjælp, man ska' ha'.«

Paa hans venlige: »God Morgen,« havde hun knap et

Svar, men viste ham, hvor Nøglen til Brændekammeret hang, og sagde:

»Se nu til, du rupper dig, at jeg kan faa noget at gøre ild med!«

For at Nille ikke skulde vente, til hele Kurven blev fuld, løb Frederik op og bragte hende lidt Pindebrænde »til at begynde med«, sagde han.

Det syntes Nille svært godt om; men alligevel kunde hun ikke bekvemme sig til at sige Tak. Hun var en Hader af mange Ord, og det lille Ord paa tre Bogstaver faldt det hende altid særlig svært at faa over sine Læber. Hun mente, hun havde ikke noget at sige nogen Tak for.

Naar Brændet var hugget og baaret op, skulde Fodtøjet børstes. De første Dage var det hurtigt besørget, værre blev det, da Løjtnanten kom paa Marchture. Saa kom Frederik op hos Fruen og fik Besked paa, hvad han skulde besørge; men forinden krøb han op paa Køkkenstolen, for Vandhanen kunde han ikke naa, og postede Vand i sit lille Lurfad, for rene Hænder skulde han da have. Sit store, blaa Køkkenforklæde fik han ogsaa af og tog sine lette Gymnastiksko paa, for op i Stuerne, paa de fine Tæpper, maatte han ikke komme med de sømbeslagne plumpe Sko.

I Begyndelsen var der ikke mange Ærinder til ham; men da Fru Lassen mærkede, hvor paalidelig han var, fik han stadig flere og flere, og Nille holdt nok af at sende ham baade til Slagteren, paa Fiskerhuset og til Bageren. Det holdt haardt nok at naa Skolen i rette Tid, og naar saa Lektierne om Aftenen skulde læres, faldt Øjenlaagene i, alt hvad han saa kæmpede for at holde dem oppe. Det allerværste var dog, at alt, hvad han i Dagens Løb havde set, stillede sig imellem ham og Bogstaverne. Midt i et

Salmevers, han skulde lære udenad, kunde han som nu i Aften ikke faa Nilles sure Ansigt ud af Hovedet.

I Dag havde hun da ogsaa været forskrækkelig gnaven.

Han var knap kommen tilbage fra Blikkenslageren, hvorhen han havde bragt hendes Lampe, førend hun var faret op imod ham.

»Naa, ka' han saa si'e Besked om Lampen?«

(Naar Nille var i rigtig ondt Humør, sagde hun altid »han« til ham.)

»Jeg skulde hilse fra Blikkenslageren, Jomfru Sørensen« (det var Nilles Efternavn), »gal i Skruen!«

Aldrig skulde han dog glemme det Blik, Nille havde tilkastet ham — Ordenej:

Har du takket og tilbedet
Ham, hvis Naade Dagen gav?
Har du givet og tilgivet?

o. s. v.

fik han aldrig ind i sit Hoved i Aften, og dybere og dybere sænkede det trætte Barnehoved sig over Bøgerne, til det til sidst faldt ned paa Armene og han sov ind.

Nille sad paa sit Kammer og gentog Ordene: »Gal i Skruen! Mente han Lampen eller mig! den Pokkers Dreng!« men derom havde Frederik ingen Anelse.

»Ja, men een maa man da ha' at brumme paa, saa meget en har døjet. Men det er lige godt en Skam, saa du brummer paa den rare Dreng,« tænkte Nille, som var kommen til at holde svært meget af Frederik.

Nille havde slet ikke altid været saadan en Brumbasse; det var kommet lidt efter lidt med Aarene. Hun havde, som hun altid selv sagde, døjet meget ondt. Som ung Pige havde Nille været forlovet med en rigtig Stads-karl og skulde netop til at have Bryllup og bosætte sig som Spækhøkermadam; men siden hendes forlovede kort før Brylluppet havde forladt hende og var rejst til Amerika med alt, hvad hun saa surt havde fortjent, var hun vred paa alle Mennesker. Men dybest inde i hendes Hjerte følte hun godt der var en stor Plads for Frederik.

I Skolen gjorde han ret gode Fremskridt, især i Tegning, som han altid havde ug i. Den første i Maaneden maatte han fremvise sin Karakterbog for Fru Lassen, og var hun fornøjet dermed, vankede der et ti Øres Sparekassmærke, som Fruen klistrede ind i hans Sparemærkebog, den hun selv gemte i sin Skrivebordsskuffe; ofte bragte han selv et, naar han hos Slagteren eller Bageren havde faaet en Tiøre, og paa Fester som Jul, Paaske eller Pinse forærede Løjtnanten ham altid et ekstra.

En Dag, da Frederik stod paa et Gadehjørne og bandt sit Skobaand, fo'r en sviende Smerte gennem hans Øje. En stor Dreng havde sigtet efter ham med en Snebold, som havde ramt Øjet. Drengen var skyndsomt løbet sin Vej; det havde de andre Drengene set. Frederiks Moder saa' nok, at Øjet hovnede stærkt, men tænkte, det nok vilde fortage

sig. Den unge Fru Lassen var mere betænkelig derved. Den følgende Dag fulgte hun ham selv til en Øjenlæge, som erklærede, det var den yderste Tid, Frederik var kommen til ham. I Skolen maatte han foreløbig ikke komme, derimod skulde han hver Dag til Øjenlægen. Her maatte han i Timevis sidde i et mørkt Værelse, blev dryppet i Øjet og døjede mange Smerter; men stille og roligt sad han.

»Hvad hjælper det, du græder eller skriger,« sagde Fru Lassen til ham; »Doktoren piner dig jo ikke for sin Fornøjelse, men for at dit Øje snart kan blive raskt; lad mig nu se, du er tapper.«

Det var han, og Lægen var glad over sin lille modige Patient.

Men det blev lange Dage for ham, nu han ikke gerne maatte komme i Luften. Blegnæbbet og smal blev han; og da han heller ikke kunde tegne, hvilket var hans Yndlingsbeskæftigelse, og Jomfru Christensen stadig var ude at reparere, faldt Tiden ham lang, og han begyndte at søge Selskab med andre Drengene.

Fru Lassen, som nødig vilde have, han skulde blive sat alt for langt tilbage i Skolen, tog ham nu ogsaa nogle Timer om Dagen hjem til sig, regnede med ham og fortalte ham Bibel- og Fædrelandshistorie. Men det var hende paa-faldende saa adspredt og uopmærksom han var. Ofte saa' han træt ud og undskyldte sig paa Grund af Hovedpine.

Det skulde snart blive Fru Lassen klart, hvorfor Frederik var mindre flink til at lære.

En Dag kom hendes Broder og sagde til hende:

»Sig mig, du, er det din Mands Cigarstumper, som Frederik ryger op?«

»Frederik ryger slet ikke!« svarede Fru Lassen;
»Frederik ryger aldrig,« gentog hun.

»Jo, saamænd gør han saa. Jeg saa ham selv i Dag her omme paa Hjørnet sammen med fire andre Dreng. To af dem kastede op, medens de andre dampede af alle Kræfter, — og Frederik ikke mindst.«

Fruen kunde umuligt tro det; saa maatte Frederik jo lugte af Tobak — og dog . . . hans hyppige Hovedpine, hans Træthed og Bleghed!

»Sig mig, Frederik,« spurgte hun ham den paafølgende Dag, »ryger du nogen Sinde Cigar?«

Frederik blev ildrød i Hovedet, lige ud i Ørerne, stammede og sagde: »Ne—j, . . . næ—æh!«

»Det tænkte jeg jo nok,« svarede Fru Lassen; »men min Broder mente, han havde set dig rygende i Gaar, sammen med andre Dreng. Saa maa han have taget fejl.« Og hun saa' vist paa Drengen.

Han svarede intet. Men hvor bankede hans lille Hjerte! Han havde helst sagt: »Jeg har løjet! Det var mig«; men han kunde ikke faa det over sine Læber. Han vilde gerne sige det, men nej! han tav.

»Det er farligt, som den Dreng skæmmer sig,« sagde Nille til Fruen. »Det volder det Øje, og saa tænke sig, at den Laban, der slog ham den Tingest i Øjet, ikke saa meget som ska' ha' et ondt Ord derfor, men gaa løs omkring,« og Nille saa' ud, som hendes Fingre kløede efter at banke »den Laban« af.

Der var imidlertid kommet Foraar i Luften. Kastanje-træernes klæbrige Hylstre ventede kun paa mild Væde for at tænde deres Julekerter.

Gamle og Børn, som Vinteren over havde været fængslede til Kakkellovnskrogen, begyndte at liste sig frem og slikke Sol. Alle aabne Pladser genløde af Barnestemmer; der var Leg og Jubel, og med det tilbagevendende Foraar

syntes det ogsaa, som om Frederiks Øje skulde komme sig. Bindet var alt kastet for flere Uger siden, og Lægen havde erklæret Øjet uden for Fare, kun at det maatte benyttes med Forsigtighed.

Utaalmodig gik Fru Lassen i sin Stue, af og til smækkede hun et Vindue op for at se efter Frederik, der mod Sædvane var udebleven en Time over den vante Tid. Saa uvant var det, at Frederik ikke mødte til rette Tid, saa endogsaa Nille følte sig urolig og spejdede efter ham i Porten. »Man kunde jo aldrig vide, hvad Fortræd »den Laban« nu igen havde gjort ham.«

Fru Lassen, hvem det var særligt om at gøre at faa en Pakke paa Posthuset, blev omsider ærgerlig, tog Tøj paa og begav sig selv paa Vej. Da hun vendte tilbage, opdagede hun Frederik henne foran Kirkepladsen spillende Klink med en hel Del andre Drengene. Derfor var det altsaa, han havde ladet hende vente i Dag! Hun iagttog ham noget, medens han, fordybet, som han var i Legen ikke lagde Mærke til hende.

Da han senere op ad Dagen indfandt sig, sagde Fru Lassen heller intet til ham, gav ham et Brev med Tilføjende hurtigt at bringe hende Svar tilbage.

»Det er det eneste Ærinde, jeg i Dag har til dig,« sagde hun til ham og saa alvorligt paa ham.

Dette Blik holdt Frederik ikke ud, han slog Øjnene ned.

Da han igen vendte tilbage og bragte et Brev med, som indeholdt Svar, mente Fru Lassen, idet hun aabnede det, at spore Tobakslugt.

»Hvorfor blev du saa længe borte?« sagde Fruen til ham — »og du har jo røget undervejs.«

Frederik saa' usikkert frem for sig.

»Svar mig, har jeg ikke Ret?«

»Jo, nej — nej,« stammede Frederik.

Fru Lassen saa' alvorligt paa ham.

»Frederik!« sagde hun i en blød Tone, »du vil da ikke igen lyve for mig. En Gang har du allerede nægtet, at du røg — og nu igen. Tror du da ikke, Barn, at jeg for længe siden har vidst, du røg sammen med andre Dreng? Derfor havde du Hovedpine, derfor blev det sjældnere og sjældnere med at give mig ti Øre til din Sparemærkebog; derfor var Hovedet tungt og træt til Læsning. Og tror du ikke, jeg ogsaa véd, hvorfor du i Morges lod mig vente saa længe? Tror du ikke, jeg ved, du løb nede paa Kirkepladsen og spillede Klink? Naa, Frederik, fortæl mig nu aabent og ærligt alt. Hvor fik du saa de Cigarer fra i Dag?«

Det kæmpede i Frederik. Nej! lyve vilde han ikke. Men saa maatte han jo fortælle alt.

Stammende begyndte han:

»Ja, det var . . . Kristian, ham, den store Kristian. Han gjorde Nar ad mig, han kaldte mig et Dydsmonster, saa sagde han, jeg turde ikke ryge, og saa var det . . . saa var det, at jeg den Dag . . . da jeg sagde, at jeg ikke havde røget, men alligevel havde gjort det, saa var det, vi gik ind til Kristian, og saa morede han sig over mig, da han saa', hvor bleg jeg var!« —

Frederik tav.

»Og saa?« spurgte Fru Lassen.

»Ja, saa næste Gang gik det bedre, og jeg fik ikke saa ondt, bare lidt Hovedpine, og saa . . . saa røg jeg igen, og nu i Dag fik Kristian mig ind til sig og gav mig en Cigar, og saa, saa . . .«

Frederik brast i Graad.

»Jeg vil ingen Løfter tage af dig om, at du i Fremtiden ikke vil ryge,« sagde Fru Lassen. »Men du ved nu, at hvor du saa færdes, holder jeg et vaagent Øje med dig;

og lad mig aldrig oftere træffe dig i en Usandhed. Gaa hjem og bed din Moder komme til mig, jeg vil gerne tale med hende.«

Da Løjtnanten om Aftenen kom hjem, sagde han til sin Hustru:

»Sikken et Opløb herhenne paa Hjørnet af Gaden! Seks Drengs have gjort Indbrud hos Isenkræmmeren. De have slaæet en Rude ind og ere krøbne ned i Kælderen. Et Par af dem undslap, da Politiet kom til, men to af dem havde skjult sig mellem Pakkasserne og andet Skramleri. Dem faar Politiet da sagtens fat i.«

»Aa, Gud,« sagde Fru Lassen, »sæt, Frederik var mellem dem!«

»Hvor kan du dog tænke saadan om vor Frederik!« svarede Løjtnanten.

Men da hans Hustru fortalte ham sin Samtale med Frederik, blev Løjtnant Lassen ogsaa betænkelig.

Den unge Frue var urolig og kunde ikke falde i Sovn. Frederik havde løjet . . . det næste Skridt? — »Aa, gid det var Morgen,« tænkte hun, »og Frederik var her!«

Og det blev Morgen. Frederik kom, lidt stille og lidt blegere end sædvanlig. De Drengs, der i Gaar vare nappede af Politiet, vare de Legekammerater, han i den senere Tid havde søgt, og derimellem den store Kristian, der netop i Gaar havde søgt at overtale ham til at slaæ en Rude ind hos Isenkræmmeren og tage Varer ud. Kristian havde raabt efter ham: »Kujon! Dydsmønster!« men Frederik var løben fra ham og folte nu, i hvor daarligt Selskab han havde været.

Hele den paafølgende Sommer passede han sine Ting nøjagtigt. Fruen vaagede over ham, og intet tydede paa, at han røg.

Da Efteraaret kom, begyndte han at gaa til Præsten; og paa Konfirmationsdagen kom han og Moderen op for at takke Løjtnantens for alt, hvad de havde gjort for Frederik.

»Her har du et lille Ur fra min Hustru og mig til Minde om den Tid, du har været hos os,« sagde Løjtnanten og gav Frederik, der af Glæde ikke kunde faa et Ord frem, et lille Sølvur.

»Lad mig nu se, du bruger Tiden vel,« sagde Fru Lassen, »og naar Fristelserne komme, at du da vil mindes, hvad du i Dag har lovet, naar du ser paa dit Ur.«

Hjemme hos Frederiks Moder var der en sand Højtidsdag. Frederik gik omkring i sin nye Dragt, som var købt for hans Sparemærkepenge, trak sit Ur op og stak det ned igen i Lommen, medens de mindre Søskende atter og atter bad om at høre »Dikkeren«. Nille bragte en Kalvesteg, som hun havde anvendt særlig Flid paa, fra Løjtnantens, ja, om det saa var Kransekage og en Flaske Vin, manglede den ikke. Og Nille tilbragte en lykkelig Aften i Frederiks Hjem.

Med Konfirmationen begyndte et helt nyt Afsnit for Frederik. Hans Broder Poul overtog hans Plads, medens han selv kom i Snedkerlære. Men her viste han ved flere Lejligheder et saa afgjort Talent for Tegning, at hans Mester i Samraad med Løjtnant Lassen fik ham paa en Tegneskole og senere anbragt hos en dygtig Billedskærer, under hvis Vejledning han blev uddannet i tre Aar.

Sine Søndageftermiddage tilbragte han hos Nille. Her i hendes Kammer kunde man se de to sidde nok saa hyggeligt sammen. Hun strikkede paa sin store graa Uldstrømpe, medens han enten snittede eller læste højt for hende og fortalte hende, hvad der i Ugens Løb havde opfyldt ham.

Hele Ugen igennem saa Nille hen til disse Timer. Frederik var bleven hende saa kær, som om han kunde være hendes egen Søn; ingen forstod at omgaas hende som han. Al den Kærlighed, der dog, naar alt kom til alt, laa paa Bunden af hendes tilsyneladende indskrumpede Hjerter, havde samlet sig om Frederik. Men i den senere Tid var Frederik bleven saa stille og alvorlig, og Nille kunde slet ikke forstaa hvorfor. Det havde dog sin let forklarlige Grund. Den gamle Billedskærer, Frederik arbejdede hos, havde en gift Søn i Amerika, der arbejdede som Billedskærer. Det gik ham fortræffeligt derovre, og han havde netop nu hos sin Fader forespurgt, om han ikke kunde skaffe ham en flink Medhjælper, da hans Forretning skulde udvides.

Billedskæreren havde nu i Dag igen talt med Frederik derom og søgt at bevæge ham til at rejse derover.

Men hvor skulde Pengene komme fra? Hvad vilde hans Moder sige dertil? En Sparekassebog paa omtrent tredive Kroner ejede han ganske vist. Men hvad forslog de? Og desforuden, de Penge stod som sidste Tilflugt for Moderen, naar det kneb med Huslejen.

Var han først derovre, var Lønnen jo højere; Arbejde var ham sikret. Laane kunde han maaske og saa ad Aare afbetale.

Medens han sad og tumlede med disse sine Tanker paa Nilles Kammer, spurgte hun ham pludselig:

»Hvad er du saa spekulativ efter? Der er jo ingen Humør i dig?«

Frederik kom nu frem med alt, hvad der optog ham.

Nille saa' bestyrtet paa ham. Rejse bort! Til Amerika!! det manglede bare for rigtig at komme i Lav med alle de Utskyer, som Nille mente, Landet derovre bestod

af. Saa skulde hun sidde alene — hun, som hele Ugen igennem glædede sig til, det skulde blive Søndag, og der kom Trækninger i Nilles Ansigt. Pludselig stod hun op og skød Stolen, hun sad paa, fra sig med et saadant Spektakkel, at det gav et Sæt i Frederik. Ind i Spisekammeret gik hun, og over de skrøbelige Lervarer lod hun hele sit Sinds tilbagetrængte Harme og Bitterhed gaa ud. Hun rumsterede herinde, vendte op og ned paa alt, medens Frederik sad ganske stille i Tvivl, om han skulde blive eller fortrække. Fru Lassen kom ud og bad Nille ganske spagfærdigt skaane hendes Sager, — men saa tog Nille først rigtig for Alvor fat.

Da dette havde staaet paa en lille Stund, gik hun ind paa sit Kammer igen, smed sig paa en Stol, kastede Armene paa Bordet, og nu begyndte nogle Lyde, som Frederik kun kunde tyde som en undertrykt, halvkvalt Hulken. Det hivede og hivede i Brystet paa Nille. Frederik følte sig halvvejs, som om han havde begaaet den brødefuldeste Gerning, og dog kunde han ikke faa et Ord frem.

Saa løftede Nille pludselig Hovedet, tørrede sig med Bagen af Haanden, og endnu snøftende gennem Taarer, mere fremstødte end sagde hun:

»Rejs bare! Se endelig til, du kommer af Sted! En kan vel ogsaa døje det»!

Frederik følte sig forknytt og listede tidlig hjem, men da han vilde sige Nille god Nat og rakte Haanden frem, vilde hun ikke give ham den.

Forlade hende! Havde hun ikke længe følt paa sig, at noget vilde der ske; ja, saa underligt som Tekedelen i Gaar Aftes havde snurret; det var det altsaa, den havde ment.

Søvn kom der ikke i Nilles Øjne den Nat. Midt om

Natten stod hun op, tændte Lys, trak sin Kommodeskuffe ud og tog sin Sparekassebog, der laa gemt dybest paa Bunden, frem. Hun regnede og regnede. »Ja, der var ikke andet for, saa maatte hun for anden Gang i sit Liv til det; for af Sted skulde han. Hun havde jo for Resten altid tiltænkt Frederik nogle af disse Penge, naar han en Gang skulde begynde et Haandværk. Naar der bare var saa meget, at hun kunde komme lidt pænt i Jorden, saa var der jo ogsaa nok til hende. Og med den Beslutning sov Nille omsider ind, og aldrig har Nille set saa køn ud, som hun der laa, noget eget mildt og blødt bredte sig næsten over disse ellers saa haarde Træk.

Den næste Morgen gik hun op i Sparekassen, tog 180 Kroner ud af sin Bog, gik lige op paa Billedskærerens Værksted og lagde dem lige for Næsen af Frederik, der ikke vidste, om han skulde le eller græde. »Værs'god,« sagde hun til ham, »se nu til, du kommer af Sted; jo før, jo bedre, man ska' ikke pine sig med at hale den Slags ud,« ræsonnerede hun. »Ka' det ikke være anderledes, er der ikke no'et at si'e til'ed.«

Og af Sted kom Frederik virkelig, om end ikke i den Fart, som Nille mente. Løjtnant Lassen — Kaptajn skulde jeg sige, dertil var han nu avanceret, — blev tagen med paa Raad, og det er en Selvfølge, at der, hvor Nille havde vist sig saa gavmild, holdt Kaptajnen sig ikke tilbage.

I Tiden forinden Frederiks Afrejse, læste Fru Lassen selv hver Aften Engelsk med ham, saa Nille, trods de langsomme Fremskridt, han gjorde, paastod: »Aa, Gud, nu kan han saamænd ikke tale Dansk mere!«

Afrejsens Dag var kommen. Det var en af de første lune Foraarsdage; en mild og blød Regn dryssede sin Væde over alt det vagnende Liv. I den lille Grønthandlerbutik

faldt ogsaa en mild Regn: stille Taarer løb ned ad Kinderne paa Frederiks Moder, da hun trykkede sit Barn ind til sig og knap kunde rive sig løs fra ham.

Da Frederik kom op hos Kaptajnens for at tage Afsked med dem, søgte han at gøre sig stærk, men, da han rakte Kaptajnen og Fruen Haanden, klippede det i hans Øjne, og han havde ondt ved at faa stammet sin Tak til dem frem. Jomfru Christensen havde ogsaa indfundet sig og stod nede ved Døren og tørrede sine Øjne i Forklædesnippen.

Men værst saa det ud i Nilles Hjerte. Graaden stod som en stor Grødklump i Halsen paa hende; men den maatte ingen se. Saa stirrede hun bare frem for sig og saa' saa stiv og tør ud, som om hun intet følte.

Hun vilde selv følge ham om Bord, passe paa, han nu ogsaa fik al Ting med, og se ham vel anbragt i det store Skib.

Paa Vejen ned til Skibet talte hun ikke et Ord, og ikke heller Frederik følte Trang til at tale. Da han steg om Bord, kunde han kun faa hendes Navn frem.

»Nille, T—a—k!«

Heller ikke, da Skibet brusende og dampende sendte sine tykke Røgsojler ud og majestætisk skød ud af Havnen, tilvinkede Nille ham. Hun stod ubevægelig, medens Øjet stirrende fulgte Frederik og Skibet endnu længe efter, at det kun kendtes som en lille sort Prik.

Aldrig saa snart var hun naaet hjem, førend hun smed Hat og Sjal og tog fat paa at skure Gulvet med saadant Eftertryk og Rabalder, at Fru Lassen begyndte at skælve ved Tanken om alle sine gode Sager i Spisekammeret.

»Nu ramler det hele sammen,« tænkte Fru Lassen, »men det nytter ikke at gaa ud til hende.«

Det gjorde det ikke heller

Da Nille havde raset ud, kom Taarerne, en mild, ustandselig Taarestrom, som om hun vilde græde sig ud for Livet.

Saa stod hun op, gjorde Ild paa til Teen, ganske som sædvanlig, som om intet var forefaldet — og alt gik i sin vante Gænge.

Men fra den Dag fordybede Nille sig mere og mere i Tekedelens Snurren, og ud af den klang det stadigt »Han gaar under! Han er gaaet under!«. . . .

*

*

*

Men Frederik gik ikke under! Han har nu været ti Aar i Amerika, er en dygtig og afholdt Billedskærer og er selv bleven Mester.

Netop i disse Dage har han sendt Fru Lassen et Fotografi af sin Kone og sit eet Aars Barn. Nille paastaar, den lille er grangivelig Frederik op ad Dage.

Pengene har Frederik i Aarenes Løb sendt Nille tilbage; men Nille vil ikke eje eller have, hvad hun en Gang har givet bort — »saa kan de staa til Poul,« det er Frederiks Broder og Efterfølger hos Kaptajnens — »til Poul rejser derover,« siger hun, »for det bliver nu lige godt Enden derpaa.«

Og heri tror jeg Nille faar Ret.

Tabt og funden.

Dybt inde i Ruslands Skove laa et gammelt Herresæde, som ejedes af en Greve. Tidlig paa Foraaret kom han rejsende dertil fra Petersborg med sin Hustru og to Børn, en Dreng, Iwan hed han, og en lille Pige ved Navn Pawla. Saa kom der Liv paa den ellers saa stille Gaard, og det mærkedes helt ned i Landsbyen. Naar Greven og Grevinden med Børnene ved deres Side kom ridende, bøjede Folkene sig dybt for Naadigherren og Naadigfruen og beundrede de smukke Skikkelser paa deres raske Gangere. Det var lykkelige Uger, her tilbragtes langt borte fra den store, larmende By, og det var, ligesom Mennesker og Planter paa ny livedes op, naar Grevens holdt deres Indtog paa Gaarden. Og dejligt var her, naar Sneen var smeltet, og der ud af det brune Morads mylrede Tusinder af duftende Foraarsblomster. Og om Aftenen sang Grevinden russiske Folkesange med Iwan og Pawla, eller Greven lærte dem at spille Violin. Børnene spillede deres muntre Danse sammen, medens Faderen akkompagnerede dem, ofte stode Gaardens Folk stille uden for og lyttede.

Der var især én Sang, Grevinden havde lært Børnene, som de hver Aften, inden de gik til Sengs, maatte synge for Faderen; det var en Sang, han havde hørt Grevinden synge, første Gang han saa hende. Den dybe Vemod deri passede godt til de mørke, stille Omgivelser paa Gaarden. Sangen lød saaledes:

»Ve, stakkels Vibe maa sagtens klage,
Som alle sine Unger udruged' ved Vejen.

»Kvivit, kvivit!« stedse det lyder.

:| Sorte-Havs Bølger uroligt sig bryder. |:

Kornet det gulned, Leen det mejed,
Høstfolkene Ungerne tage fra Lejet.

»Kvivit, kvivit!« stedse det lyder.

:| Sorte-Havs Bølger uroligt sig bryder. |:

Rovgerrig Maage griber nu Viben;
Angest den skriger: »Væk med dig, Maage!«

»Kvivit, kvivit!« stedse det lyder.

:| Sorte-Havs Bølger uroligt sig bryder. |:

Maagen med »kjo, kjo« svarer den Vibe;
Skrig ikke, Vibe, jeg ellers dig dræber,

»Kvivit, kvivit!« stedse det lyder.

:| Sorte-Havs Bølger uroligt sig bryder. |:

Maa jeg ej skrige, ængstelig flagre,
Mine smaa Unger har du mig røvet,

»Kvivit, kvivit!« stedse det lyder.

:| Sorte-Havs Bølger uroligt sig bryder. |:

Men paa dette lykkelige Familieliv blev der gjort en brat Ende. Greven havde alt i længere Tid med Bekymring lagt Mærke til, at hans Hustru skrantede, og maatte dette Foraar oftere ride alene ud med Børnene; og da man en Dag bragte hendes unge Søn, der havde ombyttet sin lille Pony med en livligere Hest, livløs ind paa Gaarden, og alle Forsøg paa at bringe ham til Live viste sig frugtesløse, sørgede Grevinden saa dybt, at hun et halvt Aar efter fulgte ham i Graven. Fra nu af vilde Greven ikke vende tilbage til St. Petersborg, men tog stadigt Ophold paa det gamle Herresæde. Det fordums Liv var forsvundet; mørk og øde laa Gaarden, lille Pawla savnede over alt sin Moder, sin Broder og Legekammerat, og hun kunde længe staa og betragte det legemsstore Maleri af Grevinden i hendes Ride-dragt; ja, en Gang havde den gamle Lekutschka set hende strække Armene ud efter Billedet og hørt hende kalde: Moder! Moder! De muntre Rideture vare nu forbi, Violinen hang urørt, og da Pawla en Dag havde taget den og gjort nogle Strøg derpaa, var Greven faret op, havde taget den ud af Haanden paa hende og smækket Laaget til Violinkassen haardt i, og Pawla havde ikke vovet at røre den siden. Ensom og mørk gik Greven omkring, og Tungsind rugede over Gaarden; Tjenerskabet veg tavs til Side, naar de saa Greven, Pawla følte sig ene og forladt og turde knap nærme sig Faderen med sine Kærtegn. En Morgen gav Greven sin gamle Tjener, Dimitri, Ordre til at berede alt til hans Afrejse; han vilde rejse til St. Petersborg og se at formaa sin gifte Søster, der boede her, til at flytte til ham tillige med hendes Datter, der var jævnaldrende med Pawla, da denne i Længden ikke kunde være overladt til Tjenerskabet.

Aftenen før sin Afrejse tog Greven Pawla paa sit Skød, kærtegnede hende og talte med hende som i den Tid,

Moderen og Broderen levede og paalagde hende at være en god og artig Pige, saa skulde han bringe hende en lille Legekammerat med, naar han kom tilbage. »Og en Ridepisk! og en ny Violin!« bad Pawla. Længe trykkede han Pawla ind til sig, som en, der har svært ved at rive sig løs, og da han satte hende ned paa Gulvet igen, maatte hun synge hans Yndlingssang for ham:

»Ve, stakkels Vibe maa sagtens klage!«

Men den gamle Lekutschka og Tjeneren paalagde han at passe godt paa Barnet og ikke vige fra hende, før han om nogle Uger vendte tilbage.

Og Lekutschka veg ikke fra Barnets Side, og naar Pawla plagede hende om at faa Lov til at ride ud med Dimitri, rystede Lekutschka paa Hovedet og sagde, hun turde ikke give Tilladelse for Greven, »og du vil da vel ikke, at jeg skal ride med?« spurgte den gamle. »Husk, hvordan det gik Iwan! sæt, der hændte en Ulykke,« og den gamle korsede sig. Saa maatte Pawla nøjes med at ride rundt i Gaarden og Haven paa sit lille Æsel.

Saa plagede og plagede Pawla Lekutschka, om hun maatte gaa ned i den store Skov, hvor Greven havde ladet opføre en lille Jagt-Pavillon. Hun vidste, der nede hos Skovbetjenten var Børn, og dem kunde Lekutschka da gerne lade hende lege med, og Blomster var der ogsaa derinde, dem kunde hun da ikke tage Skade af at plukke. Men Lekutschka turde ikke fjerne sig saa langt fra Gaarden. Hun vidste, Greven holdt ikke af, at Pawla kom for langt ind i Skoven, og mente, der var smukke Blomster nok omkring Huset. Men Pawla blev utaalmodig, græd og stampede i Gulvet og sagde: »Gaar du ikke med, saa gaar jeg alene, løber langt bort fra dig og kommer aldrig igen; tror du, Papa vil have,

at jeg skal kede mig ihjel, inden han kommer tilbage?» og den lille var allerede halvt ude af Døren, inden Lekutschka fik Tid til at hente hendes Hat og kaste et Sjal om sig.

»Men du bliver træt paa Halvvejen,« indvendte Lekutschka.

»Saa kan du jo bære mig«, sagde Pawla og brugte nu muntert sine Ben.

Inde i Skoven, under de store Træer var der ængstelig mørkt; men de jublende Fuglestemmer fyldte Skoven med Sang, og Foraarsblomster tittede alle Vegne frem af den brunlige Skovbund. Violerne duftede, Bregnerne krængede deres Stængler og rullede deres Fjer op, og hele Klynger af de vilde Jordbærblomster skinnede dem i Møde. Pawla løb om som en lille Hund, der snuser alle Vegne, og havde Hænderne fulde af Blomster, medens gamle Lekutschka havde ondt ved at følge hende. Pludselig hørtes Vingeslag over deres Hoveder, det var en Rovfugl, der opskræmt fløj gennem Skovens Tykning. Pawla blev staaende stille og lagde Fingeren paa Munden.

»Tys!« udbrød hun, »saa du, der fløj en Engel over dit Hoved?«

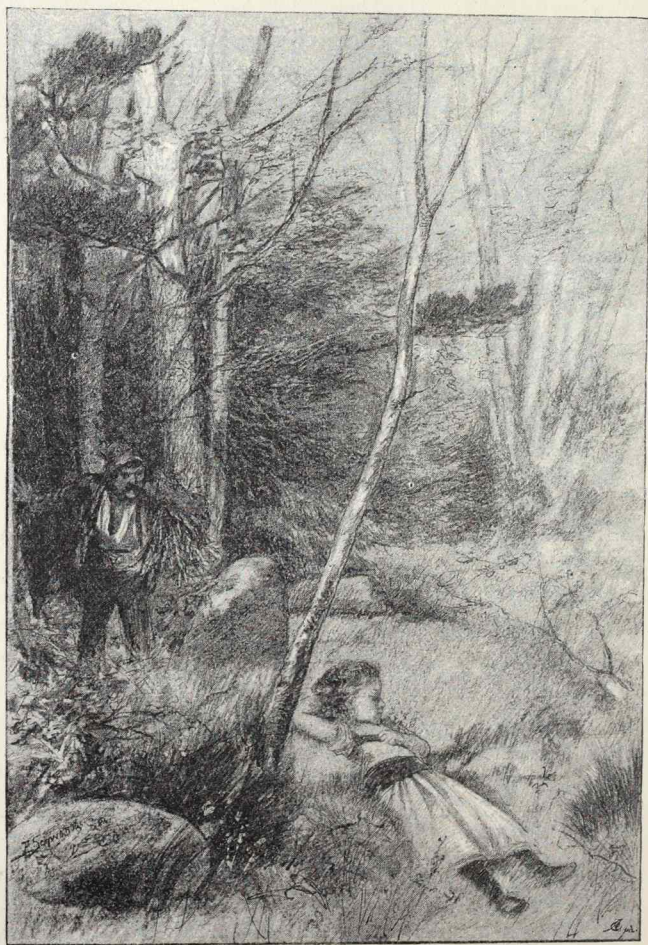
Men Lekutschka havde kun set en stor Fugl.

»Nej! det var en Engel, jeg saa den,« forsikrede Pawla, »den havde en lille Pige paa Ryggen. Jeg tror, den fløj langt bort med hende; hun kommer vist aldrig igen!«

Men Lekutschka rystede paa Hovedet og lo ad Barnet. Imidlertid begyndte de smaa Ben at blive trætte, og Pawla bad Lekutschka bære hende; men der var Krummer i Pawla, og Lekutschka kunde nok mærke paa sine gamle Ben i Dag, at hun havde faaet dem rørt, saa hun trøstede Pawla med: »Nu ere vi der snart«, og virkelig skimtedes en Lysning langt ude i Skovkanten. Ved Synet heraf mandede

Pawla sig igen op, og videre ned mod Lysningen gik de nu. Men da blev Pawla med et staaende, erklærede, hun kunde ikke gaa mere og klagede over Sult og Træthed, saa Lekutschka til sidst alligevel maatte bære hende. Hun tog hende paa sine Arme og bar hendø lige ned til Skovbrynet, og da Pawla faldt i Søvn, og Lekutschka saa, hvor trygt hun sov, betænkte hun sig ikke paa at ile ned til Opsynsmanden ved den lille Jagt-Pavillon, som hun mente kun laa nogle Minuters Gang derfra, for hos ham at faa noget til at stille Pawlas Sult med. Hun vidste, naar den lille Pige vaagnede og paa ny klagede over Sult, vilde hun aldrig faa hende med tilbage, om denne ikke først var stillet.

Men neden for Skoven, for Enden af den store Bakke kom en tung, grønmalet Vogn, dækket med store Presenninger, rumlende hen ad Vejen. Det var Zigeunere, Mand, Kone og Børn, der her førte hele deres Hjem med sig. Inde paa Halmen mellem Gryder og Kander, Bunker af Klude, en gammel Violin og Tambourin laa de mindste Børn og Moderen, medens den ældste Dreng og Faderen gik ved Siden af Vognen. En mager Hund med Tungen ud af Halsen fulgte dorsk efter. De kom langvejs fra og skulde nu drage videre gennem Polen og Østpreussen. Her var et passende Sted til i Læ af Bakken at gøre Holdt paa. Moderen sørger først for sin mindste lille, giver den at drikke af sit Bryst, og saa skal der gøres Ild under Gryden. Imedens gaar Zigeuneren med sin ældste Dreng ind i Skoven for hurtigt at samle Pindebrænde. Langs med Skovbrynet snige de sig, han ved, han intet har at gøre her, og bliver han truffet, venter der Straf. Spejdende og forsigtig ser hans skarpe Øje sig om, saa svinger han sig hurtig over Grøften op paa Stengærdet, der hegner Skoven, og nu kryber han langs dermed og samler hurtig tørre Pinde.

Han har alt Favnen fuld, da han pludselig standser som fastnaglet. Foran ham ligger den trygt sovende Pawla med blussende Kinder, Hatten er gleden af, Haaret hænger hende ned over Ansigtet, og i den udstrakte Arm holder hun de nylig plukkede Blomster. Zigeunerens Øjne skyde Lyn, hans skinnende hvide Tænder komme til Syne; som et Skovens Rovdyr staar han dér, bøjer sig forover, lytter, ser sig spejdende om, gør Tegn til Sønnen, at han skal tie, bøjer sig ned over Pawla, løfter hende varsomt op, svinger sig over Stengærdet og iler, seende sig sky omkring, fulgt af Sønnen ned ad Bakken, mod Vognen. Men højt oppe i Luften kredser en Rovfugl, som om den med sit hæse Skrig vilde vække den lille Pige, medens det endnu er Tid. Da Zigeuneren uden at møde nogen har naaet Vognen, lægger han sin kostbare Byrde fra sig i Vognen, gør Tegn til hurtigt Opbrud, og langsomt, indhyllet i store Støvskyer, ruller den tunge Vogn hen ad Landevejen.

Fra nu af gør Zigeunerfamilien kun højst nødvendige og korte Ophold; det gælder om saa hurtigt saa muligt at komme ud over Landets Grænse.

Imidlertid har Lekutschka troet at naa hurtigere hen til Jagt-Pavillonen ved at skyde en Genvej. Enten hun nu har taget fejl af Vejen, eller der er sket Forandringer og Udhugninger, siden hun har været her, nok er det, hun staar pludselig over for en dyb Skovkløft, som hun ikke kan komme over, og da hun vil vende om, ser hun, at hun er kommen ind paa en fejl Vej. Hun ved hverken ud eller ind, kan ikke finde Stedet, hvor hun lagde Pawla, og heller ikke Jagt-Pavillonen. Da hun, overvældet af Angst og Træthed, har sat sig ned paa en gammel Træstub og hjælpelos ser sig om, opdager hun en Gruppe høje Træer paa en Høj. Hun ved, her i Nærheden af

dem maa Jagt-Pavillonen ligge, hun samler sine sidste Kræfter og iler henimod den. Hun er ude af sig selv af Angst over Pawla og formaar næppe at forklare Skovbetjenten Sagens Sammenhæng. Sammen med ham søger hun paa ny at finde Stedet, forklarer ham, hvor hun efterlod Barnet, og det viser sig nu, at hun har været Jagt-Pavillonen langt nærmere, end hun selv har vidst, da hun forlod Pawla.

Det er blevet langt ud paa Eftermiddagen, Solens sidste Straaler falde ind mellem de mørke Træstammer, og Fuglekoret tier; og da den udmattede Lekutschka omsider finder Stedet, hvor hun har lagt Barnet, finder hun kun — sit Sjal. Barnet er der ikke. Hendes Angest og Sorg kender ingen Grænser, og med Nød og næppe faar Opsynsmanden ved Jagt-Pavillonen hende bragt til sit Hjem, hvor han overlader hende til sin Hustrus Omsorg. Men selv gennem søger han paa ny Skoven med sine Folk, Hundene fra Gaarden blive slupne løs, og den mørke Skov genlyder af Hundeglam, medens de søgendes Fakler kaste deres urolige Lys mellem Træerne og skræmme Fuglene op. Ekkoet giver spottende Pawlas Navn tilbage, medens de kalde paa hende — men selv er hun intet Steds at finde. At Sjalet er blevet liggende, synes at tyde paa, at Barnet er vaagnet, staaet op og har søgt om Lekutscha.

Men inde i Vognen ligger Pawla godt gemt, og den er allerede langt borte. Vinden rusker i Lærreds-Pressningerne, og Regnen falder i tunge Draaber; men da Pawla vaagner og ser sig omgivet af lutter fremmede Ansigter, giver hun sig til at græde og kalder paa Lekutschka og sin Fader. Zigeunerne, der kunne tale lidt af alle Sprog, forklare hende, at de have fundet hende sovende inde i Skoven, og nu køre de hende lige hjem til hendes

Fader. Hun vægrer sig først ved at tage mod den Mad, den mørke Zigeunkvinde rækker hende; men Sulten faar hende til at overvinde sin Angst, og der ligger hun nu inde i Vognen med en Skaal varm Mælk, medens Børnene med deres sorte Lokkehoveder og blanke Metalørenringe nysgerrigt betragte hende.

Regnen er hørt op; paa Himlen blinke Stjernerne, og Maanens blege Segl er kommen til Syne; Sønnen kræver sin Ret, og Side om Side med Zigeunerbørnene sover Pawla. Men Zigeuneren og hans Hustru løse den fine Kæde med det lille Kors af lilla Stene af den sovende Pawlas Hals og tage det og hendes Ørenringe og gemme dem dybest inde i det lille Skab, der hænger i Vognen, at de ikke skulle røbe, hvem hun er. — Den næste Dag iføres hun et af Zigeunerbørnenes brogede Skørter og en grov Chemise, og medens hun sover, smøre de hendes fine Hud ind med Valnøddesaft, at Huden kan blive brun. Som hun der ligger med det mørke, krøllede Haar, der savner Lekutschkas omhyggelige Pleje, ligner hun et ægte Zigeunerbarn. Ogsaa Navnet maa forandres; og skønt Pawla viser stor Ulyst til at lyde det nye Navn, kalde de hende for Fremtiden kun for Dunja.

Men hjemme paa Herresædet ligger gamle Lekutschka syg og ønsker kun, hun maa dø, inden Greven kommer hjem. Hun tør ikke se ham; men er hun ikke død, til han kommer, vil han nok jage hende af Gaarden, tænker hun, maaske sparke hende ihjel, og det synes hun selv, hun har fortjent, medens hun tungt aandende lukker sine Øjne.

Men da alle Efterforskninger vise sig frugtesløse, og man ikke tør opsætte at underrette Greven om Pawlas Forsvinden, samler den gamle Tjener, Dimitri, alt sit Mod,

klæder sig fra Isse til Fod i sort og begiver sig paa den lange Vej til St. Petersborg for at opsøge sin Herre. Da han omsider staar uden for Grevens Bopæl, svigter Modet ham; han vover ej at spørge efter Greven og vil vende om. Uden for Porten holder et stadseligt Køretøj forspændt med en vælig Ganger, og ned ad Trappen iler Greven. Dimitri viger til Side og hilser ærbødigt. Greven studser, fæster sit gennemtrængende Øje paa ham og spørger:

»Dimitri! Du her? Og i denne mørke Dragt?«

Dimitri tier.

»Følg mig straks!« og den gamle følger skælvende. »Hvad betyder dit Komme her? Hvor har du turdet undstaa dig til at forlade Pawla?«

Da synker den gamle Tjener for sin Herres Fødder, holder Haanden for Ansigtet og hulker: »Pawla, Herre!«

Og da han har endt sin Beretning, staar Greven som forstenet; han kan, han vil ikke tro derpaa. »Umuligt! mit Barn er ikke borte; alt skal opbydes for at genfinde det, mit Gods, mit Liv, alt! Jeg vil selv søge, findes skal hun.«

Men inden han forlader St. Petersborg, lader han indrykke i alle Blade, at en stor Sum Penge udloves til den, der kan give Oplysninger om hans Barn.

Rejsen til Herresædet paaskyndes — men gamle Lekutschka har imidlertid udaandet. Som en fortvivlet raser Greven, og da han staar i det tomme Barnekammer, synker han, overvældet af Sorg og Graad, sammen. Dog kun for en Stund. Soges maa der. Og paa ny begynder en Søgen i Skov, paa Marker og i Landsbyen. Ingen Hvile, ingen Søvn under den ulykkelige Fader sig; alle vige til Side for den mørke, tavse Mand. Men der maa ogsaa søges uden for Landet, og ledsaget af den gamle Dimitri flakker Greven hvileløs om. Aar efter Aar søger

han, Land efter Land gennemrejser han, til han atter vender tilbage til det gamle Herresæde, hvor han i sløvt Tungsind nu knap forlader sit Værelse. I hans Værelse hænger Pawlas Violin paa Væggen under hendes Barnedragt, og i Timevis stirrer Greven derpaa, til Øjet intet mere ser. Alle Blade og Bøger, som den gamle Tjener bringer ham, lader han urørte, og naar den store Solvarmstage tændes og stilles paa Bordet, da smager han knap den Mad, Dimitri sætter for ham, — og saaledes ere nu tre Aar hengaaede. I disse tre Aar har Pawla flakket om fra By til By, fra Land til Land og har nu fyldt sit ottende Aar. Hun er Zigeunernes Stolthed og Glæde; thi da hun opdagede Violinen, der hang i Vognen, greb hun den og aflokkede den Toner saa smeltende og dybe, at Zigeunerne forstode, de i hende havde faaet en Skat. Hun og Triasylo, som Drengen hedder, spille sammen; men aldrig bukker Pawla sig for at tage et Pengestykke op, naar et saadant kastes til hende; hun peger da med Foden derpaa, at de andre kunne tage det op, heller ikke er hun at formaa til at tage de plumpe Metalringe, som Zigeuneren vil smykke hende med, om Armene eller i Ørene, og vil han tvinge hende, skyde hendes Øjne Lyn, og hun stamper med Foden; og saa vover Zigeuneren ikke at trænge paa. Hendes bedste Glæde er at spille sammen med Triasylo. Vilde Danse, lystige Melodier og melankolske Folkesange afløse hverandre; men kun ugerne spiller hun Sangen:

»Ve, Vibe«,

og kun naar hun er alene med Triasylo, — men saa bliver hun stille og eftertænksom. »Prinsessen« kaldes hun af Zigeuneren og hans Børn; og naar der er stjaalet en Høne eller Æg, da kan hun altid være vis paa, at det bedste bliver lagt for »Prinsessen«; Triasylo er utrættelig i at

finde de smukkeste Blomster og de rødeste Bær til hende, men bringer han hende Fuglereder, bliver hun vred og skænder paa ham, at han ikke kan lade de smaa Fugle i Fred.

Da Dimitri en Dag traadte ind i Grevens Værelse, saa han til sin Forbavselse og Glæde, at Greven mod Sædvane havde aabnet den Postsending, som ellers laa urørt i Bunkevis for ham; hensunken i Tanker sidder han med Avisen foran sig, med Øjnene fæstede paa et bestemt Sted. Det er et Avertissement, der i Øjeblikket fængsler ham. Nede ved Rhinen udbydes en af de gamle forfaldne Borge til Salg eller til Leje, en af de Borge, der fordum har været Sæde for og Vidne til saa mangen blodig Kamp. Den udbydes nu til et Aktieselskab, til Anlæg af Fabrik eller som Op- hold for hvem, der kunde ønske at leve i Ro og Stilhed i smukke Naturomgivelser. Hjemme kan han ikke holde ud at bo; han griber Tanken om at flytte bort og ringer heftigt. Da Dimitri kommer ind, meddeler han ham, at han har i Sinde at bryde op, og den gamle er parat, nu som altid, til at ledsage sin Herre.

Tre Maaneder senere ved Foraarstide finde vi Greven paa den gamle Borg, der knejser højt oppe paa Klippen, omranket af hundreedaarig Vedbend. Midt inde i Gaarden holder et blomstrende Ferskentree sig op til de graa Mure; Bregner og vilde Gyldenlakker, som have saaet sig selv fra den Tid, Borgen var beboet af Borgfrøkenerne, spire frem mellem Revnerne i Stenene. Brøndvinden i den dybe Brønd i Borggaarden hviner atter, naar der drages Vand op. Det er, ligesom Blomster og Urter have smykket sig til Grevens Ankomst og sende ham deres duftende Velkomsthilsen i Møde.

Men hver Morgen stiger Greven op i Taarnkammeret og spejder til alle Sider, spejder og spejder, saa Øjet

blændes, og det skarpe Dagslys skærer Øjet, saa det blinker, og Greven farer med Haanden hen der over, saa stiger han stille ned i sit Værelse, hvor Pawlas Violin hænger med Barnekjolen under. Og naar Solen synker, gaar han helt ud til Brystværnet, spejder og spejder paa ny, som om hver en lille Baad, der sejler forbi paa Floden, maatte bringe ham hans Datter. Men luerød ligger Borgen under Solens sidste Straaler, og det er, som slog der Flamme ud fra alle de smaa Ruder. Først sent paa Aftenen søger Greven Hvile og gaar med tunge Skridt til sit Sovekammer, og naar gamle Dimitri tager den tunge Sølvarmstage og vil lyse ham, gør han Tegn til ham, at han skal blive.

Men ovre paa den modsatte Bred ligger den lille, muntre By og kigger skælnsk frem mellem grønne Vinbjerge. Rejsende strømme til for at se det nærliggende Slot; Æselsdriverne gøre gode Forretninger; Baade skyde frem og tilbage over Floden; og i Dag er alle fra den tidlige Morgenstund paa Færde, i Dag skal der være Kermesse (Marked). Saa kommer alt, hvad der kan krybe og gaa, paa Benene. Her forevises Løver, der springe igennem brændende Tønde- baand, her en Latterhyæne sammen med udpyntede Abekatte; her ere Boder slaæde op, hvor der sælges alle Slags Spise- og Drikkevarer. Sækkepiber, Fløjter, Trommer larme i Kor, medens smaa røde Balloner stige til Vejrs, og Geværskud knalde til alle Sider. Her er Dukker, Rosenkranse, brogede Billeder, Hjerter og indviede Vokslys, der skulle brænde til Ære for den hellige Jomfru. I Teltene braser det, Stegelugt slaar ud derfra, medens Ølkrusene løbe over af det skummende Øl, og den hvide Vin serveres i høje Glas med eftergjorte Istapper. Englænderinder og russiske Damer med deres flagrende Slør blande sig mellem Mængden, og

henne paa Dansepladsen sidde Musikanterne pustende og svedende. Musikken faar slet ikke Lov at tie, Par om Par bevæge de dansende sig, nogle stive som Dukker i en Lirekasse, andre i overgiven Lystighed. Her sidder en gammel Mand og falbyder sine »Synaaletredere« til Bedstemoder, naar hun ikke kan se; — men hvem tænker paa Bedstemødre og deres svage Øjne i denne Hurlumhej? Paa Hjørnet der henne staar en Italiener i sin luvslidte Fløjelsdragt, over Hovedet har han spændt en broget Parasol, og herfra hænger, dinglende i Gummisnore, sprællende Insekter af broget Metal og smaa, udstoppede Abekatte. Han har Søgning, hvert Øjeblik maa han fæste nye Dyr til Parasollen. Og her dels sidde, dels ligge Zigeunere. Zigeunersken spaaer, og at det er gode Spaadomme, ser man paa de glade Ansigter, hvormed de unge fjerne sig. Men Pawla har hele Dagen været forunderlig fraværende og stille og vil nødig ind i Folkesværmen; de pyntede Æsler tiltrække sig hendes Opmærksomhed og endnu mere de smaa russiske Piger, der nu bede deres Moder om at maatte faa Lov at ride derpaa. Og med Aftenen tiltager Larmen og Morskaben, Lys tændes paa Lys som Tusinder af funkende Stjerner. Hen over den mørke Flod sejle Skibene med deres mange-farvede Lanterner — men højt over dem alle skinner et ensomt Lys ud fra Borgen — fra Grevens Værelse. I den stille, lune Sommernat trænger Larmen af Musikken og forvirrede Stemmer op til ham og synes at forøge hans Smerte. Men Triasylo kalder ad Pawla. »Kom, Dunja! her er noget for os at tjene!« raaber han, »lad os spille for de fremmede der uden for Hotellet,« og han peger paa en Gruppe Udlændinge, der ved den blinkende Vin i de høje Glas synes at nyde Aftenen i fulde Drag. Men for første Gang vender Pawla sig fra ham med et foragteligt

Blik. »Tjene Penge!« siger hun; men da taler Zigeuneren for første Gang i en bydende Tone til hende. »Gaa! hører du, her er Guld at tjene!« Da raver ud af Teltet en halvdrukken Karl, han strækker Armen ud efter Pawla. »Med dig og med ingen anden vil jeg danse!« Men da viser Zigeuneren sine hvide Tænder, og hans Øjne funkler.

»Bort! rør hende ikke, vor Prinsesse.« Men den anden slaar en Skoggerlatter op.

»Ha! Prinsesse! en stjaalen maaske!« og han raver bort, medens Zigeuneren lader den hævede Arm synke og vender sig mod Pawla, som har trykket sig angstfuld op mod Triasylo.

»Bort herfra!« hvisker hun, »kom, følg mig!« og de to søge ned mod Floden, der ligger stille og mørk borte fra Larmen.

»Kom, sæt dig her,« og Pawla peger paa en stor Sten. »Bring mig bort herfra; bring mig til de smaa Piger, vi saa' i Dag, bring mig til deres Moder — ogsaa jeg vil ride, — ride! . . .« siger hun hen for sig, »som den Gang hjemme«. Og hun brister i heftig Graad. Forgæves søger Triasylo at trøste hende og faa hende paa andre Tanker. Da lægger en Baad til fra den anden Bred, og dens støjende Selskab iler forbi Børnene op mod Markedspladsen. Baadføreren raaber til Børnene, om de ville sejle med tilbage til den modsatte Bred af Floden for derfra at se paa den lysende, larmende By. Pawla trækker i Triasylo, og snart vugges de i Baaden derude.

»Lad os stige op og spille deroppe,« siger Triasylo og peger paa det blinkende Lys paa Borgen. Men Baadføreren ryster paa Hovedet. »En gammel Særling! I bli'r jaget bort.«

Men Drengen mener, at der oppe kan de tjene Guldet

... videre kommer han ikke, for anden Gang i Dag kaster Pawla et foragteligt Blik paa ham. Baaden lægger til, støder fra Land, og kort efter staa Pawla og Triasylo paa den dunkle Bred. Og nu begynder Opstigningen, Triasylo iler af Sted, men Pawla kan næppe følge ham, og da hun staa i Haven og hører det fine Grus knirke under deres Fødder, standser hun pludselig og vil vende om. Stilheden og Halvmørket overvælder hende, Modsætningen til den larmende By derovre virker trykkende paa Barnet.

»Kom, kom,« siger hun, »lad os vende om; maaske jager man de store Hunde efter os.« Men intet Hundeglam høres, alt hviler i dyb Stilhed her oppe; og nu pludselig slukkes det blinkende Lys fra Grevens Værelse. Dansemusikkens Toner og Larmen derovre fra piner Greven; han har trukket de tunge Gardiner for, og mørk og truende ligger Borgen for dem.

»Lad os spille den lystige Dans, du nok ved, den skal nok opmuntre den gamle Særling, saa han faar Lyst til at røre sine Ben,« siger Triasylo.

Men til Triasylos Forundring vil Pawla ikke spille Dansen. Nej! hun foreslaar at spille den russiske Folkesang, og dybe, dæmpede Toner klinge ud i Foraarsnatten.

»Ve, stakkels Vibe maa sagtens klage,
Som alle sine Unger udruge ved Vejen.

»Kvivit! kvivit!« stedse det lyder.

:| Sorte-Havs Bølger uroligt bryder. |:

Men inde i den store Lænestol sidder Greven, han lytter, springer op, synker tilbage og griber om Lænestolens Arme; han vil rejse sig op, men magter det ikke, som

fastnaglet sidder han, spændt lyttende, og videre klinger Sangen.

»Kornet det gulned, Leen det mejed,
 Hostfolkene Ungerne tage fra Lejet.
 »Kvivit! kvivit!« stedse det lyder.
 :| Sorte-Havs Bølger uroligt bryder.« |:

Da træder Dimitri ud og byder Børnene at fjerne sig. Med Opbydelse af alle sine Kræfter har Greven rejst sig og trukket Gardinet til Side, og nu forlanger han, at de spillende skulle træde ind og fortsætte Sangen. Med Haanden for Ansigtet sætter han sig paa ny til rette, og fuldere og kraftigere toner Sangen:

»Rovgerrig Maage griber om Viben,
 Angest den skriger: »Væk med dig, Maage!«
 »Kvivit! kvivit!« stedse det lyder,
 :| Sorte-Havs Bølger uroligt bryder. |:

Maagen med »kjo, kjo«, svarer den Vibe:
 Skrig ikke, Vibe, jeg ellers dig dræber;
 »Kvivit! kvivit!« stedse det lyder.
 :| Sorte-Havs Bølger uroligt bryder. |:

Maa jeg ej skrige, ængstelig flagre,
 Mine smaa Unger har du mig rovet.
 »Kvivit! kvivit!« stedse det lyder.
 :| Sorte-Havs Bølger uroligt bryder.« |:

Sangen er forstummet. Og da Greven ser op, studser han, farer tilbage, griber Armstagen og nærmer sig skælvende Pawla og lader Lyset skinne paa hende; men hun trykker sig ængstelig ind til Triasylo.

»Pawla! Min Datter! Mit Barn! Pawla!« og han stirrer hende ind i Ansigtet, løfter hende op til sig og bedækker hende med Kys. Dimitri er kommen til, og ogsaa han genkender med Undren den forsvundne Pawla. Men Barnet staar vaklende mellem Faderen og Drengen — angst og fremmed staar hun overfor Greven og vil ikke forlade Triasylo.

»Dér,« siger Greven til ham, »tag denne Pung og il til dine Forældre, sig dem, at jeg giver dem mit grevelige Ord paa, at der skal ikke krummes et Haar paa deres Hoveder, og at du skal blive her hos Pawla og opdrages sammen med hende.«

Drengens Øjne gnistre, behændig krumme Fingrene sig om Pungen; han kaster et langt Blik paa Pawla, som raaber efter ham: »Kom igen! hører du, kom igen!«

Greven kan ikke se sig træt paa sin lille Pige, som han sidder med paa Skødet, medens hun lytter, om Triasylo snart vender tilbage.

Men Triasylo iler til Zigeuneren, fortæller ham alt hvad han har oplevet, og ilsomt bryder Zigeunerfamilien op. Den tunge Vogn ruller atter hen ad Landevejen; Zigeuneren tør ikke fæste Lid til Grevens Løfter. Den følgende Dag modtager Greven en lille forseglet Pakke, og da han aabner den, ligge Pawlas Ørenringe og den fine Kæde med det lille Kors af lilla Stene deri. Denne Bekræftelse paa, at det er Pawla, er dog ganske overflødig for Greven. Den fine Halskæde er Pawla vokset fra; den slynger Faderen om hendes Arm.

Men oppe i Sovekammeret kaster Pawla sig urolig og blussende paa sit Leje; de røde Silketæpper og de fine Lagener med Grevekronen synes at tynge og besvære hende; hun rejser sig op og lytter. Mon Triasylo er kommen igen? Og inden Solen helt er kommen til Syne, lister hun sig ud

af Værelset og gaar nedén under i den store Stue, der støder op til Grevens Værelse. Det første blege Dagslys sender sit Lysskær ind, hun staar lyttende; da falder hendes Øje paa det store Oliemaleri ligeoverfor; det er et Billede i Legemsstørrelse af den afdøde Grevinde i Ride-drægt. Pawla betragter det med tilbageholdt Aandedræt, stiller en Stol hen under det, kryber op derpaa og strækker sine smaa Arme ud. »Moder! Moder!« ud-bryder hun, idet hun kysser Billedet.

Greven, som denne Nat ikke har søgt Hvile, er ved den Puslen, han har hørt inde ved Siden af, staaet op og ser med stille Glæde sit Barn foran Moderens Billede. Han løfter Pawla op paa sin Arm og lader hende endnu en Gang fordybe sig i Moderens Billede. Saa bærer han sin lille Pige ind i Værelset ved Siden af, lægger hende til rette, og her sover hun en dyb og rolig Søvn medens den lykkelige Fader sidder ved hendes Leje.

Fra den Dag blev Pawla sin Faders Trøst og Glæde lige til hans Alderdom; og da han senere lejede en Villa

nede ved Middelhavet, og Tanten med sin Datter flyttede til dem, hørtes paa ny Sang og Latter i Huset. De to smaa Piger have sluttet sig sammen; og naar Sneen er smeltet, og Foraaret bryder frem, og Tusinder af Blomster myldre op af den brune Jord, kan det hændes, at der høres Hovslag og Piskesmæld paa det gamle Herresæde, og naar om Aftenen Folkeviser klinge derinde, da staar Gaardens Befolkning og lytter som fordum.

Men aldrig ser Pawla Zigeunere eller omløbende Gøglere, uden at hun sørger for, at de faa en rigelig Gave — og har hun paa sin Vej eller sine Rejser truffet Zigeunere, da falder hun længe efter i Tanker og rider helst en lang Tur paa sin raske Hest, eller hun griber Violinen, som hun er bleven en Mester i at haandtere.

„Moder skal hvile “

»En Kanariefugl! en Kanariefugl! Moder, det er mit eneste Ønske til Jul, men en, som kan synge; hører du, en Kanariefugl!«

Ja, jeg hørte det nok, for nu havde denne Kanariefugl summet mig om Ørene Uger igennem; min lille Dreng havde ikke Sans for andet end Kanariefugl! Kanariefugl!

»Du faar ingen Kanariefugl! det er altfor dyrt, tror du, Fader eller jeg har Raad til at give tre fire Kroner nu i denne Juletid for en Kanariefugl til dig? Nej, Lommetørklæder og Penahus trænger du til; en Fugl kan du undvære,« var mit stadige Svar.

»Aa, søde lille Mo'r, hvis du vidste, hvor frygtelig gerne jeg vilde have en Kanariefugl, hvor artig jeg skulde være, hvor flittig i Skolen, hvis jeg fik en.«

»Jeg vil ikke høre et Ord mere om den Fugl; flittig og artig haaber jeg du ogsaa vil være uden Fuglen. Hører du, ikke et Ord mere derom!« — og min Dreng havde hørt op at plage mig med sin Fugl. Men nu i Dag fulgte et Par store Barneøjne mig bedende overalt, hvor jeg gik, og paa

mit Spørgsmaal: »Naa, Vilhelm, hvad har du saa paa Hjerte i Dag?« stak han sin lille Arm ind under min, saa' paa mig med et Par uimodstaaelige Øjne og sagde; »Moder! ved du, man kan faa en Kanariefugl for en Krone; det siger Rullekonen herhenne i Gaden.« »Vilhelm!« sagde jeg, »ikke et Ord!« . . . — og væk smuttede Vilhelm.

Men det nytter jo ikke at skjule det; jeg havde allerede været hos forskellige Fuglehandlere; og Vilhelm havde virkelig Ret, jeg kunde faa en Kanariefugl til en Krone; men den sad og saa' saa forknyt og forpjusket ud, at Sælgekonen, en Mo'rtil med en stor rød Næse og Hornbriller, ikke turde love, at den vilde synge de første Uger, naar den kom i andre Omgivelser, og jeg troede slet ikke, at den vilde synge, som den sad dér sammenkrøben og forfrossen i den lave Bod, medens Hundreder af Duer kurrede rundt omkring — for den gamle Kone var tillige Duehandlerske.

Saa havde jeg søgt en ud oppe i det store Fugleudsalg, hvor der var en øredøvende Larm af Dompapper, Tigerfinker, Stillidser, Kanariefugle, Selskabsfugle, Kernebidere og skrigende Papegøjer — oppe i denne Babelsforvirring, hvor hver sang med sit Næb og i sin Dur; ud af dette Virvar havde jeg valgt en helt gul uden Plet og Lyde, en udmærket Sanger, forsikrede Fuglehandleren; den skulde blive hos ham til Juleaften og saa bringes til min Bopæl. Lille Juleaften havde Vilhelm været til Juletræ hos sin gamle Tante Jane, og herfra medbragte han som Gave fra Tanten en lille Kanariefugl — men den var kunstig og lavet af gule Fjer.

»Se, Mo'r,« sagde han og holdt den hen til mig, da han kom hjem.

»Det var jo yndigt, du har faaet en lille Fugl,« sagde jeg.

»Ja, men . . . men, den synger ikke,« svarede han med lidt hængende Underlæbe, lod Fuglen ligge og løb ind til sine Søkende.

Hvor glædede jeg mig til at overraske ham med min Fugl!

Den næste Morgen tidlig stod Vilhelm utaalmodig hos mig.

»Mo'r, kommer du saa snart, ellers blive de allerstørste Juletræer solgte!« Han og jeg skulde ned og vælge et Juletræ.

At det var Jul, fik vi rigtignok at mærke. Sikken en Trængsel og Stimlen! Drosker og tunge Omnibusser, Pakvogne og Trækvogne køre næsten fast i hverandre, medens pelsklædte Kuske have ondt ved at styre de vælige Heste. Ude paa Gaden er det næsten farligt at trænge igennem, og ud paa Gaden maa vi, for Folk staa i store Klynger og spærre Fortovet og stirre sig halvblinde paa Herlighederne, der straale ud fra de festlige Butikker. Af og til skærer en Barnevogn med et grædende Barn, som Barnepigen har slæbt med, for at hun dog ogsaa kan faa lidt af Julestadsen at se, sig gennem Vrimmelen, eller en Dame kommer med sin Moppe i Baand; Baandet vikler sig om et Ben, vips, der ligger en og kan se til, hvordan han kommer ud af denne Vrimmel.

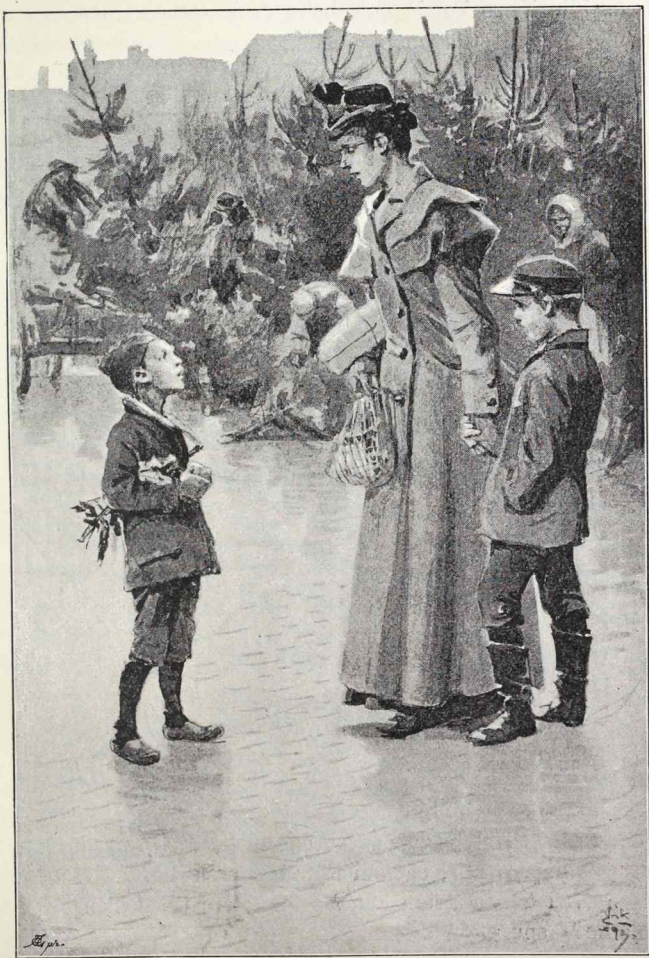
Store Skyer jage hen over dette Mylder af Mennesker, Stormen har taget paa at lege »Tagfat«, men pas paa, du Storm, nu faar du en Ladning af Hagel og Tøsne — og den sorte Sky brister og lader al sin Væde falde ned over Børn og gamle, rige og fattige. De rige kunne sagtens le deraf, de have Paraplyer og Galocher, Kapper og varme Klæder, men de smaa tyndklædte, fattige Børn trykke sig sammen i en Port eller paa en Gadedørstrappe, og stikke

de forfrosne Fingre ind under de tynde Forklæder for, naar Bygen er ovre, igen at stille sig op og med længselsfulde Øjne beskue alle disse Dukker, Nisser og bevægelige Pjerroter, som det vimler af.

Amagertorv ser ud som som en hel Granskov; hvor mange Grantræer tror I Skoven har maattet af med t eders Juleglæde? Hen over Torvet fejer Blæsten; men dens Hvin høres knap, Vogntummelen og Larmen overdøver den; snak du bare, Storm, ingen bryder sig om dig. Jo, Amagerkonerne og Blomsterhandlerne, de faa den at føle, naar den stryger op under deres Skorter og blæser dem op som Luftballoner, og i Dag er der knap Tid til at faa en Taar varm Kaffe, Handelen gaar strygende, og ingen har Tid eller Lyst til at prutte med dem. Alle Græs- og Sivbuketterne derhenne paa Torvet vifte og svaje, som om de vilde flyve tilbage til deres Marker og Enge igen. Heller ikke vi have Tid til at prutte paa det store slanke Grantræ, som jeg næsten frygter for er alt for højt til Stuen derhjemme; men Vilhelm trækker mig i Kjolen. »Mo'r! se!« hvisker han til mig.

En lille Dreng paa en tre fire Aar gaar omkring og samler de smaa Grankviste op, som Vinden har revet af Træerne. Han er klædt i en tyndstrikket Dragt, hvorigennem en lille nogen Skulder titter frem, og han har en rød og spids Hue paa Hovedet, akkurat som Nisserne, Vilhelm og jeg for nylig have staaet og set paa hende i »Messen«. Efterhaanden som han har samlet Kvistene, stikker han dem ind under Armen og klemmer dem saa haardt, som om han var bange, nogen skulde vriste dem fra ham. Men den lille Fyr ryster af Kulde og taber dem, medens han tænderklaprende staar og ser paa det store Juletræ, der nu skal bringes hjem til os.

Det er et lille, blegt Ansigt, den lille Dreng har, og

hans lille Næse kunde nok behøve at tørres; men et Par milde, næsten straalende Øjne kigge ud af dette lille blege Ansigt.

»Hvad bestiller du?« spurgte jeg ham.

»Samler Juletræer,« sagde han.

»Hvor har du dem?«

»Her!« siger han glædestraalende og klemmer tættere om de tre Kviste under Armen.

»Vilde du gerne have et af de smaa Juletræer?« spørger jeg ham.

»Jeg har jo hele tre!« svarede han.

De tre smaa Kviste var hans Rigdom, hans Glæde. Vogne og Karrer kørte tæt ind mod det Sted, vi stod, og jeg tog den lille ved Haanden og førte ham hen i en af de smaa Gyder, der stode op til Torvet.

»Fortæl mig engang, hvad du hedder,« bad jeg.

»Karl.«

»Og hvor bor du?«

»I— Gade.«

»Hvad Nummer?«

»Nummer 7.«

»Og hvad hedder dine Forældre?«

Han nævnede deres Navn.

»Hvor mange Søkende har du?«

»Seks.«

»Hvis jeg nu forærede dig ti Øre, hvad vilde du saa købe for dem?« spurgte jeg ham.

»Noget til at hænge paa mine Juletræer,« svarede han. Jeg gav ham ti Øre, og han løb straalende bort.

»Hvad tror du, han kan faa for ti Øre til at hænge paa Juletræ?« spurgte Vilhelm mig.

»Ja, jeg ved jo ikke. Maaske Brystsukker.«

»Nej, jeg tror en Akrobat til at klatre eller et bevægeligt Firben, maaske Tinsoldater,« mente Vilhelm.

I mit stille Sind besluttede jeg at liste op i — Gade Nr. 7 og se at faa smuglet lidt Julemad og maaske lidt Legetøj ind i Karls Hjem. Men I vide jo nok selv bedst, hvor meget Moder har at tage Vare paa Juleaften, inden Træet tændes, hvordan de alle kalde paa hende, — og lille Karl var næsten gaaet mig helt ud af Tankerne, da min Mand og alle Børnene, medens Julegaasen blev fortæret, paastode, at Moder saa' træet ud og skulde gaa over at hvile i Faders Studereværelse, der havde en særlig Indgang og laa adskilt fra de øvrige Værelser. Trods alle mine Indvendinger maatte jeg føje dem og sad nu adskilt fra dem i Faders store Lænestol. Men aldrig saa snart havde jeg lukket Øjnene, førend en lille rød Hue, et lille blegt Ansigt og tre Grankviste under en lille skælvende Arm stod for mit indre Syn.

»Karl! men hvor kunde jeg glemme ham,« udbød jeg og sprang op; jeg haabede, jeg kunde slippe ubemærket over i mit Værelse og hente min Kaabe og Hat; derop maatte jeg. Men aldrig saa snart havde jeg lagt Haanden paa Dørlaasen, førend Børnene alle som en trængte sig om mig.

»Nej, fy, Mo'r; det er en Skam af dig at komme herind.« »Det maa du slet ikke,« protesterede den mindste, en lille Krøltop. »Mo'r skal hvile,« lød det nu fra alle Sider, medens de trængte mig tilbage. Jeg foregav, jeg vilde hente et Sjal, fordi jeg frøs; men nej, Jørgen, min ældste Søn, skulde straks bringe mig det. Og Jørgen bragte mig det lidt efter.

»Det er godt, du kom, Jørgen. Du kommer til at følge mig ud i Byen.«

»Nej, ved du hvad, Mo'r, det er uden for al Aftale; du

skal hvile; men lad mig gaa, hvis der er noget, du vil have besørget.«

»Det kan du ikke — jeg maa selv gaa med,« svarede jeg, »og hør nu; jeg har heldigvis Nøglerne til den anden Indgangsdør hos mig, list dig over i mit Værelse og tag min Kaabe og Hat og saa den store Spaankurv, der staar ude i Køkkenet. Gør dig selv i Stand, og sig til de andre, at nu maa ingen forstyrre mig, førend jeg selv kommer ind til dem.«

Min lange Dreng saa' spørgende paa mig, forstod mig — og gik.

Ti Minutter senere stode vi nede i Porten.

»Hør, Mo'r, det er en slem Hvil, du faar,« sagde han.

Undervejs købte vi en stor Julekage, — syv Børnemunde, der skal noget til, — et Pund Chokolade, en lille Pakke Julelys og andre gode Sager.

Det var en bidende kold Blæst, Lysene fra Butikkerne straaledede og klædte alt som i Festdragt; men de mange forfrosne Børneklynger, der stod udenfor og tittede gennem de store Spejlglasruder, sendte de ingen Varme.

»Nok se, ikke røre, slet ikke smage! vi holde Vagt!« syntes de store Ruder at tilraabe dem. Af Sted gik det gennem Trængselen. Lysene havde blændet os; da vi naaede ind i de mørkere Smaagader, følte Mørket næsten som overvældende, og min Son havde ondt ved at finde Nummeret i — Gade. Dog, nu ere vi der! Men hvor var Indgangen til Stedet? Vi forhørte os nede i Kælderen hos Værtshusholderen.

»Ja, de skal her ind i denne Gang,« sagde han og pegede derind, »og saa over Gaarden, men tag Dem i Agt, der er mørkt derinde.« Og ind kom vi i en lille, ussel Gaard, som ikke fortjente Navn af Gaard, mørk og skiden og hegnet af høje

Mure var den, medens et enkelt Lys viftede fra de for største Delen med Papir beklædte Ruder. Her kan da ikke en Gang Julestjernen naa at tindre ind, tænkte jeg.

Nu skøde vi en Dør af sammenslaaede Bræder til Side og begyndte vor Vandring op ad den snævre Trappe, hvorfra daarlig Luft slog os i Møde.

»Moder, bliv her nede, medens jeg gaar derop,« sagde Jørgen, »dette her er ikke for dig.«

Men jeg vilde ikke nu, da jeg var mit Maal saa nær, vende om, og støttet af Jørgen kravlede jeg højere op.

»Mon det skulde være her? eller her?«

Mørke og Stilhed overalt. Højere op, helt op maa vi — og nu, hvad er dette? Ud af Mørket og Stilheden toner Sang.

»Et Barn er født i Bethlehem!« klinger os i Møde, sunget af høje, lidt skingrende Barnestemmer, jeg synes med et, der blev saa lyst paa Trappen, eller er det kun Lyset fra Dørsprækken, der skinner ud til os? Saa naaede dog Julestjernen ogsaa med sine blinkende Straaler ned til dette Mørke.

Vi bleve staaende og lyttede; først da Sangen forstummede, bankede vi paa. Intet Svar. Endnu en Gang. Heller ikke nu kom Svar. Jeg bankede da haardere paa, der blev skubbet med Stole derinde, og Døren aabnedes paa Klem. Der var næsten mørkt derinde; Skæret fra Kakkelovnen kastede sit urolige Flimrelys hen over Rummet, hvori to itubrækkede Stole, en stor laset Sofa og et Bord syntes at udgøre hele Bohavet. Midt paa Bordet stode tre Grankviste stukket ned i en Flaske; i hver af Kvistene var der anbragt et lille Lys — dertil havde Karl anvendt sine ti Øre. Jeg vidste nu, jeg ikke var gaaet fejl — og som

et fjerde Julelys tindrede Karls Øjne mig i Møde. Vi gjorde Undskyldninger, fordi vi forstyrrede, jeg spurgte, om her boede en lille Dreng ved Navn Karl, og nu krøb han ned af den vaklevorne Stol og kom hen til mig. Hullet paa Skulderen var riet sammen, det samme blege Ansigt, som havde tiltrukket sig min Opmærksomhed paa Torvet, var vendt imod mig.

»Her har jeg lidt til dig og dine Søskende,« sagde jeg, tog mine Sager ud af Kurven og bredte dem paa Bordet; uden at Moderen opfordrede dem dertil, kravlede Børnene en for en ned af den store Sofa, hvor de sade eller rettere sagt laa hulter til bulter mellem hverandre, kom hen og rakte mig de smaa Hænder og fremstammede deres Tak, medens Moderen med den mindste ved Brystet havde vendt sig bort og græd. Jeg nærmede mig hende og sagde et Par venlige Ord.

»Aa, Gud, hvordan skal vi takke Dem?« sagde hun. »Jeg har været saa bitter i Sindet i disse Dage, fordi jeg ikke kunde skaffe mine Børn en Smule Juleglæde. Saa kom Karl for lidt siden med sine smaa Juletræer, som de her ser,« hun pegede paa Grankvistene — »og saa sang Børnene deres Julesang, netop som De kom. Jeg blev saa varm om Hjertet derved og tænkte paa mit eget Barndoms-hjem, saa forskelligt fra dette; — og nu kommer De her og giver os alt dette,« og Konen græd videre. Men Børnene vare igen krøbne op paa deres Pladser og sade med straalende Øjne om deres Julebord.

Stille fjernede vi os med det faste Forsæt en af de følgende Dage at skaffe lidt varme Klæder og Hjælp derop.

Da vi naaede hjem og jeg igen listede mig ind i Faders Studerekammer og derfra over til Børnelokken,

blev jeg modtaget med et: »Det var rigtignok et langt Hvil, du fik, Mo'r.«

»Ja, og Moder har faaet røde Kinder,« sagde Fader, lagde Armen om Livet paa mig, og førte mig hen mod Døren. »Og nu Børn, lad os aabne Dørene,« sagde Fader.

»Et Barn er født i Bethlehem,« tonede for anden Gang i Aften for mine Øren, og denne Gang fra varme, hyggelige, oplyste Stuer.

Da Dørene bleve slaaede til Side, stod det kæmpe-mæssige Grantræ og duftede os i Møde med sin Rigdom af Engle, Stjerner, Lys, Glaskugler, Englehaar, Blomster, Sommerfugle, Net og Knalderter.

Et Øjeblik, inden vi række hinanden Haanden for syngende at gaa om Træet, staa vi i stille Beskuelse deraf. Pludselig trænger en høj, skingrende Fuglekvidder gennem Stilheden, det er »Hansemand«, der røber sin Tilværelse lidt for tidligt. Et Par usikre Barneøjne rettes snart paa mig, snart hen imod Stedet, hvorfra Sangen kommer, og med et Sæt styrter Vilhelm sig hen til »Hansemand«.

»En Kanariefugl! en Kanariefugl, en, som synger! Mo'r, Fa'r!« og Vilhelm flyver os om Halsen.

Men trods Glæden i Hjemmet kan jeg ikke faa de smaa i Mørket deroppe ud af Tanken — og da Julelysene ere brændte ned, og vi sidde ved Tebordet, medens Børnene spørge, hvorfor Mo'r er saa stille netop i Aften, fortæller jeg dem, hvad jeg nu har fortalt eder, og vi blive enige om, at næste Aar ville vi kun have et ganske lille Juletræ, kun med Lys paa — »og et lille Hjerte til hver af os,« raaber min mindste lille Pige — »Ja! Moders Hjerter!« raabe de andre. Og vi have i Sinde at holde Ord. Kun

et ganske lille Juletræ, kun Lys — og et lille Honninghjerte til hvert af Børnene.

Det er ikke Mængden af Gaverne eller Størrelsen af Træet, der giver Glæden, den rette Juleglæde, den kan ogsaa føles i den fattigste Stue, det har Karl og hans Søskende vist os i Aften.

En Historie om lille Sofie, der aldrig kom i Skole.

Nu gaar Jærnbanen lige til den lille Landsby; Toget pruster, Piben hviner, man stiger ud, og fem Minutter efter er man i Landsbyen. Ikke saaledes, da Sofie var en lille Pige. Da maatte man køre lige fra Kjøbenhavn derud, og det varede fem stive Timer, inden man naaede Landsbyen. Det var Diligencen, dette gammeldags Sneglehus, der førte sit brogede Indhold derud. En rigtig Rumle-Ryste-Busse var den gamle Diligence. Halvmørke indeni, gammel for-gemt Luft blandet med Lugten af Bøndernes Stadsklæder og krydret Duft af Kaffebonner, som Passagererne bragte med fra Byen, slog en i Møde. Paa solhede, støvede Dage var Opholdet herinde næsten uudholdeligt, og udenpaa hos Postillonen hyllede Støvskyerne alt ind, saa det var lige galt, hvad man valgte: Ude eller inde!

»Værs'artig, stig ind, nu kører vi!« — »nu snegle vi af Sted,« havde nok været korrektere — og ind skubbes Bønder, Madammer og Børn.

Hvad Under, at lille Sofie paa den fem Timers Kørsel er urolig, græder og snart vil sidde hos Fader, snart hos Moder og saa alligevel hos ingen af dem.

Hvis hun gennem Vognens Halvmørke kunde skimte den alvorlige Mand, der lader sit strenge Blik hvile paa hende, vilde hun maaske have været roligere; det er Landsbyens Skolemester, der er frygtet af Børnene, stiv og streng, som han er. Men Sofie kender ham ikke; hun er ny paa Egnen og flytter i Dag med sine Forældre til den lille By. Her ville de forsøge Lykken — der hidtil har været dem saa sparsomt tilmaalt. Bedstefader og Bedstemoder, som bo her, have faaet Per Henriksen til at flytte hertil, for Byen trænger til en Fragtmand, og Bedsteforældrene længes efter deres mindste Barnebarn.

Da Sofie omsider er falden i Søvn paa Moderens Skød, farer hun grædende op, idet Postillonen trutter i sit Horn, som fortæller: »Nu er vi der!« Og ud kravler støvede og fortumlede Bønder, Børn og Madammer med samt deres Pakker og Kaffebønner. Sofie bliver løftet ud af Vognen lige ned i Bedstemoders bløde Favn. Den gamle har faaet sin Gyldenstykkets-Hue og Stadsforklædet paa i Dag og staar saa glad og byder dem velkommen, medens Bedstefader med de tykke, graa Øjenbryn og det vejrbidte Ansigt skygger for Øjnene og holder sig lidt tilbage. Han har hele Dagen siddet paa Landevejen og slaaet Sten, Øjnene svide og rinde af al den Støv og Sol og Vind, han Dag efter Dag maa doje. Men Bedstemoder er geskæftig og kalder ad ham: »Kom og tag lidt ved, lille Fa'r!« og Bedstefader bliver belæstet med Pakker og Bylter, medens Sofies Forældre selv slæbe af Sted med Resten, og Bedstemoder ikke vil slippe Barnet.

Mange Uger har Sofie ikke boet i Landsbyen, førend det livlige, pludrende Barn er kendt og afholdt af alle. Trods sine fire Aar vil hun gerne gøre sig nyttig, og Stumpen, som hun kaldes, er aldrig gladere, end naar hun

faar Lov til at hente en Flaske Øl ovre hos Købmanden; den kan Fader ogsaa nok trænge til, naar han kommer hjem fra sin lange Køretur. Men inden han tænker paa sin Aftensmad, sørger han først for Hesten, at den faar sin Havre, og lille Sofie faar da Lov til paa Faders Arm at klappe den stakkels, trætte Hest. Ja, stakkels Hest! den er saa træt, saa træt, og længe vil den ikke kunne holde ud at gaa for Fragtmandens Vogn. Per Henriksen har ikke haft Raad til at købe en ny Hest, og ingen kunde se paa den, at den havde en Skavank i Ryggen. Skaanes maa den, siger Dyr lægen, ellers kan Per Henriksen risikere, at den en Dag slet ikke kan gaa mere. Per Henriksen sidder ved Aftensbordet og rører knap de dampende Kartofler, Moder har sat for ham. Han tænker, det bliver nok en daarlig Spekulation, den Fragtmandshistorie. Havde Hesten bare været ung og rask, saa skulde det nok gaa, for Per Henriksen er samvittighedsfuld og paalidelig, og saa har han en Hukommelse, — ja, bare jeres var lige saa god, naar I skal lære Lektier. Hvert Øjeblik maa der standses, saa er det Købmanden, der skal have det og det besørget, saa Præstens Døtre, de have nu altid saa gruelig meget, saa Syjomfruen henne paa Torvet: »Per Henriksen, glem endelig ikke Hægter, Bændler, sort Traad.« Ja, og saa skal han have friske Æg, Ost og Høns ind med; da Per Henriksens Svigerinde tjener inde i Købstaden hos Apotekerens, har han her altid god Afsætning paa de friske Varer. Lille Sofie pludrer dog Faders alvorlige Tanker bort, saa han tager hende paa Skødet, blæser paa Kartoflerne og deler sin Aftensmad med hende.

I hele otte Dage har Fragtmanden maattet lade Hesten hvile, og da den nu skal tages i Brug igen, viser det sig, at den ikke duer mere, og Sofies Fader maa endda være

glad, at han ved at sælge den til Slagteren faar det halve af, hvad han selv har betalt for den. Saa maa han tænke paa at faa andet Arbejde, for købe en gammel Hest igen, dertil har han hverken Mod eller Penge.

Hele Egnen her nede omkring er skovløs, Jorderne sandede og stenede; men saa er den til Gengæld opfyldt af Moser. Ved Tørveskæringen her fik Per Henriksen foreløbig en Plads, og da der var Brug for mange flittige Hænder til at kante Tørven (sætte dem paa Kant) og stable den i smaa Stakke, saa Luften kan suse ind imellem og tørre den, maatte Sofies Moder ogsaa hjælpe med. Saa kom Stumpen over hos Bedsteforældrene, og ved Middagstid fik hun Lov til sammen med Bedstemoderen at bringe Mad ud til Forældrene. Og I kan tro, Mosen har ogsaa sin Skønhed og sine Glæder for Børnene lige saa vel som Søen og Skoven. Ud af den brune, fede Jord myldre de blaa og blegrode Forglemmigejer, saa Grofterne faa et helt blaaligt Skær, og herimellem pranger den slanke, gule Sværdlilje, som mange af jer vist ofte har villet plukke, men ikke kunnet naa. Hele Klynger af gule Koblonner skinne igennem, medens de hvide, duftende Moseblomster som Fjerbuske nikke til alle de andre. Og saa det fine Hjertegræs, det saftige Siv og Muskedonnerne, som Mosekønen, naar Engene dampe, gaar ud og piller det lodne af. Det er Krølhaar til hendes smaas Sovepuder.

Og har Skoven sine Sangere, saa mangler Mosen heller ikke sine. Her er et Fugleliv, som I knap kan gøre jer Begreb om, naar I ikke selv have set det. Her ude bygge Viberne i Hundredvis. I kender jo nok den livlige Fugl med Hjælmbusken, som den kaster frem og tilbage, medens den udsender sit Kivit! Kivit! og søger at narre dem, der efterstræbe dens Unger, ved at blive ved at kredse om paa

andre Steder end dér, hvor den har gemt Ungerne. Og Storken spankulerer højtidelig omkring eller overskuer paa sit ene Ben Mosen, naar den har dykket ned efter sine Børns Livretter Frøer og Snoge. Stæren fløjter og flyver ud og ind fra Morgen til Aften.

Alle have travlt her ude, baade Tørveskærerne, Fuglene og Børnene, hver paa sin Vis. Sofie samler Sneglehuse og plukker Blomster, medens Drengene søge efter Vibeæg og skære Muskedonnere. Naar Bedstemoder saa vil have Sofie med hjem, kan det tit holde haardt nok at faa Barnet med.

Men om Vinteren dækker Sne og Is den brune Mose og skjuler alle dens blaa- og guløjede Børn. Saa flyve Viber, Storke og Stære langt bort, stille og øde ligger Mosen, og dog husende saa meget Liv, som kun hviler og sanker Kræfter, til Isdækket sprænges, for at komme frem og hilse paa Børnene, som paa denne Egn have deres bedste Minder fra Mosen.

Om Vinteren er der godt at være inden Døre hos Bedstemoder, som sidder ved den gamle Bilæggerovn og spinder efter først at have faaet Hønsene bragt til Ro i den store, røde Slagbænk med det udskaarne Hjerter. Det store, hjemmestøbte Lys i den høje Træstage laaner dem alle sit sparsomme Lys, medens Bedstefader efter Dagens Arbejde staver sig gennem Købstadens Avis.

Hele Uger igennem, naar Forældrene maa grave Roer op paa de fjerne Gaarde, faar Sofie Lov at bo hos de gamle. Hver Morgen, enten det er Sommer eller Vinter, stiller Stumpen sig op ved Vinduet, naar Byens Ungdom gaar til Skole; hun staar og nikker til dem og raaber: »Jeg skal ogsaa i Skole!« Og naar om Vinteren Ruderne ere helt isbelagte, aander hun paa dem for at faa et lille

Kighul, for se dem vil hun. »Tag mig med!« raaber hun og trommer paa Ruden; men Børnene slentre af Sted uden at agte paa hende. Det er ikke godt at sige, hvad der rører sig i Barnets Hjerne ved Tanken om Skolen, men noget saare dejligt maa det vistnok være, for hun leger, at nu gaar hun i Skole, leger med Børnene, som alle holde af hende, men Skolemesteren dog mest, for flittig vil hun være.

»Bedste, hvornaar skal jeg i Skole?« spørger hun Bedstemoderen.

»Naar du bliver stor,« svarer Bedstemoder.

Men Sofie maa vel finde, at hun nu er stor nok; thi da Bedstemoder har foræret hende en gammel Almanak med gyselige Helgenbilleder

i med gylden Straalekrans om Hovedet, og Barnet har fundet et Stykke af et gammelt Spejl, tager hun en tidlig Morgen begge Dele under Armen og begiver sig paa Vej til Skole. Hun er den første paa Pletten og sætter sig lige foran Skolemesterens Stol paa en lille Skammel.

De andre Børn le og puffe til hverandre, efterhaanden som de komme ind.

»Dér faar du ikke Lov til at sidde. Naar Hr. Petersen kommer, sender han dig væk,« sige de til hende.

»Nej! det gør Skolemester ikke. Jeg vil være flittig og lære,« siger Sofie og skriver med Fingeren paa den indbildte Tavle, Spejlet, saa Kviksølvet drysser af.

Ind træder den strenge Mand, alle Børnene rejse sig op. Lovsangen skal lige til at begynde, da Skolemesteren faar Øje paa Barnet. Han tilkaster hende et strengt Blik.

»Bring hende bort!« siger han til en af de større Piger, der paa hans Vink har nærmet sig. Med sine klare, blaa Øjne ser Barnet spørgende paa ham.

»Maa blive, er flittig,« beder hun.

Men Skolemesteren forstaar ikke Spøg, og Sofie bliver bragt ud af Skolestuen.

Men gennem Morgenlovsangen lyder Barnegraad. Det var Sofies første — og sidste Skolegang.

Faa Dage efter laa Stumpen i sin Seng, og Kulden rystede det lille Legeme, og naar Moderen dækkede hende til, og hun blev varm, blussede de smaa Kinder i Feberglød. Da Per Henriksens Svigerinde, der tjente hos Apotekerens, kom paa Besøg, bragte hun fint Hvedebrød med og en Dukke til Sofie, og den lille Pige laa nu med lukkede Øjne, Hvedebrødet i den ene Haand, Dukken i den anden.

»Har den Særk paa?« spurgte Barnet som i Søvn.

Da Tanten vilde vise hende, at den kunde klædes baade af og paa, faldt Dukken ud af den trætte Haand, og det saa næsten ud, som om Sofie var falden i en dyb Søvn.

»Hun har Feber,« sagde Moderen; »bliver det saadan ved, maa du hente Doktor, Fa'r!«

»Han er dyr,« svarede Per Henriksen.

»Faar være det samme, hun er vort eneste Barn.«

Men Sofie sov ikke. Som i Drømme hørte hun alt, og da det bankede paa Døren, og Skolemesteren traadte ind, slog hun Øjnene op, skreg og gemte sig dybt i Puderne.

»I faar sørge for, at jeres Datter ikke kommer paa Skolen og forstyrre,« sagde Skolemesteren.

»Dermed har det nok ingen Nød nu,« svarede Moderen bekymret.

»Ja, for jeg vil ikke vide af dens Slags Forstyrrelser; hun kan komme, naar hun har Alderen dertil.« Og han gik.

Men den næste Morgen vilde Per Henriksen hente Doktoren. Han var ikke hjemme, og da han kom højt op ad Dagen, var lille Sofie saa syg, at hun knap kendte ham.

»Det ser ud til at blive alvorligt,« mente Doktoren.

»Ja, jeg siger det saa tit,« svarede Moderen, »det ender galt med alt det Mosevand, de Børn drikke. Saa jeg dem ikke i Gaar igen drikke af deres Træsko, og ganske rødt var det da ogsaa.«

Enten det nu var Mosevandet eller ej, den næste Dag erklærede Doktoren, at Sofie havde Difteritis, og i flere Dage tvivlede han om hendes Liv.

Men Sofie stod Sygdommen igennem, der kom Glans i Øjet igen og et fint Skær paa Kinderne, og den rare Landsbydokter, som saa flittigt havde set til hende i disse Uger, ja endog, da hun begyndte at komme sig, havde siddet ved hendes Seng og læst af Eventyrbogen for hende, mente, det var bedst at tænke paa at faa hende op.

Men underligt nok, hos det i øvrigt livlige Barn sporede ingen Lyst til at komme op, og da Moderen en Dag vilde prøve derpaa, hang de smaa Ben saa slappe og trætte ned, at det for den Dag maatte opgives.

Det var jo ikke saa underligt efter saa svær en Sygdom. Men da den ene Uge efter den anden gik, uden at den lille Pige kunde støtte paa Benene, stod det klart for Lægen, at her var en alvorlig Svækkelse til Stede, som maaske først i Aarenes Løb vilde kunne hæves.

Det blev trangt for det livlige Barn ikke at kunne springe om som tidligere. Moderen maatte nu ogsaa blive hjemme og passe hende, og derved gik en Del Fortjeneste tabt. Besøgene hos Bedsteforældrene faldt nu ogsaa bort. Men trangt blev det især, naar Viberne, Storkene og Stærene vendte tilbage, og Livet i Mosen begyndte at røre sig. Og gik Børnene forbi med friskplukkede Forglemmigejer og Koblonner, da blev Sofie helt urolig, og ofte græd hun.

Men kunde hun ikke komme i Mosen, saa skulde hun alligevel have frisk Luft og Solskin, og Per Henriksen tømrede et lille Lysthus sammen til hende i den smalle Gang udenfor Huset. Her blev hun baaren ned og sat i en gammel Lænestol, Præstens havde laant hende. Her kunde hun høre Bierne summe og følge dem i deres travle Færd; her kunde hun se Kaalormene i det lille Stykke Kaalhave, se paa Spurve og dele sit Brød med dem. Undertiden kom et Par Sommerfugle forbi, eller en Regnorm krøb op af Jorden, og saa duftede Hylden saa dejlig og delte ud af sin Bærrigdom, naar Efteraaret kom, saa der blev dejlig Hyldebærssuppe. Ogsaa Børnene skulde her forbi, naar de gik til og fra Skole, de bleve altid lidt mindre højrostede og larmende, naar de kom forbi Sofie. Hun sendte, nu som før, et langt Blik efter dem, men raabte ikke: »Nu kommer jeg!«

Folk vare gode mod Sofie; snart sendte de hende Blomster, snart et lille Billede eller et Stykke Kage. Naar Doktoren havde en Times Tid tilovers, kom han gerne og fortalte hende Historier, og det var glade Timer for Barnet. En Dukke havde Præstedatteren foræret hende; den var bleven efterfulgt af en fra Tanten inde hos Apotekerens, og Doktoren havde givet hende Løfte om en Dukke af Voks, til Julen. Dukkerne, det blev hendes Verden, hun elskede

dem, snakkede med dem de mange Timer, hun sad alene; kælede for dem og pyntede dem, thi de smaa Hænder vare behændige; de syede og riede sammen efter eget Paafund og Forgodtbefindende. Hver en Lap blev anvendt og paa det nøjeste regnet ud, og Dukkerne fik nye Kjoler og Forklæder. De Dukker, der havde mistet et Ben eller en Arm, de vare og bleve hendes kæreste. Da hun først havde grædt sig ud, fordi den Voksdukke, Doktoren havde foræret hende, var smeltet — den skulde ligesom Sofie selv slikke Sol —, var det ikke langt fra, at den Voksklump, Solen havde forvandlet Dukken til, var hende allerkærest.

Men Alderen til at komme i Skole var naaet; hvordan skulde Sofie komme der? Bæres derhen — dertil var Vejen alt for lang; og selv om en lille Vogn havde kunnet skaffes til Veje, hvorledes skulde Sofies Moder paa de ofte opblødte Veje, i høj Sne faa hende derved?

Da tilbød Præstens Datter imellem at læse med hende. Efter et Aars Forløb blev Skolemesteren forflyttet fra Egnen, og en Lærerinde overtog hans Plads. Aldrig saa snart hørte hun, at der nede i Landsbyen sad en lille Pige, der gerne vilde i Skole, men ikke kunde komme derhen, førend hun opsøgte Sofie. Og aldrig saa snart havde Sofie set dette milde Ansigt med de lyse, milde Øjne, disse smaa, fine Hænder, disse Øjne, der saa kærligt hvilede paa Barnet, disse Hænder, der saa blidt tog hendes lille Haand i sin, førend hun følte, at hvis hun vilde læse med hende, kunde hun lære og indhente de andre Børn.

Og Lærerinden skyede ikke den lange Vej; hver Dag gik hun efter endt Skoletid Vejen i Sol og Støv, i Slud og Søle, i Sne og Kulde, hver Dag regelmæssig til samme Tid kom hun for at læse, regne og skrive med Sofie. Men netop denne Trofasthed i aldrig at svingte gjorde Sofie

dobbelt opmærksom og dobbelt lærvillig. Alt, hvad hun selv lærte, fortalte hun sine Dukker; for dem stavede hun, læste højt for dem, regnede og sagde sine Vers frem, og ogsaa dem fortalte hun, hvor dejligt der var i Mosen.

Men Lærerinden talte med Landsbydoktoren, om der dog slet ikke kunde gøres noget for at faa Sofies Ben raske igen. Og de to drøftede, hvad der kunde forsøges.

Da Sommerferien kom, blev Sofie baaren til Stationen med alle sine Dukker i Favnen; og Lærerinden fulgte med hende ned til Kysthospitalet, hvor der boede Slægtninge af hende. Man vilde se, om de varme Søbade kunde hjælpe. Men meget turde man ikke vente sig af dem, mente Lægen. Dog, fik Opholdet ikke det Udbytte, som Lærerinden havde haabet, saa blev det alligevel lykkelige Uger for Sofie, naar hun her sammen med de mange Børn, der ligesom hun selv vare hindrede i at tage Del i meget, der udgør de sunde Børns Glæder, tilbragte fornøjelige Dage ved Søen. Hun følte, de vare alle som en stor Familie, og følte sig aldrig ene her. Timevis kunde hun sidde og se paa Søen, der for Landsbybarnet var saa forunderlig stor og ny, se Solen blodigrød gemme sig og laane Søen sin røde Farve, medens utallige Maager kredsede omkring, og smaa Baade vuggede sig derude. Og fra de blomstrende Siren- og Guldregnbu-ske slog Nattergalen sine Triller, medens Smaafolkene passede deres smaa Haver, hvor Stifmodersblomster og Reseda skød frem, og ofte bragte Børnene Sofie Blomster fra deres Haver. Men slaas og lege kunde de ogsaa, selv om en Arm var i Bind, eller en og anden humpede af Sted paa sin Krykke.

Alle Smaapigerne kom med deres Dukker til Sofie, og var der noget i Vejen med dem, var ingen flinkere end

Sofie til at forbinde dem, klistre Haar paa dem og sætte Øjne ind. Hun kunde sidde Time efter Time ganske taalmodig for at faa et Øje til at passe aldeles nøje dér, hvor det før havde siddet. Lykkedes det for hende, var hun saa glad, som om hun havde givet et Menneske Synet igen. »Dukkedoktoren« kaldte Børnene hende ogsaa. Og Historier kunde hun fortælle, saa selv Drengene standsede i deres vildeste Leg og kom hen for at lytte. Gerne sad Sofie ogsaa i Børnenes store Spisesal og betragtede det store Billede, der hang her inde. Det forestillede en saaret Løvinde; Jægeren havde ramt den i Bagkroppen; gennemboret og blodigt slæbte Dyret sig af Sted brølende højt af Smerte. Alle dets smaa Unger laa hjælpeløse og klynkende om den. Sofie bad hver Aften, inden hun gik i Seng, om hun maatte komme ind og sige »god Nat« til den stakkels Løve.

Gerne var Sofie bleven længer her; men Ferien var forbi, og de mange smaa i Landsbyen ventede paa deres kære Lærerinde. Dog fik Sofie Lov til at tilbringe hver Sommerferie her nede sammen med Lærerinden.

Men Barndomsaarene svandt — og Sofie tænkte paa, om hun ikke ogsaa kunde bidrage sit, trods sin Sygdom, til Familiens Underhold. Hun saa, hvor Fader hang i, og vidste ogsaa, at hendes Sygdom havde kostet Forældrene Penge. Saa kom der et Tilbud fra en Tante inde i København. Hun havde i mange Aar haft et Dukkeudsalg, og da hun nu var bleven noget aflægs, faldt Tanken ganske naturlig paa Sofie, der var saa snild paa Fingrene. »Man kunde da være vis paa, at hun blev siddende, hvor hun sad,« tænkte Tanten, »saa hun ikke løb efter Fornøjelser og Morskab som de andre Jomfruer.«

Sofie gik ind paa Tantens Forslag. Nu sad hun i en af de smaa Gader, hvor Lyset kun faldt sparsomt ind i

Stuen, fordi Genboens Hus var klistret lige op ved Siden, saa hun knap kunde se en Strimmel af Himlen. Vognrummel og Gadesølgernes Raab lød op til hende. Det var rigtignok noget andet end Bisummen og Fuglekvidder; men det fik at være. Dejligt var det, at hun skulde arbejde og gøre Nytte med sine Hænder for at skaffe Forældrene bedre Kaar.

Langs med Væggene vare store Glasskabe opstillede, overalt, hvorhen man saa, mødtes Øjet af stive, stirrende brune og blaa Dukkeøjne, halvaabne Munde, blonde og brunette Lokkehoveder. Amagerpiger med deres klædelige Hovedtørklæder stod Side om Side med Negerinder. Hedebo-piger og silkeklædte Damer sammen med Svøbelsebørn, Sportsdamer og Drengene i Matrosdragter. Da Tanten saa, hvor flink Sofie var, lod hun et stort hvidt Porcellæns-skilt male med Paaskrift: »Dukkeklunik«; og det viste sig at være en heldig Tanke. For var det gaaet lidt tilbage med Dukkehandelen, saa tog den nu et saadant Opsving, at Tanten og Sofie knap kunde overkomme alle Bestillinger.

Saadan en Klinik er en god Ting for alle svagelige, især naar de komme i saa kyndige og kærlige Hænder som i »Dukkedoktorens«. Man skulde formelig søge længe, naar Dukkerne kom tilbage igen, for at finde Stedet, hvor de vare satte sammen. Mange smaa Venner vandt Sofie sig sig ogsaa gennem sit Arbejde.

Ja, et saadant Opsving tog Dukkeklubben, at det efter to Aars Forløb blev nødvendigt at søge en større Lejlighed, og skønt Sofie heller ikke herfra kunde se Himlen, saa var her dog venligere og lysere. Om Foraaret stod der blomstrende Forglemmigejer i frisk Sand i hendes Stue, Forglemmigejer fra Mosen, som Sofies Moder og Lærerinden havde bragt hende; men med Forglemmigejerne kom ogsaa den gamle Uro og Længsel igen. Hun saa Livet der ude drage sig forbi som

den Gang, da hun som Barn bragte Mad til Forældrene i Mosen, og et Suk kunde nok undslippe hende. Men her var ikke Tid til at falde i Tanker. Det er jo Foraar, og Dukkerne skulle have nye Foraarstoiletter, ja Parasoller og store Straahatte, og Sofie lægger Hovedet i Blod og bruger Naalen flittigt. Men hendes Kinder blive smalle og voksgule, ofte maa hun, især ved Juletid, sidde langt ud paa Natten og hænge i. Da Moderen en Dag har besøgt hende og er hjemme igen i Landsbyen, gaar hun lige op til Doktoren. »Hr. Doktor, jeg har nu gaaet og tænkt saa meget paa, ka' det nu være rigtigt, at vi la'r vort Barn sidde og slide Dag ud, Dag ind og hænge i fra Morgen til Aften; for vi maa da hellere ha' det lidt knappere her, end at Sofie skal slide sig syg. Haardt nok har hun det endda.«

Men Doktoren sagde, han skulde tænke over, hvad der var det bedste for Sofie.

Og han tænkte derover.

Han gik saa over og ringede paa hos Lærerinden, som sad fordybet i at rette Stile. Hvad han har talt med hende om, ved jeg ikke. Men et halvt Aar efter flyttede hun over i Doktorboligen som hans Hustru.

En dejlig Foraarsdag, da Knopperne stod lige paa Nippet til at revne af Glæde over Solen og Lyset, da Forglemmigejen slog sit blaa Øie op, medens Sivene og det fine Hjertegræs svajede, nejede, raslede og nikkede, holdt en Vogn uden for Doktorboligen, og Sofie løftedes med Varsomhed ud deraf og ind i den lille Stue, Doktoren og hans Frue med kærlig Haand havde indrettet til hende. »Hos os skal du blive, og vi ville være glade for dig og taknemmelige, naar du vil give os en Haandsrækning imellem,« siger den unge Doktorfrue og bøjer sig ned over Sofie og kysser hende, medens Doktoren ser paa hende med et stille Smil.

Men Sofies Øjne dugges; hun synes, det er alt for megen Kærlighed.

I Doktorens Hus blev Sofie til sin Dødsdag. Her blev levende smaa Dukker at sy Tøj til; her sidder hun nede i det duftende Jasminlysthus, fortæller Børnene Historier, faar Besøg af Fader og Moder; — og undertiden kører Doktoren og hans Frue ud til Mosen med hende. Hendes Øjne straaale af Glæde og Taknemmelighed, og mangen en paa to raske Ben vilde prise sig lykkelig, om han var halv saa glad som Sofie.

Forældreløs.

•Kender Du fattigere Barn paa Jord
End det, som hverken har Fa'r eller Mo'r?
Kender Du rigere Barn paa Jord
End det, som baade har Fa'r og Mo'r?•

Ja, trods al sin Rigdom var den lille Poul et fattigt Barn! Hans Moder døde, da han kom til Verden, og hans Fader, der søgte Helbredelse for en ulægelig Sygdom i et sydligt Klima, døde, da Poul knap var et Aar gammel. Den Tante, der siden hans Moders Død havde overtaget Hjemmets Bestyrelse, saa sig nødsaget til at rejse til Vestindien med sin eneste Søn, og saa blev der ikke andet for, saa nødigt Pouls Bedstemoder end vilde det, maatte hun tage Drengen til sig. Hun var en gammel, stadselig Dame med et koldt og fornemt Væsen, trods sin Rigdom kun ilde lidt, — og smaa Børn følte altid en ubeskrivelig Angst for hende, naar hun trak sin store Lorgnet op, nærsynet som hun var — og med sin lange spidse Næse næsten berørte de smaa for rigtig at se dem.

Saa smaa Børn som Poul, der kunde forstyrre hende med deres Skrig og Graad, havde hun nu ligefrem noget imod; hun elskede Stilhed og Ro i sit Hus; Trapper og Gange vare beklædte med tykke Tæpper, overalt tykke Portiører, og Dæmper paa Dørene, og Portneren havde den strengeste Ordre til at vaage over, at ingen Spillemand med Lirekasser kom ind i Gaarden. Men som sagt, der var ikke andet for hende at gøre, hun maatte tage Poul til sig, og da han var et Aar gammel, drog han med samt sin Barnepige Dorthe, sin Patteflaske, Barnevogn og alle de utallige Ting, som ere nødvendige for saadanne smaa Væsener, ind til Bedstemoderen.

Tjenerskabet saa' misfornøjet til denne nye Tilvækst i Huset, brummede noget om Børneskraal og Patteflasker og satte sure Ansigter op. At han hilstes saa uvenligt af alle, lige fra Herskabet til Tjenerskabet, havde den lille Fyr heldigvis ingen Anelse om. Bleg, med matte, lidt udtryksløse Øjne, uden Smil paa Barnemunden, holdt han sit Indtog.

To Værelser ovenpaa vare gjorte i Stand til Poul og Barnepigen. At disse laa saa fjernt som mulig fra Bedstemoderens Værelser, var en Selvfølge; som den eneste prise-lige Omsorg i disse hans Værelser maa det dog nævnes, at der foran Vinduerne var sat et Tremmeværk.

Og ensom var han i de fem Aar, han her tilbragte. Hver Dag til bestemt Tid kørte Bedstemoderen sin Tur, hver Dag til bestemt Tid gjorde hun sin Runde i Huset og ovenpaa til Poul. Saa sørgede Dorthe for, at alt var i Orden; ofte satte hun Drengen paa sit Skød, naar hun hørte Etatsraadinden komme, og denne mente, at Poul kunde ikke være i bedre Hænder; men aldrig saa snart var Etatsraadinden borte, førend Dorthe saa' sit Snit og gik ned paa Kammerjomfruens Værelse for Enden af den

lange Korridor. Saa kunde det hælde, at Poul laa og skreg og sprællede, og Sofie spurgte, hvor hun kunde nænne at lade Drengen ligge saadan; men hun fik gerne til Svar: »Lad ham bare skrige, det værner han sig nok af med!« — og det gjorde han virkelig ogsaa, sjældnere og sjældnere hørte man ham skrige; men i Stedet for at blive et livligt og muntert Barn udviklede han sig til en vranten og pirrelig Dreng; hans Ansigtstræk lignede snarere en gammel Mands, og hans lidt store Hoved syntes at vokse paa Bekostning af det øvrige Legeme — i al hans Gøren og Laden var der noget underligt forsigtigt og gammelmandsagtigt. Da han blev større, kunde det oftere hælde, at han i Timevis kunde ligge paa Gulvet og se op i Loftet, hans Legetøj laa urørt ved Siden af ham, og kom saa Dorthe ind til ham, var hun altid gnaven mod ham, brummede og skændte over ingen Ting, — saa vrissede, gnavede og klynkede han igen, og saadan gled Dagene hen. Og Dagene bleve til Aar, — Aar henlevede i klosterlig Ensformighed, hvori en Spaseretur i den mildere Aarstid var den eneste Afveksling. Men selv paa disse Ture, som Dorthe holdt af at afkorte til det mindst mulige, hørte man hende skænde og saa' hende hvert Øjeblik ruske i Drengen. Naar de andre Børn havde deres Glæde af at se paa Svanerne og fodre dem, trak hun ubarmhjertig af Sted med Poul, og til sidst saa' han med næsten sløvt Øje paa alt, hvad der omgav ham.

Da han havde fyldt sit femte Aar, begyndte han at smaaskrante, vilde ikke spise, og den gamle Huslæge paa-stod med Rette, maaske lidt for sent, at Poul maatte paa Landet.

Etatsraadinden korsede sig. At sende en rask Dreng paa Landet, bare fordi han var lidt blegnæbbet og træt — det fandt hun var en højst urimelig Fordring; og Dorthe!

hende fik man saamænd ikke til at tage med. Og heri viste Etatsraadindens Formodning sig at være ganske rigtig! Dorthe vilde ikke bort fra Byen. Men de Aar vare jo ogsaa komne, da Poul var vokset fra Barnepigens Beskyttelse, og da Etatsraadindens Bekendte kendte et Pensionat ved Kysten, hvor man tog mod smaa Børn, hvis Forældre og Slægtninge vare forhindrede i at ledsage dem, blev det efter skriftlig Underhandling med Fru Ahrends, Ejerinden af Pensionatet, bestemt, at Poul, fulgt derned af Sofie, skulde tage derhen for den paafølgende Sommer. Det var maaske ikke det mindst lykkelige Vendepunkt i hans Liv, at han blev fri for sin Barnepige; thi uberegnelig var maaske al den Skade, hun havde tilføjet vor lille Poul, som jeg mener, at vi trods alle hans Unoder alligevel ville holde af, siden ingen andre synes at bryde sig om ham.

Pensionen laa helt nede ved Havet, som den store Have strakte sig lige ned til; og I skulde have set den ellers saa stille, ofte næsten sløve Drengs Glæde, da han saa' Havet. Han gav sig pludselig til at le, og da et Smil paa dette lille gamle Barneansigt allerede var en Sjældenhed, blev Sofie ganske forskrækket, hun satte ham ned i Græsset og iagttog det vekslende Udtryk i Barnets Ansigt, thi Glæden, der kun glimtvis var brudt igennem, gik hurtigt over til Forundring for atter at vige for et næsten sørgmodigt Udtryk — saa sørgmodigt, at havde han ikke været saa lille, kunde man næsten tænke, det var som et stort Suk over de fem Aar, han i Samliv med Dorthe havde mistet af sin Barndom. Sofie grebes af en Slags Medlidenhed med Drengen, for første Gang fandt hun, han dog slet ikke var saa grim. Og da hun atter var hjemme, maatte hun fortælle Dorthe gentagne Gange derom, og Dorthe har maaske tænkt sit derved, thi hun holdt slet

ikke af at høre det, og til sidst udbød hun: »Lad mig nu være fri for at høre mere om den Dreng, godt, at jeg blev af med ham.«

Nu var Poul altsaa ganske overladt til Fru Ahrends. Selv havde hun ingen Børn; men i sine yngre Aar havde hun været Lærerinde og holdt meget af Børn, og hver Sommer vare mange Børn betroede til hendes Omsorg; Vandet og Luften havde Ord for at være styrkende i denne Egn, — og en samvittighedsfuld Dame over for de hende betroede Smaafolk var Fru Ahrends i ethvert Tilfælde. I Haven vare mange Lysthuse, Grotter og lune Kroge, og helt nede i Enden af Haven var der en dejlig Høsegaard; og Poul havde Lov til at færdes overalt med Paalæg om ikke at gaa ind i Bedene og Græsplænerne, ikke brække Blomster af eller forstyrre Hønsene. De første Dage gik han da ogsaa ganske stilfærdig omkring, saa' paa det altsammen og sagde ikke meget — men hvem ved, hvad der rørte sig i hans lille Hjerne? —

Fru Ahrends, som havde meget at tage Vare i sit store Hus, der netop skulde ordnes til Sommergæsterne, tog ham oftere med i Kælder og Fadebur, men en stor Del af Dagen lod hun ham skøtte sig selv, og helst opholdt han sig da nede ved Høsegaarden; om Eftermiddagen gik Fru Ahrends altid en Tur med ham. Men i den ellers saa indesluttede Dreng var det, som om en trættende Spørgelyst var vakt; han vilde vide Besked om alt det nye, han saa'; og atter og atter gentog han: »Hvad er det?« »Hvad bruger du det til?« »Hvad skal du med det?« og saa snart Fru Ahrends havde forklaret ham det alt sammen, begyndte han straks forfra med de samme Spørgsmaal. Lige-saa naar Fru Ahrends havde paalagt ham, at det eller det maatte han ikke gøre, kom han regelmæssig med de samme

Spørgsmaal: »Hvorfor!« »Hvorfor ikke?« »Dette vil i Længden blive trættende,« tænkte Fruen og glædede sig til, at der om føje Tid vilde komme andre Børn til Pensionen, som hun haabede vilde slutte sig til Poul, thi det var paa en Gang, som om tillige med denne Spørgelyst, en Længsel efter at komme i Kast med andre Børn var vakt hos ham, og til hver en lille Dreng, han traf paa, raabte han allerede paa lang Afstand: »Vil du lege lidt med mig?« Men Børnene saa' paa det lille gammelkloge Ansigt og lo; nej, den ene skulde i Skole, den anden skulde hjem til sin Moder, som ventede paa ham. »Hvorfor?« gentog saa Poul — medens de andre løb deres Vej og syntes, det var en underlig Dreng.

Men inde ved Siden af Pensionen boede en Fiskerfamilie. Dens Have var kun adskilt fra Pensionens ved et Rækværk, der paa flere Steder var i Stykker, saa der var en livlig Gennemgang paa de Steder, der manglede Lægter. Fiskeren var for det meste paa Søen, og der var meget for hans flittige Hustru at tage Vare paa, og de tre Fiskerdrenge maatte ofte hjælpe med, naar Faderen kom hjem og havde flere Stene og Sand i de fine Net end Fisk. Nettene skulde bødes, hænges op til Tørring, Stenene pilles ud, og det kunde hænde, at de to ældste Drenge maatte blive hjemme fra Skolen for at give deres Haandsrækning med; og man saa' dem da sidde nok saa flittigt og muntret paa den flade Strandbred og pille Stene ud af Nettene.

Alt dette var jo fuldstændig nyt for Poul, og trods Fru Ahrends' Paalæg om ikke at gaa derind kunde det nok hænde, at Poul ofte maatte hentes hjem fra Fiskeren, i hvis Have Ribs og Stikkelsbærbuskene ogsaa udøvede deres Tiltrækningskraft, skønt de vare ganske grønne og

sure, fordi de, ligesom alle vi andre, ventede paa Sol og Varme. Men det bedste af det alt sammen herinde var dog de dejlige smaa Skibe, som Fiskeren i sin Fritid havde lavet til sine Sønner, og som Moderen havde forsynet med smaa Flag, der oven i Købet kunde hejses op og ned. Saa-danne Herligheder havde han aldrig drømt om, og fra nu af plagede han dem alle uafbrudt om at skaffe ham saadant et Skib.

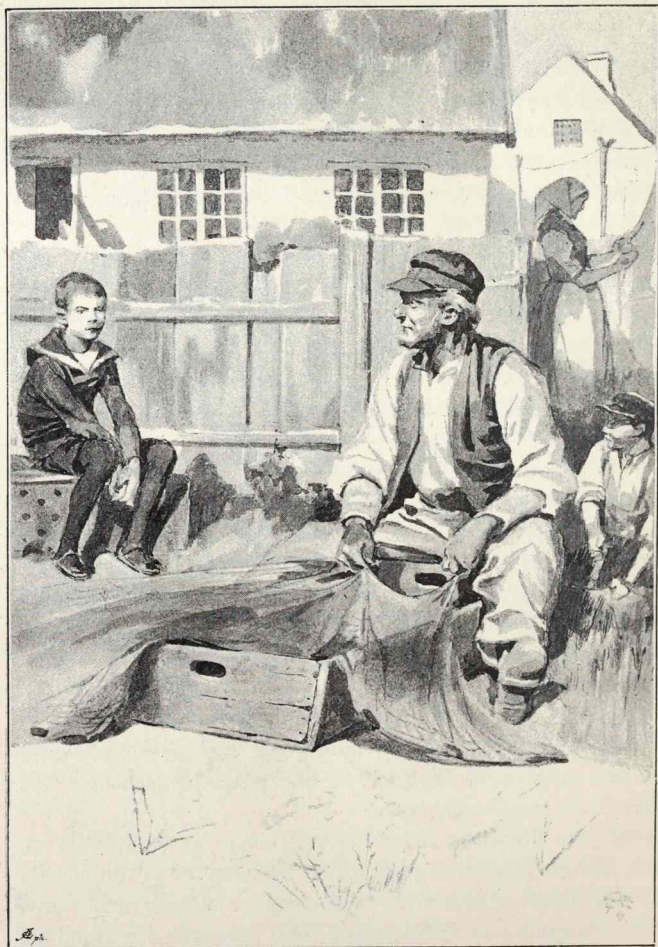
En Dag sagde han til den ældste Fiskerdreng: »Giv mig dit Skib«; men Drengen svarede ham slet ikke. Saa gik han til Niels, den næstældste Dreng: »Giv mig dit Skib!« Men Niels lo bare af ham. Saa blev Poul hidsig. »Hører du ikke,« sagde han, »at jeg vil have dit Skib!«

»Jo, det hører jeg nok,« svarede Niels; »men du faar det ikke.«

Da kunde Poul ikke styre sig længer, løb hen til den mindste Dreng, Svend, og rev uden videre hans Skib ud af Haanden paa ham. »Jeg vil have det,« sagde han med trodsig Mine; men Svend satte i med et Hvin saa skingrende og langt, at Fiskerkonen og Fru Ahrends, der opholdt sig inde i Haven, begge kom styrtende ned mod Svend. »Mit Skib! han har« . . . videre kom Svend ikke; et nyt Brøl forhindrede ham i at fuldføre.

I kan tro, der vankede til Poul, Fru Ahrends tog ham straks op med sig, efter at han først havde tilbageleveret Skibet, og at dette ikke gjorde ham mere afholdt inde hos Fiskerens, kan I nok tænke.

I hele fire Dage holdt han sig borte fra dem; men da han saa en Dag stod og tittede gennem et af Hullerne i Plankeværket og saa hele Fiskerfamilien i Færd med deres Net, smuttede han derind, blev først staaende i Afstand og saa' paa dem, kom saa nærmere, satte sig ned paa den

Kasse, hvori der var Stene til at binde i Nettene, og begyndte at pille Stenene ud af Kassen og smide dem ind paa Nettene.

»Lad være med det,« sagde Fiskeren mut.

»Du har jo Sten nok,« sagde Poul.

»Ja, men du kan ikke sidde der paa Kassen, der er Steder nok, du kan sidde.«

Saa satte Poul sig et andet Sted, men begyndte at sparke Jord ind paa Nettene.

»Hør nu op, du, eller jeg skal komme efter dig; se nu til, du kan komme væk.«

»Nej, jeg bliver siddende,« svarede Poul og gjorde ikke Mine til at flytte sig.

»Du lader til at være en Fyr, der er vant til at gøre, hvad du vil.«

»Det kan du jo ogsaa,« sagde Poul, gik hen mod Nettetene og begyndte at svøbe sig ind i dem og urede dem. Da tog Fiskeren ham ved Armen og satte ham til Side.

»Tag dig i Agt,« sagde han, »enten din Fader saa er Professor eller lige meget hvad, faar du en Lussing.«

»Saa skal jeg give dig saadan en,« sagde Poul, »at du skal dø.«

Men nu var det forbi med Fiskerens Taalmodighed; i et Nu bukkede han sig ned, tog Poul trods hans Modstand paa sin Ryg, bar ham hen til det gamle Havehus, hvor der gemtes Spader og Trillebøre, satte Poul derind, lukkede Døren af og stak Nøglen i sin Lomme — gik saa ganske roligt til sit Arbejde, medens Poul hvinende og skrigende dundrede paa Døren og raabte: »Jeg vil ud! jeg vil ud! luk op! luk op! —« Saa kom der smaa Pauser i Graaden, nu og da en undertrykt Hulken og Snøften, saa pludselig et Brøl og ny Dundren paa Døren. Men Fiskeren rørte

sig ikke ud af Stedet. Der stod nu Poul og kunde se til, hvornaar og hvordan han kunde slippe ud.

Da Poul imidlertid slet ikke kom til Syne, blev Fru Ahrends, der forgæves havde søgt ham nede ved Hønses-
huset og i Haven, urolig; og da hendes Kalden og Raaben
efter ham forblev ubesvaret, forhørte hun om ham inde
hos Fiskerens, og her fik hun nu at vide, hvor Poul opholdt
sig, og hvorfor han var lukket inde.

Da hun sammen med Fiskeren aabnede Døren, stod
Poul der med røde, forgrædte Øjne og hængende Arme.
Paa Fru Ahrends alvorlige Tiltale, svarede han kun: »Hvor-
for maa jeg ikke gemme mig i hans Net?«

»Fordi du nu er saa stor en Dreng, at du nok kan
forstaa, at du ødelægger Nettene og dermed Fiskerens Ar-
bejde.«

»Naa,« sagde Poul, og Resten af Dagen var han temme-
lig artig.

»Det er da godt, her kommer smaa Legekammerater i
Morgen,« tænkte Fru Ahrends, »saa gaar det nok bedre.« Da
den lille Sofus og Marie kom, vilde det slet ikke gaa med
Legen; det var, ligesom Poul slet ikke forstod at lege med
andre Børn.

Naar de forklarede ham, at nu skulde de lege »Slagter«
og køre om og sælge Kødet, og at de store Sten paa deres
lille Vogn var Kødet, at Sofus var Slagter, Marie Slagter-
madam og Poul Hest, sagde Poul: »Jeg vil ikke være
Hest.«

»Saa kan du jo være Slagter,« sagde Sofus føjelig.

»Nej, det vil jeg ikke,« vrissede Poul.

»Lad ham saa hellere være Slagtermadam,« sagde den
lille Pige; men det vilde nu Poul slet ikke.

»Det er jo heller ikke Kød, der er paa Vognen,« sagde

han, »det er jo Sten.« Men baade Sofus og Marie raabte i Munden paa hinanden: »Jo, det er rigtignok Kød, kan du ikke se det; saadan en Kalvesteg,« og de løftede begge paa en stor Sten. Men Poul kunde ikke se, at det var en Kalvesteg!

Bedre gik det heller ikke, naar de skulde lege Gartner eller Tømrer eller Skjul. Poul vilde ikke skjule sig, og han vilde heller ikke søge de andre op, naar de havde gemt sig; og saadan gik den ene Dag efter anden.

»Uf! hvor han er kedelig at lege med,« sagde Marie.

»Ja, det er han rigtignok,« svarede Sofus; »der er han, kom, lad os løbe, inden han kommer.« Og saa gemte de sig, og Poul trissede igen alene omkring.

Endelig begyndte der da at komme Varme i Luften; Ribsene og Stikkelsbærrene begyndte at faa Farve, og da Vandet en Dag viste sig at være 16 Grader, ansaa' Fru Ahrends det for rigtigst at tænke paa at faa Poul i Vandet. Hun fortalte ham, hvor dejligt det var saadan rigtig at dukke sig i det klare Vand, hvor stor og stærk han vilde blive, og fik ham med ned til Badehuset. Men aldrig saa snart vare de komne ind i Badehuset, førend Poul begyndte at hvine og skrige og stampe i Gulvet. Der var intet Udkomme med ham, og til sin Ærgrelse maatte Fru Ahrends for den Dag opgive at faa ham i Vandet. Saadan gik det igen den næste Dag, og Dagen efter saa kom der pludselig Kulde i Luften, og Poul kom slet ikke i Vandet. Men Poul havde nu fundet paa at jage efter Hønsene og kyse de smaa Kyllinger, saa de ængstelig pippende og forvirrede styrtede om til alle Sider; og da Fru Ahrends en Dag fandt ham i Færd med denne Sport, besluttede hun sig til at skrive hjem til Pouls Bedstemoder, at hun ikke længer saa' sig i Stand til at beholde Poul.

Da Fru Ahrends senere ud paa Eftermiddagen sad ved sit Skrivebord for at udføre dette sit Forsæt, bankedes der paa Døren, og den lille Pige, der bragte Posttasken, tog et Brev med sort Rand ud deraf og rakte Fru Ahrends det. Hurtig lukkede hun det op og saa' nu heraf, at Pouls Bedstemoder efter nogle faa Dages Sygdom var død og forinden sin Død havde bestemt, saafremt Fru Ahrends vilde gaa ind derpaa, at Poul foreløbig skulde blive hos hende, modtage sin Undervisning af Fru Ahrends, og naar han havde naaet Alderen dertil, sættes i Latinskolen, der laa nogle Mile fra Fru Ahrends' Bolig.

Der stod nu Fru Ahrends med sit Forsæt om at sende Drengen hjem. Efter nogen Tids Betænkning mente hun dog ikke at turde afslaa et saa fordelagtigt Tilbud som Etatsraadindens. En Følelse af Medlidenhed med den ensomme Dreng har maaske ogsaa været bestemmende for hende.

Da hun fortalte Poul, at nu havde han ingen Bedstemoder mere, sagde han blot: »Naa,« — og dermed var Bedstemoderens Gravskrift sat af Poul.

Fru Ahrends mente i sit stille Sind, at det vilde blive et surt Stykke Arbejde at indvi Poul i Begyndelsesgrundene. Men heri tog hun fuldstændig fejl; Poul viste sig over al Maade baade lærvillig og flittig, gjorde gode Fremskridt, og hans lille ABC blev ham en Ven, som han ikke engang vilde skille sig ved om Natten; den maatte ligge under hans Hovedpude, og ofte fandt man ham siddende med Bogen, stavende sig frem, medens hans Finger fulgte Bogstaverne. Nu hørte Poul ogsaa op med flere af sine Uartighed — ja, den paafølgende Sommer lykkedes det endog saa Fru Ahrends at faa ham i Vandet, om det end ikke løb af uden megen Graad og Skrigen, og Hønsesgaarden fik saa temmelig Lov til at skøtte sig selv. Et lille Skib havde

han ogsaa faaet — men Billedbøgerne fængslede ham langt mere, og Fru Ahrends maatte ofte minde ham om, at han skulde ud i den friske Luft. Saa kunde han surmule og vrisse, men adlød hende dog.

Kom der derimod Børn til Pensionen, gentog den samme Historie sig som i sin Tid med Sofus og Marie. De andre vare helst fri for ham, og han sad som oftest og saa' til uden at blande sig i deres Lege. Tre Gange om Ugen maatte han spadserere op til den nærliggende Præstegaard for af Pastor Jørgensen at forberedes til Optagelse i Latinskolen; og han var nu godt kendt af alle, naar han, duknakket og lidt foroverbøjet, lig en gammel træet Mand kom vandrende frem og tilbage fra Skolen med sine Bøger spændt ind i Remmen.

Sin Prøve til Latinsholen bestod han godt, men kunde ikke straks faa sit Ophold der samtidig med at han optoges som Discipel paa Skolen; Skolen var meget søgt, og alle Pladserne optagne, der maatte derfor søges et Hjem til ham ude i Byen.

I Stedet for nu at komme i et Hus, hvor der var jævnaldrende, kom han i Huset hos et Par ældre Damer, der levede af at have Skoledisciple i Kost, men ikke forstode sig mere paa Børn, end Pouls Bedstemoder i sin Tid havde gjort.

Det var et Par godmodige, rare Damer, der sørgede godt for, at hans Tøj var helt, og hans Værelse rent; men dermed mente de ogsaa, at de havde opfyldt deres Pligt mod Poul. De vare glade over den flittige Dreng; thi tidlig og sent hang han over Bøgerne, og i sin Fritid slugte han al den Morskabslæsning, han kunde faa fat i. De andre Dreng kaldte ham for »Bogormen«; og ligesom han som lille Dreng aldrig havde blandet sig mellem de andre Børn, saaledes undgik han ogsaa her sine Kammerater, og disse skyede ham uvilkaarligt. Aldrig saa' man ham tage Del i deres Lege

og Fornøjelser. Naar de spillede Bold eller pilsnare kom susende hen over den isbelagte Flade, gik han sin Vej, — og aldrig havde nogen set ham danse, ikke engang ved Skolens Stiftelsesfest, hvor der altid var stort Bal. — Og dog, dybest inde følte han baade Lyst og Trang til at være med; ja, der var dem af Disciplene, der paastode, at de havde set ham en Dag ganske alene langt borte fra Skøjteløberpladsen paa en lille Sø ude paa Marken spænde et Par Skøjter paa og forsøge at løbe, men at han straks havde spændt Skøjterne af, da han saa' sig iagttaget.

Hvem ved, maaske har han ogsaa paa sit Kammer, alene og uset, gjort sine første Dansetrin?

I Gymnastik- og Svømmetimerne var han dog nødt til at tage Del, men holdt sig ogsaa her for sig selv.

Søndagen og Ferierne tilbragte han skiftevis hos Fru Ahrends og Pastor Jørgensen. Præsten havde ingen Børn, hans Søster, en stille, ældre Pige, Præstens gamle Maren og Lars Kusk udgjorde hele Præstegaardens Personale. Her fik han Lov at skotte sig selv, og her var altid Bøger, han kunde faa fat i.

Lige over for Præstegaarden laa et stort, smukt Hus, tæt omranket af Vinløv; i Haven voksede de dejligste Blomster og Buske, i Kanalen, der gennemskar den, sejlede Svaner, og paa den lille Sø laa en Baad og gyngede. Husets Ejer var død, og indtil Arvingerne kunde faa det solgt, blev det lejet ud. Dette Aar beboedes det af en udenlandsk Konsul, og Børnene her, en Dreng paa Pouls Alder og to, nydelige Smaa piger, havde flere Gange gjort Forsøg paa at faa Poul med ind i deres Lege; men som sædvanlig holdt han sig sky tilbage. Dog kunde det hændes, at han imellem gemte sig oppe paa den høje Stensætning, der omgav Haven og var tæt beplantet med Sirenbuske, og uset holdt han nok

af herfra at iagttage deres Leg, og som de morede sig! Det var især »Morro«, der maatte holde for. »Morro« var deres et og alt, deres taalmodige Syndebuk. Hvem var saa »Morro«, tænke I. »Morro« var Hunden paa Gaarden og var alles Yndling; ikke den gule, gøende Lænkehund, der staar og slider i sin Lænke derhenne ved Indgangen. Nej, gul-brun og sortspættet var »Morros« Pels, korte, stride Haar over hele Kroppen, en Ryg saa bred som en Flæskeskinke, smaa, korte Øren og dertil en Hale saa kort og lille, at den knap kunde sætte den til Vejrs; men det var netop den Hale, der gjorde Morro saa uimodstaaelig komisk. Undertiden bandt Børnene en rød Silkesløjfe i Halen paa den, saa kunde den i Timevis løbe om og bjæffe efter sin egen Hale, fulgt af alle Børnene. Taalmodigt fandt den sig i alt, hvad Børnene foretog sig med den, snart spændte de den for deres lille Vogn, snart skulde den i Vandet, saa agere syg Prins, og det var næsten det værste, for saa skulde den ligge ganske stille med Ipose paa Hovedet. Børnene kom og spurgte til Prinsens Befindende og var lige ved at kvæle den under Tæpper og Puder, medens Hunden med sine store kloge Øjne saa' bedende paa dem. Men een Ting fik de aldrig »Morro« til, og det var at ride paa Velocipede. De havde atter og atter forsøgt at sætte den derop; en Gang var det næsten lykkedes dem, men med et dumpt Bjæf og et beskt Udtryk, som Børnene aldrig før havde set, men som de forstod som et: »Bliv mig fra Livet med den Slags!« var den smuttet fra dem og lige hen imod Poul, der laa skjult mellem Sirenbuskene paa Stensætningen. Fra det Øjeblik havde Poul faaet noget tilovers for Hunden, og kunde han se sit Snit og uset af andre komme til at klappe den, var han altid glad. Ja, en Gang Familien var kørt ud, og Poul sad nede under det

store Kastanjetræ i Præstens Have, var »Morro« kommen løbende og havde set paa ham, som den vilde sige: »Her er godt at være.« Poul havde taget den paa Skødet, kærtegnet den og strøget den ned ad Ryggen, og en Strøm af Varme gik gennem ham ved denne Berøring. Ja, det var endog hændt, at Poul midt i en Time i Skolen var kommen til at tænke: »Hvad mon »Morro« nu bestiller?« og havde svaret rent forkert i det Fag, han var oppe i.

Men alt har en Ende. —

Da Trækfuglene drog Syd paa, og Vinden ruskede Bladene af Træerne, forlod Konsulen med sin Familie Huset, som var købt af en rig Baron, der vilde rive Stedet ned og bygge det hele om. Den muntre Bernelatter var forstummet, Svanerne sejlede majestætisk om, forgæves spejdende efter de Barnehænder, der plejede at smuldre Brød for dem. Og »Morro?« ja, den løb søgende omkring, som om den ventede nogen. Det havde vist sig umuligt for Konsulen at tage Hunden med paa den lange Rejse til sin Hjemstavn, som han drog til, og »Morro« havde skiftet Ejer og var gaaet med i Salget af Gaarden; men Baronens vilde ikke beholde den »Køter«, som han kastede et foragteligt Blik paa; og Baronens maatte vel forstaa det, for han var baade Hunde- og Hestekender. Forgæves havde »Morro« gjort Forsøg paa at logre for ham med sin stumpede Hale; Baronens havde paa denne Tilnærmelse intet andet Svar end: »Skyd den, jeg vil ikke se den, naar jeg kommer igen.« Gartneren, til hvem disse Ord vare henvendte, havde villet lægge et godt Ord ind for »Morro«, men Baronens var gaaet bort med en Mine, som viste, at han ingen Indsigelse taalte, og Gartneren havde alt flere Gange taget sin Bøsse ned; men hver Gang havde »Morro« set med saa spørgende et Blik paa ham, at han igen havde hængt Bøssen tilbage

paa dens Plads. Men nu i Dag, ja, i Dag, Søndag, maatte det være, man kunde vente Baronen hver Dag. Til dette Stykke Arbejde maatte Gartneren stive sig op med en Taar, og det blev en »Taar over Tørsten«.

Hunden havde han bundet, nu stod han for tredje Gang og tog Sigte paa den, men det var, ligesom Bøssen vilde falde ham ud af Haanden, hver Gang han vilde trække Hanen af.

Hylende og jamrende stod »Morro«, den prøvede ikke engang paa at logre med »Stumpen«; dens Øjne fæstede sig spændt og urolig paa Gartneren — den forstod Øjeblikkets Alvor.

Poul havde tilbragt Søndagen hos Præsten og sad netop til Bords med ham og hans Søster, da Maren kom styrtende ind og sagde: »Aa Gud, Hr. Pastor, nu skyder han »Morro«. Præsten, som sad veltilpas ved sin Kalvesteg, saa' spørgende op, som om han ikke forstod Maren. Men uden at spørge, om han maatte rejse sig fra Bordet, sprang Poul op, løb alt hvad han kunde over til Gartneren og stod nu over for den skælvende »Morro,« og hurtigere, end vi kunne tænke os det, rev han Bøssen ud af Haanden paa Gartneren.

»Hvad forlanger De for Hunden?« spurgte han.

Overrumplet, halvt omtaaget, lallede Gartnere med stive Øjne og halvt hviskende, idet han saa' sig ængstelig om: »Tør ikke, har Ordre til at skyde.«

Men Poul trak en blank To-Krone op af Lommen, rakte ham den og løste Rebet. Gartneren saa' forbløffet efter ham og begyndte at bukke, medens Poul hurtigt fjernede sig med »Morro«.

Medens Hunden sprang omkring Poul, følte denne en egen, ukendt Glæde varme hele sit Legeme. En Følelse af,

at han havde kæmpet for noget kært, gennembævede ham og gav hans ellers trætte, slappe Ansigtstræk en egen Spændstighed, en Fornemmelse af Mod og Sikkerhed gennemtrængte hans Sjæl.

Da han stod over for Præsten, der nu var kommen betydelig videre med sin Kalvesteg, saa' denne forundret op paa Poul.

»Men Poul!« var alt, hvad han fik sagt.

»Nu er »Morro« min Hund,« sagde Poul, idet han strøg den ned ad Ryggen. »Min Hund,« gentog han med Eftertryk.

»Og du tror, at du kan faa den med i Kost?« spurgte Præsten.

Det havde Poul slet ikke tænkt paa; komme hjem med den uden forinden at have underrettet de gamle Frøkener derom turde Poul ikke, og det blev derfor bestemt, at »Morro« foreløbig skulde blive hos Præsten.

Paa Hjemvejen tænkte Poul udelukkende paa, hvorledes han skulde bevæge Frøknerne til ogsaa at tage »Morro« i Kost.

Af Naturen var han ikke meget talende, endsige vel-talende — men han maa dog have talt Hundens Sag med Varme; thi Enden paa Underhandlingen blev, at de mod noget højere Betaling vilde tage »Morro« med i Kost, dog paa den bestemte Betingelse, at den blev udelukket fra Dagligstuen.

Siden Poul var kommen i Besiddelse af »Morro«, var det, som om et helt nyt Liv vaagnede i ham.

Aldrig gik han i Skolen uden først at have sagt et Par venlige Ord til den og klappet den, og aldrig saa snart kom han tilbage fra Skolen, førend »Morro« var hans første Tanke. Gik han ud, fulgte Hunden ham, og det ellers saa

stille unge Menneske kunde man nu høre tale højt paa sit Værelse med »Morro«.

»Kom nu, Morro, sæt dig her,« kunde han sige, tog saa Hunden hen foran sig og førte lange Samtaler med den. De lange franske Digte, han havde at fremsige i Skolen, og de latinske Oder maatte »Morro« laane Øre til, saa selv en »Morro«s Taalmodighed var lige ved at briste; eller maaske de smaa korte Bjæf, den udstødte, vare Tegn paa dens Bifald?

Eleverne paa Skolen havde virkelig haft Ret, naar de paastode, at Poul forsøgte at løbe paa Skøjter uset af de andre; kun at han, da han var bleven opdaget, havde forlagt Pladsen for denne Sport til en lille Dam i Præstens Have. Om Søndagen og de to Gange om Ugen, naar han blev forberedt til Konfirmationen af sin gamle Lærer, Præsten, holdt han nok af, inden Toget gik, at faa sig en Tur paa Dammen med »Morro«; og jeg tror nu nok, »Morro« foretrak dette for at høre paa franske og latinske Vers.

Det var en dejlig, stille Frostdag i Januar. Solen glitrede paa den blanke Is; den nyfaldne Sne laa blaalig-blændende over Landsbyen, og Poul følte en uimodstaaelig Lyst til at tage sig en Tur nede paa Dammen. »Kom, »Morro!« kaldte han, men »Morro« var lidt sendrægtig til at lyde; den stod og slikkede og knasede Kødben i Køkkenet hos Maren. Da Poul kaldte en Gang til, spidsede den Øre, rettede lidt paa Halen, og af Sted gik det ned mod Dammen. Poul var ingen Fusker i at løbe paa Skøjter; han havde opnaaet betydelig Færdighed heri, kunde løbe paa eet Ben, gøre Baglændsløb og ridse et stort P med sin Skøjte i Isens haarde Flade; og han havde maaske nu ikke haft noget imod, at hans Kammerater havde iagttaget

ham. »Morro« løb bjæffende omkring ham og tilkendegav sikkert sin Beundring med disse Bjæf; men netop som Poul skulde til at gøre et Baglændsløb — forsvinder han pludselig for »Morros« spejdende Øje. Han var gaaet bagover og ned i den Vaage, Præstens Kusk samme Morgen havde hugget i Isen. Dér laa, eller snarere, dér sad han nu fast i Hullet, kun støttende Albuerne paa den tykke Is, med Hovedet ovenfor og turde ikke røre sig.

Medens »Morro« urolig snusede om ham, skreg han; »Morro! Morro!« — Men hvad gaar der af »Morro«? Forlader den sin Herre og Ven nu i Nødens Stund? Se hvor den iler hen over Dammen, op gennem Haven, lige ind i Køkkenet til Maren, hvor Lars Kusk netop sætter sig til Rette med sin dampende Skaal Ærter. Snart trækker den Maren i Kjolen, løber hen til Døren i den Tro, at hun følger ham, snart vender den urolig om, naar den ser, hun ikke er med, kalder og kalder med sin Gøen, som om den vilde sige: »Skynd jer, skynd jer!«

»Her er Ugler i Mosen!« udbød Lars; »lad os følge den,« og den varme Sulemad med sin krydrede Duft formaar ikke at holde Lars tilbage. Af Sted gaar det i flyvende Fart, »Morro« i Spidsen, Lars bag efter og Maren til allersidst.

»Du gode Gud!« udbød Maren, da hun saa Poul i Vandhullet; »der er ikke Spor af Liv i ham, saadan som han ser ud.«

»Snak!« sagde Lars. »Kom hellere og hjælp mig!«

Ved Hjælp af nogle Lægter, der laa dernede, støttet af Maren, medens »Morro« løb urolig snusende om uden at gå, lykkedes det Lars at faa den halvt bevidstløse Poul trukket op af Vandet. Nu ligger han stille og bleg i en varm Seng, godt rullet ind i varme Tæpper, medens Præstens

Søster har sat sig ved hans Leje og forsøger at give ham en varm Drik.

Lars er efter Præstens Ordre reden efter Dr. Jansen, som har beordret, at Poul skal blive et Par Dage i Sengen, »saa er det nok ovre!«

Men det gik ikke saadan over.

Da Doktoren kom igen, viste det sig, at Poul havde paadraget sig en alvorlig Feber, der gik over til Lungebetændelse. Her laa han nu Uger igennem paa det omhyggeligste plejet af Præstens Søster og Maren. »Morro« var næsten ikke til at faa ud af Værelset; i Timevis laa den for Enden af Sengen, krøb imellem hen ved Siden af Sengen og saa' spørgende paa Poul — men Poul laa for det meste med

lukkede Øjne, og ikke engang »Morro«s ynkkelige Piben kunde faa ham til at løfte Hovedet fra Puden.

Da Faren var ovre, og Poul begyndte at sidde lidt over Ende i Sengen, sprang »Morro« en Dag op paa Stolen, der stod ved Pouls Seng, og begyndte for første Gang i lang Tid at udsende sine smaa kraftige Bjæf, som om den vilde sige: »Nu kommer du dig, gamle Dreng!«

»Morro!« kaldte Poul, og i et Sæt var »Morro« fra Stolen oppe i Sengen hos Poul, der kærtegnede den og trykkede den ind til sig.

»Morro! du har frelst mig!« sagde han, og »Morro« gøede bekræftende.

Poul havde begyndt at forlade Sengen, og da de første Martsvioler duftede paa de lune Skrænter i Præstegaards-haven, og Stærene fra Morgen til Aften havde fuldt op at gøre, kom han for første Gang ned i Haven. Fra nu af begyndte Pouls Kræfter at tage synligt til, og sidst i April maatte han igen tænke paa Skolen, der nu saa længe havde været forsømt.

Poul var nu bleven konfirmeret. Dagen blev fejret i al Stilhed i Præstegaarden; kun Fru Ahrends havde været til Stede.

Efter Konfirmationshandlingen havde Præsten rakt Poul hans afdøde Faders Ur, et stort Guldur, som slog Time-slagen, naar Poul trykkede paa en Fjeder, og denne nye Glæde maatte »Morro« ogsaa dele med ham.

Der var kommet noget eget træt og slapt over Poul efter hans Uheld, og »Morro« gjorde forgæves alle Slags Hundekunster for at vække Poul, der ofte faldt i Tanker. Det vilde heller ikke rigtig gaa med Lektierne, han blev rykket længere og længere ned i Klassen og Morskabsbøgerne fik Lov at ligge urørte. Man tilskrev Pouls Sygdom det alt sammen;

men da han tilbragte Pinseferien hos Præsten, og Dr. Jansen en Dag saa' ham her, sagde han til Præsten:

»Det huer mig ikke, som den Fyr ser ud efter den Dukert i Vinter.«

»Ja, Hosten er han ikke sluppen for endnu,« svarede Præsten med bekymret Mine.

»Lad mig faa fat paa ham,« sagde Doktoren.

Saa havde Doktoren samme Dag en længere Samtale med Poul. Da han havde undersøgt hans Bryst, satte han et betænkeligt Ansigt op, og den ellers saa muntre Doktor traadte ind i Præstens Studerekammer med en temmelig alvorlig Mine.

»Noget maa der gores, inden det er for sent,« sagde han. »Bedst for ham vilde det være, om han kom til et varmere Klima, eller om han en Tid kunde komme til Søs.«

Resultatet af Præstens og Doktorens Samtale blev, at der skulde skrives til Pouls Formynder inde i København, og da denne ganske bøjede sig for Lægens Udtalelse, blev det bestemt, at Poul for et Aars Tid skulde tage til Vestindien til den Tante, der i sin Tid havde styret Huset hjemme, og da Soluften ansaas for gavnlig for ham, skulde han rejse derover med et Sejlskib.

Og inden Efteraarsstormene begyndte at opføre deres Hvirveldans med det visne Løv, kort efter at Storken havde forladt sin Rede paa Præstegaardens Tag, træffe vi Poul og »Morro« om Bord i et Skib, som den brave Kaptajn Mortensen, en Ven af Pouls afdøde Fader, førte.

Paa Skibet var der indrettet en Kahyt for Poul, hvor hans Bøger vare anbragte; her hang ogsaa det Guldur, der havde tilhørt hans Fader, og Billeder af Præstegaarden og af hans Forældre.

Men helst skulde han tilbringe Tiden, naar Vejret tillod det, oppe paa Dækket, og her dels sad han, dels laa han i sin Hængekoje, snart legende med »Morro«, snart betragtede Livet om Bord, Skyerne eller de rullende Bølger.

Kaptajnen var en ordknap Mand, Folkene havde for det meste nok at tage Vare med deres Arbejde, saa Dagene kunde nok falde Poul lidt lange.

Om Bord i Skibet var ogsaa en Skibshund, »Bliksen« hed den. Det var en rød, bredsnudet Hund med krøllet, forpjusket Haar og lange Øren; den havde arrige, gnistrende Øjne, der næsten havde et grønligt Skær.

Og arrig det var »Bliksen«, hvilket nu ikke var saa underligt; for med Undtagelse af Skibskokken morede hele Mandskabet sig med at drille den, og det gaar Dyrene som Menneskene, ondskabsfuld og drilagtig Omgang gør dem ikke bedre eller blidere. »Bliksen« snærrede ad alle, der kom den nær, og da den saa »Morro«, kunde den med Nød og næppe holdes fra at fare ind paa denne sin nye Rival; fra den første Dag bleve disse to svorne Fjender. — Men hvad der næsten var værre for »Morro«, var, at Skibskokken fattede Had til den og søgte at afknappe den Kosten.

Da »Morro« en Nat pludselig blev syg og vred sig i heftige Trækninger paa Gulvet i Kahytten, var der endog dem af Mandskabet, der ymtede om, at Kokken havde kommet Gift i Maden for at blive af med Hunden. Godt var det, at dette ikke kom Poul for Øre, for jeg tror, han havde været i Stand til at give Kokken saadan en Lussing, »en til at dø af«, som han som Barn truede Fiskeren med. Hvordan dette nu hang sammen eller ej, vist er det, »Morro« blev øjensynlig magrere, Skindet hang slunkent om den, og der kom noget vaklende over dens Gang; der var heller ikke længer den gamle Fart og Liv i den. Poul,

som troede, Luften var for kvalm og lummer for den nede i Kahytten, fik Lov til i disse trykkende, varme Nætter at sove oppe paa Dækket med den; men der syntes ingen Forandring herved at indtræde i dens Tilstand.

I flere Dage og Nætter havde der ikke rørt sig et Vindpust. Blank og glat laa Havet, men langt ude i Horisonten kom nogle mørke, violette Skyer til Syne. Større og større bleve de og dannede en hel Skybanke; i den dybe Stilhed laa der som et truende Varsel om Oprør i Elementerne.

»Vi faa Uvejr!« sagde Kaptajnen til Poul.

Og ganske rigtigt! I det fjerne rullede Tordenen, Lyn fulgte paa Lyn og glimtede som Artillerisalver gennem de mørke Skyer. Nærmere og nærmere kom Uvejret med rivende Hurtighed. Skibet laa som i Mørke, medens Hagel saa store som Dueæg raslede ned over det.

Poul og »Morro« trykkede sig tæt ind til hinanden.

»Dette gaar over,« sagde Kaptajnen, »vi have værre Vejr i Vente.«

Og lige saa hurtigt, som det var kommet, drog Uvejret bort. Luften klarede; men en lang hvislende Lyd skar gennem Luften, — det var Stormen, der stødte i Luren og forkyndte sit Komme. Den rev og sled i Tov og Takkelage, Stormsvalerne løb og fløj omkring — alt hvad der kunde surres fast, blev bundet, medens store Braadsøer væltede sig ind over Dækket. Stakkels Poul! Ingen havde Tid til at tænke paa ham. Nede i Kahytten var Opholdet ham utaaleligt; oppe paa Dækket frygtede han hvert Øjeblik for at skylles over Bord og var kun i Vejen. »Morro« havde han bundet, at den ikke skulde slynges ud i Havet. Engang nærmede Kaptajnen sig ham:

»Er De bange?« spurgte han.

»Nej!« svarede Poul, »jeg tænkte kun paa, at det kan ogsaa være godt for noget, at man ingen Forældre har, saa er der ingen, der ængstes for en i saadant et Vejr.«

Skønt Kaptajnen var fuldt ud optagen af Øjeblikkets Fare, var der noget i disse Ord, der slog ham — hvor sørgmodigt havde Pouls Stemme ikke lydt. Stakkels Fyr! Men det gjaldt om at have hver Nerve spændt, og Kaptajnen gav Ordre til alle Sider: »Alle Mand om Bord! Sur, Manne!«

Efter en otte Timers Kamp med Elementerne blev der længere og længere Pauser mellem Stormens Hvin; der kom Stilstand, og denne Gang gik Skibet ikke under. Den næste Dag gled det for rask Vind videre mod sit Bestemmelsessted, medens Folkene om Bord havde fuldt Arbejde med at udbedre den Skade, Stormen havde afstedkommet.

Efter hin Ytring af Poul i Uvejrstimen var der noget, der drog den tavse, støtte Kaptajn hen imod ham, og oftere end før under Rejsen saa' man Kaptajnen og Poul sammen. Poul lyttede med synlig Interesse til Kaptajnen, naar denne fortalte om hans Fader, og da Poul havde gode Kundskaber, holdt Kaptajnen nok af at høre hans Bemærkninger om de forbydende Fugle eller om en og anden sjælden Fisk, der var indfanget. Men lige saa ofte kunde det hændes, at de sad tavse sammen; og hvem ved, hvilken Ven Poul maaske vilde have faaet i Kaptajnen, hvis ikke — . .

De to Hundes Had til hinanden voksede saa at sige fra Dag til Dag. Poul turde knap lade »Morro« være alene oppe paa Dækket, og naar han selv var der, søgte han altid at holde Hunden paa den Side, hvor »Blikken« ikke opholdt sig.

Men en Dag, da Poul sad nede i Kahytten og skrev Brev til den gamle Præst, og »Morro« imedens havde set sit Snit til at spankulere alene om paa Dækket, var det, som om begge Hundene grebes af et Raseri ved Synet af hinanden. »Blikse« røg ind paa »Morro«, der søgte at bide sig fast i den; de væltede sig, den ene snart over, snart under den anden, og hvem ved, om de ikke oven paa dette Slagsmaal maaske havde rakt Poterne ud til gensidig Tilgivelse og Forsoning, hvis ikke Skibskokken i det samme var kommen til.

»Din Satans Hund!« skreg han og gav »Morro« et Spark, som burde have mindet denne om at høre op; men i Stedet forøgede Sparket kun dens Hidsighed; nu fik den Tag lige oppe i Nakken paa »Blikse«, dens smaa, skarpe Tænder hagede sig allerede fast i »Blikse«s Pels — men da vare ogsaa dens Dage talte. Med et Ryk tog den undersætsige Kok »Morro« i Nakken og kylede den ud over Skibets Ræling. »Koldt Vand i Blodet!« raabte han efter den. Poul, der havde siddet fordybet i et Brev, men blev hidlokket ved den heftige Gøen, havde lige naaet det øverste Trin af Kahytstrappen og kom akkurat tids nok til at se »Morro« blive smidt over Bord. Ligbleg og dirrende af Harme gik han hen imod Kokken, løftede Armen som til Slag, men lod den langsomt falde, og i næste Nu svang han sig uden Betænkning op paa Skibets Ræling og styrtede sig i Søen efter »Morro«.

»Er han gal!« udbød Kokken.

Men nede i Bølgerne kæmpedes en Kamp af to — »Morro« stred for at naa hen til Poul, Poul søgte med overmenneskelig Kraft at naa hen til »Morro«.

Kaptajnen har ladet Skibet bakke; et Tov kastes ud. Halloj, høj!

Poul hører intet mere . . . Et Hoved kommer til Syne, forsvinder igen, det er »Morro« — saa er ogsaa den forsvunden. Bølgerne lukke sig over dem; Bølgerne rulle videre, Skibet sejler af Sted, — men fra den Dag undgaar Mandskabet om Bord Skibskokken, der skulende gaar omkring og synes at overføre sit Had til »Morro« paa »Blikken«.

En Grisehistorie.

»Soen har faaet ti Grise i Nat! Mo'r, kom og se!«
raabte en lille Pige og trak Moderen i Kjolen; men Moderen havde ikke Tid nu, — siden maaske. Saa løb lille Else til sin Broder Knud med den samme Melding.

»Knud! skynd dig og kom, Soen har faaet hele ti Grise i Nat!«

»Naa, det har vel ikke et saadant Hastværk, de løbe vel ikke fra os,« sagde Broderen og fulgte lidt treven efter.

Dér laa den, den store So, medens de smaa Grise kravlede rundt om den og drak af Hjertens Lyst hos deres Moder, saa man ordentlig kunde høre dem slubre Mælken i sig.

Nede i Svinestalden paa den store Herregaard var der fint, for der behøver slet ikke at være griset hos Grisene — Cementgulvet og Renderne bleve skyllede ud hver Dag, ja, saa rent og pænt var der, at naar der kom Gæster til Herregaarden, maatte de altid ned og beundre Svinestalden.

Og Soen selv saa ud, som om den fik Bad hver Dag; saa ren var den, at den næsten havde et blegrodt Skær over sig, som den laa dér med alle Ungerne om sig.

»Øf, øf,« — og de smaa gjorde Forsøg paa at svare med et lille øf, øf — og saa slubrede de videre.

»Synes du ikke, den er yndig?« spurgte lille Else Knud.

»Jo, henrivende dejlig, skøn,« svarede Knud; han følte sig alt for overlegen til at beundre en So og slog sig med Ridepysken over Støvlerne.

»Ja, og de smaa Grise, de ere ogsaa yndige, synes du ikke?« sagde Else, som troede, Knud delte hendes Beundring.

»Aa, tag og giv mig en af dem her,« bad Else og holdt Forklædesnipperne ud.

»Maa jeg være fri for den Slags Anmodninger,« sagde Knud vigtig; »jeg skal ud og ride med Fader,« og gik sin Vej.

Men lille Else kunde ikke rive sig løs og vendte hver Dag tilbage til Svinestalden, og ingen fulgte de smaa Grises Liv med saa megen Interesse som hun.

Da der var gaaet otte Dage, kunde hun melde, at nu vare Grisene hele otte Dage gamle og lige saa yndige som den første Dag.

»Ja, saa maa vi nok snart tænke paa at faa dem slagtede,« sagde Herregaardsfruen.

»Slagtede!« udbrød Else, »skal de tages fra deres Moder, naar de er saa smaa?«

»Ja, de skulle slagtes til Faders Fødselsdag, saa længer end otte Dage til, kan du selv indse, vi ikke kunne vente,« mente Fruen, »ellers gaar al Delikatessen af dem.«

Og otte Dage senere bleve otte smaa Grise satte paa

Stegespid fyldte med Æbler og Svesker og smurte ind i Salatolie, og Husjomfruen bankede paa dem, og da de gav en hul Lyd fra sig, og en hvid Damp stod ud omkring dem, vidste Husjomfruen, at nu vare de gode, for det, stod der i Kogebogen, var et sikkert Tegn paa, at de vare vellykkede. Saa fik de hver en Citron i Munden, røde Silkesløjfer i Ørene og Benene bundne ind under sig — og der laa de paa det store, drevne Metalfad og bleve beundrede af alle og enstemmig erklærede for en stor Lækkerbidsken.

Saa delikate! saa geléagtige! saa dejlig bævrende i Kødet, meget finere i Kødet, erklærede Dyr lægen, der nok forstod sig derpaa, end ægte Skildpadde!

Men der maatte drikkes megen hvid Vin dertil, for det var egentlig den, der satte Smag paa dem.

Saa knaldede Flaskepropperne — og megen hvid Vin blev der drukket, og Taler blev der holdt, og Godsforvalteren, der var bleven noget rød i Hovedet af Vinen, slog paa sit Glas og begyndte at holde Tale om, »at ligesom her laa otte Grise, saadan vidste vi jo alle, at Herremanden havde otte Børn, og at Fruen« — men videre kom han ikke, hans Kone saa med et saa ængstelig bedende Blik paa ham, at han holdt inde og overlod Dyr lægen at fortsætte. Og det var godt, for hvem véd, om han ikke havde sammenlignet Herregaardsfruen med Soen dernede og Børnene med Grisene, saa omtaaget som han i Dag var bleven af al den gode Vin. Men lille Else vilde slet ikke smage paa Grisene, hun var lige ved at græde, naar hun tænkte paa den store So dernede, der nu kun havde to Grise igen. Og den ene af dem, det vidste hun, skulde Maren have.

Maren var den ældste Frøkens Amme, der var gift der

paa Egnen og boede nede ved Søen, — og ganske rigtig, efter fire Ugers Forløb gik der Bud til Maren, der kom glædestraalende med en Sæk, og deri blev Grisen saa stoppet. Den gjorde Indvendinger, skreg og protesterede baade med Forben og Bagben og med sin Hale; men Maren var nok Mand for at stoppe for alle Indvendinger og for Sækken med; derned skulde den, og derned kom den, og Maren bandt Sækken godt til, og det hjalp, den underkastede sig og udstødte kun nogle smaa »øf, øf!«

»Du stakkels, store So!« sagde Else, »de tage alle dine Børn fra dig;« og hun vilde gerne have klappet den, men kunde ikke naa saa langt med sine smaa Arme.

Maren boede, som sagt, helt nede ved Søen, og ude i Kanten af hendes Have laa Svinehuset, en omvendt, tjære-malet Tønde. Hele Vinteren igennem havde herreløse Katte boet her; men nu maatte de pænt rykke ud og gik hylende og jamrende omkring.

»Mi—av— mi—av! Det Svin har faaet vort Hus; mi—av— mi—av!«

Men Kattene havde om Vinteren holdt Svinehuset frit for Rotterne, saa nogen Nytte havde de da gjort for det Tag, de havde haft over Hovedet, og nu haabede de paa, at Grisen til Tak herfor nok vilde dele sin Mad med dem. Jo, pyt! inden de havde faaet Tungen rakt ud, smask, smask, øf, øf, var Maden allerede gaaet i Svinet, og Kattene slikkede sig om Munden og listede mjavende bort, idet de søgte at trøste sig med de smaa Fugle, der flagrede om ængstelige for deres graadige Blik.

Om Sommeren flyttede Grossererens fra København ud i det lille hvidmalede Sted ved Siden af Marens. Uheldigvis stødte Haven lige op til Svinehuset, og naar Vinden bar paa, kunde man slet ikke være i den Del af Haven. Men! Dagen

førend Grossererens skulde komme, blev Svinehuset rensed op, for Maren vidste nok, at Grossererens Frue havde en »fin Næse«, og hun skulde da ikke have noget at beklage sig over. En anden kunde ikke lugte noget; men disse Københavnerne, de lugtede noget alle Vegne; saa lugtede Nettene, saa Søen, saa de døde Krabber og alt, hvad der var pillet ud af Nettene som ubrugeligt.

Men Grossererens Frue erklærede allerede den første Dag, at hun ikke kunde udholde Lugten fra Svinestien, hun var lige ved at besvime, naar hun bare tænkte derpaa. Og saa fik hun Grosserereren til at melde det nede hos Gensdarmen; men da Gensdarmen kom med sin Sabel daskende ved Siden, i sin fine, blaa Uniform og med sit velplejede, store, røde Skæg, snusede og snusede han og erklærede saa, at alt var i Orden. Men maaske stoppede hans store Knebelsbart saadan til for hans Næse, at han slet ikke kunde lugte.

Vist er det, at Grosserereren mente, det kunde ikke betale sig at ligge paa Landet, naar hans Kone brugte saa megen Eau de Cologne til at stænke hen imod den Kant, hvor Grisen stod.

Men Grossererens Kokkepige havde daglig den dejligste Svinemad til Grisen, alt, hvad der faldt af og »lidt til«, gik i Grisen; »Skraa« fik den ogsaa, og Børnene trak af Sted med deres lille Trækvogn og hentede Nælder til den. Og Selskab! ja, det havde den nær ogsaa faaet. Grossererens mindste Dreng kunde de ikke faa vænnet af med at smaske. Saa blev Grosserereren for Alvor vred, slog i Bordet og sagde: »Hører du ikke op med det Smaskeri, tager jeg dig selv og bærer dig lige ind i Svinehuset; dér hører man hjemme, naar man smasker, og dér kan du saa blive, til

du har vænnet dig af dermed.« Det hjalp, Drengen hørte op at smaske — naar Grosseren sad ved Bordet.

Marens Børn kiggede hver Dag paa Grisen og regnede ud, hvor mange Pølser der kunde blive, og Marens mindste lille Pige kunde staa i Timevis bøjet over Grisen og pirre ved den med en Kæp og kaste Grønt til den; hun kunde nu slet ikke lugte, at den lugtede af Svin; men naar lille Else kom og besøgte Maren, holdt hun sig for Næsen og sagde, det kunde umulig være den samme pæne, lille Gris, der havde ligget oppe paa Herregaarden og slubret Mælk i sig.

Der var kun to Begivenheder i Grisens Tilværelse, fra den blev puttet i Sækken, til Slagteren stak den. Den ene Gang havde man glemt at lukke Døren for den, og saa havde den taget sig en Tur mellem Kaalen og Kartofflerne, og da den saa' sig forfulgt, galoperede den lige ind i Grossererens Have og ned i Nøddegangen, hvor Fruen gik og læste Digte, og nær havde den revet hende om; men Fruen kom aldrig siden i Nøddegangen, for der blev ved at lugte af Grisen, trods al den Eau de Cologne, hun til Grossererens Ærgrelse ødslede med. Men da alle Tilraab ikke hjalp, kom Maren fulgt af sine tre Drenge, væbnede med Kæppe, og Grossererens Kokkepige stillede sig for Enden af Nøddegangen og holdt op i sin fine, stivede Kjole, at Grisen ikke skulde smudske den til; og hver Gang den nærmede sig, skreg hun, som om den havde været en Løve. Maren rev den om, Børnene piskede løs paa den, til det endelig lykkedes Grossererens Stuepige at faa den til at betænke sig og gaa i sin Tønde igen.

Det var en frivillig Udflugt, og det var alt, hvad den fik at se af Livet uden for sit Hus.

Nogle Uger senere rejste en Orkan sig, væltede Badehusene

sammen, rev Badehusbroen og Baade væk, og Vandet begyndte at stige, saa det naaede helt op til Gyngen i Grossererens Have. Fiskerne stode og drøftede, at nu fik vi vist Stormflod; men alle havde de glemt Grisen. Bølgerne vare naaede helt op til Huset, ja et Bræt var skyllet bort, et andet hang og dinglede, og den ene Sø efter den anden skyllede ind over den stakkels Gris og gjorde Forsøg paa at skylle den hvid igen, som den var, dengang den laa ved sin Moders Bryst, og da Maren kom i Tanker om den og kom ned for at slippe den ud, strittede den imod og hvinede af Rædsel for det skumklædte Hav, som om den alt stod for Slagterens Kniv, og det var nær ved, at Maren ikke havde faaet den bjærget. Men saa var den ogsaa bleven renvasket, inden Slagteren kom for at stikke den; for nu er det Slagtetid og Pølsetid, og Slagteren har travlt. Svinehuset er tomt; men Maren har travlt med at stoppe Pølser, først til Frøkenen oppe paa Herregaarden, hun skal da smage Pølserne af den Gris, hun har foræret Maren, saa tre til Bedstemoder oppe paa Bakken, saa to til Tante Lene, saa een til den syge Kone dernede i Fiskerlejet, og mindre end tre kan hun da ikke være bekendt at sende Grossererens Piger, og saa . . . og saa . . . saa skulle de selv spise Resten. Og nu er Fatter kommen hjem med blinkende Sild i Nettene, som faa Kattene til at slikke sig om Munden, og nu sidde de alle i Fiskerhytten om det lille Bord og lade sig Pølserne smage, medens den mindste lille Pige klapper sig paa Maven og siger: »Ah, ah!« Fatter tager sit Ølglas: »Frøkenen paa Herregaarden leve!« siger han og tager sig en ordentlig Slurk. »Og Grisen med!« raabe Børnene.

Men henne paa Skorstenen braser det, for Moder har endnu et Par Reservepølser, og hvis Grossererens Frue var

kommen herind, vilde hun have undret sig over den liflige
Lugt i Stuen — den kommer jo ogsaa fra Grisen derhenne
paa Panden, eller er det maaske al den Eau de Cologne,
Fruen har ødslet med, der dog ikke har været forgæves,
men dufter fra Stegepanden?

God Nat, Smaafolk! sov sødt, og drøm kun om Grise
og sorte Pølser — ad Aare!

Onkels Juliane.

En lille Pige! en lille Pige! lod det i Familien; den første lille Pige; thi baade hos Kommandørens og Professorens, Maleren Elborgs Svogre, var der Børn, men lutter Drenge, Drenge!

Og en yndig, lille Pige var Juliane, derom var hele Familien enig, en lille Skælm var hun og en vordende Spilopmager, derpaa tydede de smaa Smilehuller i Kinderne og den lille Kløft i Hagen. Le og pludre kunde hun, saa det var en Lyst, og om Aftenen, naar hun kom i Bad, lo og sprællede hun og vildt helst lege og selv trække sine Strømper af. Men at hun ogsaa kunde skrige, det fik Faderen at mærke, saa snart han nærmede sig med Palet og Pensel for at male sin lille Pige; saa fortrak Munden sig, hun slog ud med Arme og Ben og skreg og græd. Det var forgæves, at man raslede med hendes Rangle, at Moder lod Gummidukken danse for hende, og Fader efterlignede baade Hundens vov-vov og Kattens mjav-mjav; skrige og skraale gjorde hun, til Fader lagde sine Malerrekvisitter til Side — saa var hun igen hans egen Pige.

Helst vilde han have hende om sig altid, og skønt han ellers ikke holdt af at blive forstyrret i sit Atelier, bar han hende dog selv derind og lagde hende ned paa det store Hundeskindstæppe, hvor hun kravlede om. Men en Dag blev Faderen pludselig kaldt ud, og i Stedet for som ellers at tage Pensel og Palet med lagde han dem fra sig paa en lav Taburet. Juliane var ikke sen, een, to, tre, kravlede hun hen til Tabureten og halede i Paletten, den faldt ned paa Gulvet, og nu dyppede hun de smaa Fingre i de grønne, røde og gule Farver. Sin strikkede Støvle havde hun trukket af og stukket Penslerne i, og nu sad hun og lo over hele Ansigtet, da Faderen kom ind; men han lo ikke, han bar hende ud, ind til Moderen, der maatte se, hvordan hun kunde faa hende pæn igen. Og fra den Dag fik Juliane ikke Lov til at komme i Atelieret.

Den af alle i Familien, næst efter Forældrene, der var glædest over Juliane, var Onkel Alfred, Kontorchefen.

Efterhaanden som Juliane voksede til, fik hun Lov til hver Søndag sammen med Fætrene at komme op til ham; og som Børnene morede sig hos Onkel Alfred!

Han havde selv engang været en lille Krøltop med en Latter saa smittende som Julianes, og han levede sin egen Barndom om igen, naar Børnene kom til ham. Ingen kunde fortælle Historier, ingen kunde finde paa saadanne Løjer som han, og saa havde han gemt sit Legetøj, fra han var Dreng; og der sad nu Børnene med hans Farvelade og malede Dekorationer til Dukketeateret, eller Fæstningen kom frem og blev stormet; men morsomst var det, naar han selv legede med og bombarderede dem med Papirskugler eller krøb om paa Gulvet og gøede som en Hund eller klædte dem ud.

Juliane vilde helst lege Soldat, være General, og saa sprang hun op i Onkels Sofa og plantede Dannebrog midt deri — og alt fandt han sig i, han, som ellers ikke kunde finde sig i et Støvgran.

Børnene vare saa vante til at tilbringe Søndagformiddag hos ham, saa de vare ikke langt fra at føle det som en Forurettelse, naar Forældrene vilde beholde dem hjemme.

Juliane var nu bleven fem Aar, og hendes Fader havde foresat sig at male et Billede af hende. Nu var hun stor nok til at sidde stille; i Dag skulde hun blive hjemme; i Dag var Hr. Elborg rigtig oplagt til at male hende — men i Dag var det Søndag, og da Fru Elborg lukkede Døren op til Dagligstuen, saa hun, at Juliane sad og græd, fordi hun hellere vilde op til Onkel Alfred.

Men der var ingen, der spurgte hende, hvad hun helst vilde; Moderen tog hende paa Skødet og sagde til hende:

»Skam dig, at sidde her og græde, fordi Fader vil male dig.«

»Ja, men det er saa kedeligt!«

»Husk, Fader finder det ikke kedeligt,« sagde Fru Elborg.

»Ja, men Fader skal jo heller ikke sidde stille; og jeg synes, at naar Onkel Alfred, ja, . . . jeg synes, at naar der er saa morsomt hos Onkel Alfred, saa kunde Fader ogsaa gerne . . . «og Juliane græd.

»Fy, Juliane, tænk paa, at du skal sidde stille for Faders Skyld, for at glæde ham, det vil du dog gerne — ikke?«

Jo, — det vilde Juliane nok, saa skulde hun prøve derpaa — »for saa bliver Fader glad,« sagde hun, viskede Taarerne af og sprang ned af Moderens Skød.

Og Juliane sad igen i Atelieret, medens Faderen hurtig søgte at fængsle de let bevægelige Træk paa Lærredet, og hun gjorde sig alvorlig Umage for at sidde stille; men længe varede det ikke.

»Saa, er jeg saa færdig?« spurgte hun.

»Nej, vist ikke, sid nu stille, Barn.«

Og Juliane gjorde sig al mulig Umage for at sidde stille; men efter knap fem Minutters Forløb, begyndte hun:

»Saa, nu er du vist færdig?«

Faderen svarede hende slet ikke, men malede ivrigt videre.

Saa begyndte Juliane at sukke:

»Jeg er saa træt, Fader!«

»Næ, vist ikke, du kan da ikke blive træt af at sidde stille.«

»Ja, men det gør jeg nu alligevel.«

»Maa jeg ikke gaa ind og hente min Billedbog?« spurgte hun saa.

»Nej, nu skal du blive siddende ganske stille, blot en halv Time,« bad Faderen, »saa ere vi færdige for i Dag.«

»En halv Time!« Juliane lod Underlæben hænge og satte et surt Ansigt op, men kom saa pludselig til at tænke paa, at hun jo sad her for at glæde Fader, og saa begyndte hun at le hen til ham og nikke og nikke — saa det var slet ikke det samme Ansigt, Faderen var begyndt at male; og saadan gik det hver Dag. Billedet gik sin Fuldendelse i Møde; men Kunstneren var forstemt over, at det ikke syntes at lykkes, skønt han havde anvendt baade Tid og Flid derpaa.

»Det bliver et daarligt Billede!« sagde han ved Frokostbordet; »Juliane kan jo ikke sidde rolig, og saa de Øjne!«

»Ere Øjnene saa svære at male? kan jeg ikke hjælpe dig med dem?« spurgte Juliane.

»Snak«, svarede Faderen.

Men op ad Dagen sneg Juliane sig ind i Atelieret, hvortil Faderen havde ladet Døren staa aaben, stillede sig op foran Billedet med Hænderne paa Ryggen og saa paa sig selv.

»De Øjne! fy! ville I se ordentlig ud, se paa mine, saadan; bare jeg dog kunde hjælpe Fader med dem,« tænkte hun, »at han igen kan blive i godt Humør!«

Røre med Penslerne ved Billedet, det var hende strengt forbudt, det turde hun ikke. Men da faldt hendes Øje paa Moderens Saks, som laa i Arbejdskurven der henne, og som ved en Indskydelse greb hun den, flyttede den lille Taburet hen til Billedet og borede med al Magt to Huller ind i Lærredet, lige dér hvor Øjnene sad.

»Saa,« sagde hun, »nu bliver Fader vist glad!« og med Saksen i Haanden løb hun ud af Atelieret lige ind til sin Fader.

»Fader! Fader! skynd dig og kom.«

»Forstyr mig ikke, Barn!«

»Ja, men Fader, jeg vil bare fortælle dig, at nu kan din lille Pige se, nu ere Øjnene gode!« og Juliane halede i Faderen, at han skulde komme.

Men da Kunstneren saa, at Juliane havde ødelagt hele hans Arbejde, da saa' han saa bedrøvet ud, medens Juliane stod ganske betuttet; glad, kunde hun nok se, var Fader ikke, og det var hendes værste Straf at se ham bedrøvet; hun havde villet hjælpe ham — og nu; Juliane græd.

Sommeren tilbragte Julianes Forældre paa Landet, og her ude tumlede Juliane sig som et muntert Føl; helst vilde hun dog lege med Fiskerdrengene, trække Sko og Strøm-

per af og soppe ud i Vandet; men da det blev hende forbudt, saa fandt hun paa at ride til Vands med Lars Kusk, og saa smækkede hun med Tungen, ligesom hun havde hørt Drengene gøre, hyp, hyp, af Sted gik det.

Rødmusset og solbrændt var hun, saa det var en Lyst at se; men vildere og vildere blev hun; Haaret hang purret og forviltret om hende, sine Kjoler rev hun itu; ja, en Dag havde hun villet tørre sin Kjole ved Komfuret og havde saa brændt hele Bagstykket ud, og da hun havde faaet en anden Kjole paa, balancerede hun paa et stort, fældet Træ, der laa nede ved Vejen, og rev en lang Flænge i den. Saa fik hun sin allerdaarligste paa og fik ikke Lov til at komme mere ud den Dag. Der stod hun og kunde inde fra Vinduet se, hvordan Niels og Peter lode deres smaa Skibe vugge paa Søen, og Solen skinnede saa dejligt, medens hun maatte blive inde og strikke seks Omgange. Saa fik hun fat paa Faders Blækhuis, væltede det ned ad sin Kjole, blev uden videre puttet i Seng, og Fader og Moder kom ikke ind og sagde Godnat, hvor meget hun saa kaldte. Men da det var blevet Efteraar, og Nødderne faldt ud af Haslerne, var hun uden videre gaaet med Niels og Peter ind i Skoven og tænkte hverken paa Fader eller Moder, hverken paa Frokost eller Middag, men kom hjem med blussende Kinder og Haaret fuldt af Smaakviste og Spindelvæv. »Se,« sagde hun og holdt Forklædet frem, »se her har jeg Nødder til jer!«

Men Faderen tog hende ved Haanden, førte hende ind i Stuen ved Siden af, og her fik hun Riset at smage, og det til Gavns. De følgende Dage var Juliane ganske stille, vilde helst holde Moderen i Haanden, naar hun gik ud, og strikkede flittigt paa sine Omgange.

Men fra den Dag vare Forældrene enige om, at Juliane skulde i Skole, og da de flyttede til Byen, gik Faderen med

hende til Lærerinden og fortalte hende, hvor flygtig Juliane var. »Flygtigheden skulle vi nok faa banket ud, og Lærdommen ind,« sagde Lærerinden, idet hun bankede Juliane paa Hovedet med sine magre Knokkelfingre, og Juliane tog sig til Hovedet flere Gange den Dag og mente, hun længe efter kunde føle disse Fingre.

Men om Morgen, da hun skulde i Skole, sagde Moderen, der var ked over de mange Haarbaand, Juliane i Legens Hede og Kaadhed kastede bort: »Vi maa se at faa Skik paa det Haar!« og saa blev hendes tykke, krollede Haar, der altid faldt hende ned over Ansigtet, samlet, et Baand blev snurret stramt om det, og det blev bundet op i Nakken, og Juliane stod helt betuttet — og saa ganske tam ud.

Inde i Klassen sad alle Smaapigerne med lange, kulørte Bluseforklæder, bøjede over deres Tavler.

»Hvorfor har du ingen Busserunne paa?« spurgte en lille Stumpnæse; Juliane var nemlig altid barhalset og bararmet.

»Fordi Fader siger, at hans Pige ikke skal gaa med de grimme Busserunner,« svarede Juliane, og Stumpnæsen dukkede sig over sin Tavle og talte ikke med Juliane den Dag.

Juliane var ikke fri for at føle sig lidt beklemt mellem alle de fremmede Pigebørn; havde det været Drengene, havde det været en anden Sag. Det dejlige Smørrebrød, som Moder selv havde smurt, vilde hun ikke spise i Frikvarteret. Hun var vant til at sidde til Bords med Forældrene og drikke af det lille Krus, som Fader havde bragt med fra sin Norgesrejse, og her syntes hun, sad Børnene og spiste ligesom Dyrene i Zoologisk Have, nogle smaskede og slubrede Mælken i sig, andre hang over Bøgerne og læste

over paa Lektierne, medens de spiste; ja, en lille Pige, som havde overskaarne Æg paa sit Smørrebrød, der var pakket ind i Avispapir, læste Aftrykket af Avertissementerne paa Æggene »Uf!« sagde Juliane, da hun hjemme fortalte derom. »Uf!«

Men mange Dage varede det ikke, at Juliane sad saa beklemt, hun var snart paa Spil alle Vegne, parat til at tage Skylden paa sig, naar noget gik galt, parat til at hjælpe de andre, skønt hendes Lærdom ikke altid slog til, parat til at tegne Ansigter, og hvad der faldt hende ind, baade i sine egne og de andres Bøger — og saa var der det usalige Knaldviskelæder, som hun forstyrrede de andre med! Lod hun det ikke knalde, lavede hun smaa, komiske Figurer deraf og satte dem paa Enden af Blyanterne eller Penne-skafterne, saa de andre Børn lo og bleve forstyrrede.

Men en Dag var hun sprungen op paa Kanten af den store Kasse, hvor Klodserne til at tegne efter laa, den var netop tom, og nu skulde hun vise de andre, at hun kunde balancere paa eet Ben, og op paa Kanten sprang hun, badaus! der laa hun; Kassen sluttete tæt om hende, og det hjalp ikke, at hun sprællede med Arme og Ben — og nu aabnede Lærerinden Døren! Juliane følte et Gys, da de haarde, kolde Fingre strakte sig ud for at hjælpe hende op. Et stort NB. og daarlig Karakter for Opførsel vankede der.

Men Onkel Alfred trøstede hende, naar hun kom til ham, og han var da ogsaa den, der fik alle hendes Skolehistorier og Oplevelser i disse Aar, og det var godt for ham; thi nu havde Nevøerne jo aldrig Tid til at se op til ham for alle de Stile og al den Lektielæsning, og om Søndagen kørte de hellere paa Bicykel eller løb paa Skøjter, end de

besøgte ham, og bød han dem hjem en Søndag og trakterede dem med deres Livretter, saa skulde de gaa straks efter Bordet til de latinske Stile og Gloser, der ventede paa dem. Der var knap nok Tid til at spille en Dam. Og medens Onkel Alfred gnavede over de unges Utaknemmelighed, smaaskændte paa alt og fandt det kedeligt altid at tilbringe sine ledige Timer paa Kafeer og Restaurationer, hyllede han sig i Røg-skyer, trak Pennekniven op af Vestelommen og pudsede og pudsede Negle, saa de vare en ægte Kontormand værdige. Men var Onkel misfornøjet med sine lange Nevøer, saa vilde han have været uretfærdig, om han havde beklaget sig over Juliane.

Hun fandt altid Stunder til at smutte op til ham og lod heller end gerne Stile og Lektielæsning ligge for at komme til ham. Hun tænkte ud, hvad der kunde glæde ham; Blomster, som hun plukkede til ham, mærkede hun nok, han ikke brød sig om, han lugtede knap til dem, og lod dem ligge. Saa bragte hun ham sine allerkønneste Glansbilleder; dem maatte han da blive glad for. Og Sneglehuse og Skaller, som hun havde samlet nede ved Soen, bragte hun ham flere af, end han vist egentlig skøttede om. Og da hun første Gang skulde paa Bal, og Baandet var løst fra det genstridige Haar, og Lokkerne bølgede om Hovedet, og hun stod straalende glad over den nye, blaa Kjole, Moder selv havde broderet til hende, bad hun, om hun maatte gaa op og vise sig for Onkel. Og aldrig glemte han dette, lige saa lidt som at hun, da han fik Øjenbetændelse og maatte sidde med grøn Skærm for Øjnene, kom op og læste højt for ham af sine Morskabsbøger; og den ellers saa livlige Pige kunde saa sidde ganske stille, fordi hun vidste, det glædede Onkel Alfred.

Men kun i Tegn timerne var Juliane flink, ellers gjorde

hun kun daarlig Fremgang i Skolen, og den lovede Lærdom syntes ingen Adgang at faa til dette Lokkehoved. Og da det viste sig nødvendigt, at Hr. Elborg paa Grund af uopsætteligt Arbejde den paafølgende Vinter maatte drage til Rom, blev det derfor besluttet, at Juliane for et Aar eller to skulde sendes til en Tante og Onkel, der i Svejts havde en Pensionsanstalt. Her vare jævnaldrende Døtre, Tante Sofie havde et godt Greb paa at opdrage de unge Piger, og Juliane, som nu havde fyldt sit trettende Aar, kunde ogsaa have godt af at lære at tale Fransk og Tysk.

»Kan Onkel Alfred ikke tage med?« spurgte Juliane, da hun hørte, hvad Bestemmelse Forældrene havde truffet.

Nej, det kunde der virkelig ikke være Tale om. »Stakkels Onkel Alfred!« tænkte Juliane, »det vil blive ensomt for ham; men jeg skal nok skrive tit til ham.«

Onkel Alfred blev helt tavs, da han hørte, Juliane skulde sendes bort og for saa lang Tid.

Men forinden skulde Julen fejres hos Elborgs. Onkel Alfred gik Juleaften »paa Omgang« i Familien, og da han sidst havde været hos Professorens og det foregaaende Aar hos Kommandørens, skulde han i Aar være hos Elborgs.

Juliane havde sømmet et rødt Silkelommetørklæde til ham og syet hans Navn i Slyng derpaa. Hun vidste, hvor prikken Onkel var, og hun havde gjort sig vældig Umage dermed.

Hun brændte nu af Utaalmodighed efter at komme ind til Juletræet og syntes, det fik ingen Ende i Dag med Onkel Alfred. Hvert Øjeblik lagde han Kniv og Gaffel ned og faldt i Tanker; og da Skaalen med de hjemmehagte Kager, som Juliane havde været med at røre Dejen til — og ogsaa grundigt havde smagt paa —, kom ind paa Bordet, fordybede Kontorchefen sig helt i disse, og Juliane mente, at det

maatte blive langt over hendes Sengetid, inden Træet blev tændt.

Lysene paa Juletræet vare næsten nedbrændte — nogle begyndte at ose og døde, enkelte maatte slukkes, da der pludselig ude fra Hovedtrappen hørtes en svag Ringen, som ingen ænsede. Saa gentoges den lidt stærkere og mere skrattende. Hvem kunde ringe saa sent, paa en Juleaften?

»Lad mig gaa ud og se,« sagde Kontorchefen og rettede sine stive Ben efter først at have kastet et hurtigt Blik i Spejlet.

Derudenfor stode to Børn, et Par sky og forskræmte Væsener, og falbød Sprællemænd.

»Men hvor tør I . . . ?« begyndte Kontorchefen. »Hvad komme I her efter paa denne Tid, ville I se til . . .«

»Aa, køb en Sprællemænd!« bad den lille Pige.

»Sprællemænd! naa, det manglede bare,« og Onkel Alfred begyndte saa smaat at klemme Døren til.

»Køb en!« og den lille Pige rakte en sprællende Harlekin frem.

»Vi have hele Kurven fuld, ingen have vi solgt — og Moder ligger syg hjemme.«

»Naa saadan,« sagde Onkel Alfred og aabnede Døren igen lidt højere.

»Lad mig se!« og Kontorchefen begyndte at undersøge Kurvens Indhold; Sprællemændene vare ganske fugtige og klamme af det friske Klister, og der saa ikke ud til at være solgt af dem.

»Dér!« sagde Kontorchefen, trak en 50 Øre op af sin Portemonnæ og rakte den lille Pige den.

»Tak, mange Tak!« sagde Børnene og vare allerede halvt nede ad Trappen.

Da kaldte Kontorchefen dem pludselig tilbage. »Hør,

kunde I ikke have Lyst til at faa en varm Kop Te og et Stykke Julekage?« Og han trak Børnene ind med i Stuen.

Dér stod de over for Træet med de halv nedbrændte Lys i deres tyndslidte Dragter, lidt sky og forlegne mellem de fremmede Ansigter og i de pyntelige, oplyste Stuer.

Men Juliane var ikke sen, hun løb hen og tog dem ved Haanden. »Kom,« sagde hun, »her er Æbler og her Nødder, og her, Onkel! vil du ikke nok tage den Kagemand ned, der hænger der, ham der oppe til venstre?«

Og Onkel Alfred rakte og strakte sig, saa det ordentlig knagede i de stive Lemmer, og pillede ned til Børnene, hvad der endnu var tilbage paa Træet.

Men Drengen blev staaende og saa ufravendt op mod Julestjernen i Toppen af Træet.

»Og du! hvad skal jeg tage ned til dig?« spurgte Onkel Alfred; Drengen sagde: »Den deroppe!« og han pegede paa Julestjernen.

Men den turde Onkel Alfred ikke give bort, førend han havde spurgit sin Søster, for den blev gemt fra det ene Aar til det andet. Dog gav hun med Glæde Lov dertil. Onkel maatte kravle op paa en Stol for at faa den ned; men da den lille Dreng havde faaet den, brød han sig slet ikke om andet, og hans Øjne straaled om Kap med Stjernen. Saa kom de ind i Spisestuen og fik baade Te og Julekage og et stort Stykke med hjem til Moderen; men Juliane havde ingen Ro, førend hun ogsaa havde lagt en af sine Billedbøger ned i Kurven med Sprællemændene. Kontorchefen fulgte Børnene helt ud paa Trappen og sagde, at nu skulde de se til at komme hjem; det var ingen Tid for dem at løbe paa Gaden. Men da de rakte de smaa Hænder ud og sagde Tak, spurgte Kontorchefen dem pludselig: »Ville I næste Juleaften komme til mig?«

»Ja,« svarede de enstemmig.

Men saa lo Kontorchefen og sagde: »I vide jo slet ikke, hvor jeg bor!«

Nej! det vidste de ikke.

Saa rev Kontorchefen et Blad ud af sin Notebog, skrev sit Navn og sin Adresse derpaa og gav dem det.

»Saa komme I altsaa Klokken otte,« føjede han til; »og du kan jo gerne tage den der med,« og han pegede paa Stjernen, som Drengen holdt i Haanden, »at vi kunne have noget at sætte i Toppen af Træet.«

Da Kontorchefen kom ind igen til de andre, gned han sig veltilfreds i Hænderne. »At saadanne smaa Unger skulle rende paa Gaden saadan en Aften som denne,« sagde han.

»Ja, men synes du ikke, det var yndigt, de ringede paa her hos os?« spurgte Juliane.

»Aa — jo, saamænd,« sagde Onkelen.

»Aa! jeg synes, det har været saadan en yndig Juleaften,« sagde Juliane, »og jeg tror, det vil mere deres syge Moder at læse i min Billedbog.« Og Juliane kyssede Fader og Moder og Onkel Alfred og sagde dem Tak for den dejlige Aften og sov ind, saa snart hun lagde sit Hoved paa Pudsen. Men Juleglæder og Skøjteløb, alt fik en Ende, og inden Støren havde vist sig, brød Kunstneren og hans Familie op, og det var med tungt Hjerte, at Onkel tog Afsked med dem.

Og ensomt blev der da ogsaa om ham; nu følte han nok først rigtig, hvor kær Juliane var ham. Den Pokkers Pige! at man skulde komme til at savne hende saa meget, det havde han dog ikke tænkt. Men naar der kom Brev fra Juliane, var det sande Festerdage for ham, og de smaa

Lyspunkter kunde han nok trænge til, thi sjældnere og sjældnere besøgte Nevøerne ham.

De ældste vare blevne Studenter; de havde deres Skytteforeninger og deres Baller at passe; lidt skulde der jo ogsaa studeres. Og den yngste havde sluttet et saa fortroligt Venskab med Pakhusforvalteren i det Hus, hvor han boede, at han tilbragte al sin Fritid paa Pakhuset i Gaarden, og han var saa opfyldt af alle de saltede Klipfisk og Rensdyrskøller der, at han knap havde en Tanke for Onkel Alfred.

»De utaknemmelige Unger!« brummede Kontorchefen, der havde nok helt glemt, hvordan han i sin Tid havde leget baade Hund og Soldat og Berider med dem. Saa hyllede han sig i Tobaksskyer, læste Aviser og pudsede Negle, faldt i Tanker — og gik paa Kafeer.

Ja, der var dem, der mente, at hans store Næse havde faaet en rødlig Glans, siden Juliane var rejst. Men det var vist bare onde Tunger; selv sagde han, det var en Følge af den forbistrede Influenza, der heller ikke kunde lade ham i Fred. Den havde han faaet kort efter, at Elborgs vare rejste, og siden, paastod han, frøs han altid om sin Næse. Cognakken var det eneste, der varmede, saadan bare et lille Glas — og med Maade. Hej! Opvarter! — og længe varede det ikke, saa gik Næsens rødlige Glans over i stærkere Farver, og den blussede som den rødeste Bonderose.

Paa sine lange, ensomme Ture fordybede han sig saadan i Verdens Utaknemmelighed og den daarlige Opdragelse, Børn nu om Stunder faa, at han saa helt gul og forærgret ud, og hans gamle Husholderske, Mette, mente, Kontorchefen bar paa en Leversygdom.

En Dag kom han helt fornøjet hjem. Han havde fundet en lille Fugl, en Ryle, ude paa Amager. Fuglen, der ellers løber saa livligt omkring paa sine slanke Ben, var anskudt, og den ene Vinge hang slapt ned. Rimeligvis vilde den være død af Sult, eller Katten havde taget den, hvis ikke Onkel Alfred havde baaret den med hjem. Han badede den syge Vinge med koldt Vand, og efter otte Dages Forløb begyndte den at løfte Vingen, om den end aldrig blev helt flyvedygtig. Sommeren kom, og Onkel Alfred, som ellers ikke var at formaa til at forlade sine Stuer, saa Mette endog havde ondt ved at faa gjort Hovedrengøring hos ham, lejede sig ind nede ved Søen, for at hans Fugl ikke skulde savne Strandluft, og for at den kunde løbe om paa Strandbredden. Og her nede kunde man finde Kontorchefen liggende halve Dage iagttagende og glædende sig over sin Fugl. Men en ordentlig Reumatisme samlede han! Mette havde maaske ikke helt Uret, naar hun fandt, at det lignede da heller ikke noget at flytte paa Landet for en Fugls Skyld.

Da Onkel Alfred af egen Erfaring vidste, hvad det vil sige at være ene, gik han og spekulerede paa, om han ikke hos en af de mange Fuglehandlere skulde se at finde passende Selskab til den. Hvem ved, hvilket Dyr han maaske havde bragt hjem med for at glæde den, hvis han ikke, o ve! en skøn Dag havde fundet sin Rygle liggende død i sin Stue. — Og det var gaaet saadan til.

Mette vilde give Gulvet en Overhaling, medens Kontorchefen var ude, og saa var Rylen, der maaske havde Lyst til at prøve sin syge Vinges Styrke, fløjet op paa Kanten af Spanden, var falden ned — og da Vandet var hedt — ja, saa var den baade druknet og skoldet. Men Kontorchefen sagde ikke et Ord, da Mette fortalte ham det,

han hverken skændte eller gnavede; han gik ind i sit Værelse og laasede sin Dør af. Mette hørte ham længe pudse Næse derinde, — og det var ikke af Cognakken, at hans Næse i Dag blussede. Nu staar den lille Ryle, stoppet ud efter alle Kunstens Regler, under Glas paa hans Skrivebord — men hans Ryle er det ikke; dertil stirrer Glasøjet alt for dødt paa ham.

Sommeren var forbi med al sin Glans og brogede Rigdom, sludfulde, mørke Dage havde afløst den, Jævnøgnsstormene for hen over Træerne og rystede deres Kroner, det rød-gyldne Løv skinnede i alle Farver, paa Markerne tittede endnu en enkelt lille Gaaseurt eller spagfærdig Kornblomst frem; men Nattefrosten begyndte og fik ogsaa dem til at sænke Hovedet, og de sidste Blade, som Stormen ikke havde faaet Bugt med, dem lod nu Frosten falde skrattende til Jorden. November gik sin Afslutning i Møde, og naar vi komme ind i December, saa vide I nok, man begynder at tælle paa Fingrene, én Uge, to Uger, tre Uger og saa og saa mange Dage til Juleaften, nu ere vi den saa nær, at vi ikke kunne tælle Tiden i Uger, men i Dage. Hvor mon Onkel Alfred skulde være denne Juleaften? Kommandørens mente, det var hans Tur at være hos Professorens, og derfor sagde de ingen Ting til ham om at komme; men Professorens mente, at det i Aar vist var hans Tur at være hos Kommandørens, og saa sagde de heller ingen Ting. Og skønt Onkel Alfred meget godt vidste, at han var velkommen, enten han kom til den ene eller den anden af dem, saa sagde han heller ingen Ting, men besluttede ingen af Stederne at gaa.

Sneen var begyndt at drysse sine Flokke ganske fint ned, og Folk hastede omkring med Pakker; men hos Kontorchefen var alt som paa enhver anden Dag. Mette havde nok

sørget for Risengrød — som Onkel Alfred paastod var sveden, hvilket Mette dog mente var en ren Ide — Mandel i Grøden, og Gaasen! ja, den kunde have været bedre stegt, mente Kontorchefen. Men Sagen var den, det smagte ham ikke at sidde alene og spise Julemad. Egentlig var han bedrøvet; men det var nu saa dumt at gaa omkring og være bedrøvet, og saa ærgrede han sig, ærgrede sig over sin Familie, over at ikke engang Juliane skrev til ham i Dag, ærgrede sig over Mette, over den svedne Grød og den seje Gaas.

Men senere hen paa Aftenen gik han over paa Restaurationen, dér var jo ogsaa meget rart, og saa kunde han faa det at prøve en Gang, at sidde alene en Juleaften paa en Restauration. Saa blev han da fri for alle disse, som han i sit Hjertes Bitterhed kaldte det, alle disse Barnagtigheder med Juletræ og Julesange, saadan noget voksede man da ogsaa fra. Nej! nu vidste han det: henad otte gik han derover, spiste Østers og drak en Flaske Champagne, det var meget bedre end denne dumme Julekage, der bare laa saa tungt i Maven. Og han foldede Hænderne over sin Mave, lukkede Øjnene og fik sig et lille Blund.

Saa ganske lille kan det nu ikke have været, for da Mette aabnede Døren for at se, om hun ikke skulde tænde Lampen, rakte og strakte Kontorchefen sig, trak Uret op, og det viste paa syv og en halv.

Gaa ud nu, da her dog egentlig var saa hyggeligt hjemme? Ilden blussede i Kakkellovnen, og Lampen med den store grønne Skærm kastede sit dæmpede Lys ud i Stuen. Gaa ud! det havde han egentlig ikke megen Lyst til; naa, men Restaurationen laa jo lige overfor, bare de Par Skridt over Gaden; og han trak Overfrakken paa, bandt den laadne Krave om Halsen og kastede et Blik i Spejlet, og, . . . Da

dirrede Klokkestrengen derude. Postbudet kunde det ikke være, han kimedede anderledes stærkt! Og ud gaar Onkel Alfred, langsomt og stivbenet, som den forbistrede Reumatisme har gjort ham. Da han aabner Døren, ser han to Børn staa derude, som han med sine lidt svage Øjne hverken genkender eller husker.

Den lille Pige holder et Stykke Papir, en krøllet Lap hen til ham. »Nej! her . . . «

Han er lige ved at sige, at her bliver ikke givet ved Dørene, men tager Papiret, holder det hen til Gasflammen i Entréen, genkender sin egen, halvt udviskede Skrift og læser sit eget Navn og sin Bopæl.

»Og her,« siger Drengen og stikker sin Julestjerne frem, ind ad Døren; »her! den er til Toppen af dit Juletræ!«

Juletræ — Juletræ! Julestjernen! Og Kontorchefen ser ganske ulykkelig ud. Ja — nu husker han det alt, som om det havde været i Gaar.

»Kom lidt indenfor, og — ja, tag I kun Tøjet af, nu skulle vi se . . . «

Og nølende, raadvild staar Onkel Alfred, kalder saa paa Mette, som ser forbavset paa de to Børn, hvisker noget til hende, og som en, der kun af Navn ved, hvad Reumatisme er, skynder Kontorchefen sig ned ad Trappen, medens Mette snakker med Børnene. Af dem hører hun, hvorledes det er gaaet til, at de ere her i Aften, hvordan de hele Aaret rundt have glædet sig til denne Aften, og at deres Moder har ligget syg i halvandet Aar, men ved gode Menneskers Hjælp har lidt Strikkearbejde — især Sokker. »Sokker!« tænker Mette, »dem kan jeg aldrig faa Kontorchefen til at anskaffe sig, og dem trænger han dog saa haardt til.« Medens Mette saaledes sidder og snakker med Børnene, der

forventningsfulde skotte mod Døren ind til den anden Stue gaar Kontorchefen selv i Byen, køber et Juletræ, Lys, Gotter og Legetøj og staar nu uden for sin Dør, belæst som en rigtig Julemand, og ryster Sneen af sig, medens han betaler Bybudet, der bærer Træet. Saa faar han fat i Mette, og ved hendes Hjælp faar han pyntet Juletræ med den lille Drengs Julestjerne i Toppen.

Og Mette har ogsaa en Overraskelse til Kontorchefen: medens han har været ude, har Postbudet bragt et stort Brev fra Svejts fra Juliane; men det har Onkel Alfred ikke Tid til at læse nu.

Imedens Kontorchefen og Mette ordne alt inde ved Siden af, sidde Børnene stille og forventningsfulde i Kontorchefens Stue.

Kontorchefen aabner Døren og kalder ad dem, og alt, hvad de med bankende Hjerter have ønsket, er nu opfyldt. Juletræ! Lys! Kagemænd! Æbler og Billedbøger! og Kontorchefen gaar glad omkring og gnider sig i Hænderne.

»Naa, værsgod Børn; se jer nu om og tag for jer af alt!«

Men begge Børnene se spørgende paa ham; noget mangler endnu — —

»Kommer din lille Pige ikke?«

»Min lille Pige!« spørger Onkel Alfred.

»Ja, den lille Pige, der var hos dig i Fjor!«

»Nej! for Pokker! jeg har ingen Børn, og jeg kan heller ingen skaffe; dem stamper man ikke op af Jorden!« siger Kontorchefen ganske ærgerlig, vender sig bort og falder i Tanker. Saa vinker han ad Mette og hvisker til hende: »Jeg synes, her nedenunder i Kælderen hos Rullekonen sidder der en Gang imellem en lille, bleg Pige og Dreng ved Vinduet;

kan De ikke se at faa dem med herop; det lader jo ikke til, at de Børn derinde kunne nøjes med mig alene!«

Men da Mette kom nedenunder og bad, om Børnene maatte komme op til Kontorchefen, gav de sig begge til at græde. Kontorchefen blev brugt til Bussemand. Naar Børnene vare uartige eller gjorde Støj, hed det sig altid: »Ville I nu se til at være artige, ellers kommer Kontorchefen!« og nu havde de netop i Dag været meget støjende. Men Mette snakkede for dem, og — Juletræ! det lokkede! Saa fik de rene Forklæder paa; Haaret blev kæmmet med Vand, de bleve forsvarligt tørrede om Næsen, og kort efter sad fire glade Børn hos Kontorchefen, og jeg tror nok, han var gladere, end om han havde siddet ovre paa Restaurationen med Østers og Champagne. At Julekagen laa tungt i Maven, glemte han helt. Men inden Børnene skulde bryde op, sagde Mette til Kontorchefen:

»Kontorchefen trænger til Sokker!«

»Hvad kommer det mig ved?«

»Jeg skulde da mene, det kommer Kontorchefen ved.«

»Naa, saa sørg for, der kommer nye; fire Par,« sagde Kontorchefen.

»Nej! mindre end seks kan ikke gøre det;« og Mette bestilte seks Par Sokker.

Men da de alle vare gaaede, trak Kontorchefen sin Lænestol helt hen til Lampen og aabnede Julianes Brev. Indeni laa en Tegning; det var Julianes Julegave til ham, og hun havde selv tegnet den.

Hun skrev:

Clarens, d. 18de Decbr.

Kære Onkel!

Glædelig Jul! Her sender jeg dig en Tegning; jeg havde først lavet en Pennevisker til dig; men den blev saa

frygtelig skæv, og du kan jo ikke lide skæve Ting, og du har jo Penneviskere nok. Men Tegningen har jeg selv tegnet, og Onkel siger, jeg kan være den nogenlunde bekendt. Det til venstre skal være Slottet Chillon, der ligger ude i Vandet, og det lige overfor er Bjærgtet Dent du midi; men det ser slet ikke saadant ud som paa Tegningen; det er Sneen, der mangler, for Dent du midi er altid hvid paa Toppen; og Søens Farve og Sollyset mangler, alt det kan jeg jo ikke tegne. Aa, bare du kom ned og hentede mig hjem! saa kunde du se, om Tegningen lignede. Jeg skal vist hjem til Efteraaaret eller først til næste Foraar, for Fader og Moder skrive, der maa tænkes paa at faa mig konfirmeret, og det skal dog vist ske i Danmark. Du kan ellers tro, jeg begynder at snakke Fransk, det er meget nærmere at lære hernede end med al den Grammatik i Skolen. Men Spilletimerne, ufl! det er det værste. Du kan ikke tro, hvor det er kedeligt at sidde og bøje sine Fingre. Jeg er begyndt for sent, siger Lærerinden, og har ingen Taalmodighed, og jeg synes, Fader og Moder hellere skulde lade mig høre op; det første Aar maa jeg kun spille Øvelser. Men Onkel siger, han vil skrive til Rom og spørge, om jeg maa faa Undervisning i Tegning i Stedet for, for han siger, han tror, jeg kan faa noget ud deraf. Saa skal jeg tegne dig, lille Onkel! naar jeg kommer hjem.

Bare du kunde komme ned og hente mig; du skulde komme, naar Vinhøsten begynder, og spise dig mæt i Druerne; og saa faar jeg nok helt fri, naar du kommer.

Du er vel til Juleaften hos Onkel Emils? Kan du huske i Fjor? Hvor mon de to smaa Børn ere denne Juleaften? Far vel! og glædelig Jul! Vil du hilse Fætrene.

Din hengivne Niece
Juliane Elborg.

Der var en Feststemning over Onkel Alfred, som varede.

Julen over; men der var længe, til det blev Efteraar; længe, til Juliane kom hjem. Og dog Sommeren kom og svandt kun alt for hurtigt; Stubmarkerne staa golde og nøgne, Sædemanden lægger Kornet i Jorden, Kragerne flyve skrigende omkring, og inden Jævnøgnsstormene rase, kommer Juliane, der nu har været borte i et Aar og otte Maaneder, tilbage med sine Forældre. Men Onkel Alfred kender ikke sin Juliane igen i den lange Pige, der nu staar for ham, med Haaret opfæstet i Krøller under en Kam.

»Men Onkel! Du staar jo, som om du ikke kendte mig. Du trænger nok til, at jeg varmer din Næse,« siger Juliane og giver Onkelen et ordentligt Smækkys.

Imidlertid viste det sig tydeligt, at Juliane havde faaet sin Faders Talent i Arv; tegne kunde hun, saa det var en Fornøjelse at se, og for hvert Aar gjorde hun større og større Fremskridt, saa hendes Talent udvikledes mere og mere. Hun malede under Faderens Vejledning, og han glædede sig over sin Datter, men undrede sig over, hvor Flygtigheden var bleven af; thi grundigt og alvorligt tog hun fat paa sit Arbejde og kom paa Malerskolen,

Da Juliane mange Aar efter var bleven en anerkendt Kunstnerinde, hang et Billede af Onkel Alfred paa Udstillingen, som, omendskønt Julianes Mand — for nu er hun gift — erklærede, at »saa rød som herpaa er Onkel Alfreds Næse ikke«, dog enstemmig blev erklæret for at være et ypperligt Billede.

Men Onkel Alfred er bleven hvidhaaret og tyndhaaret og endnu mere reumatisk, gaar helst slet ikke ud, saa rart har han det hjemme hos Juliane, for da Mette kom i en Stiftelse, holdt Juliane bestemt paa, at Onkel Alfred skulde flytte til hende, for at han kunde blive ordentlig plejet og passet paa sine gamle Dage. Han sidder med Fløjels Kalot

paa Hovedet, fører regelmæssig Dagbog og glæder sig over Julianes lille Pige, der som Moderen fordum finder paa alle Slags Løjer og Spilopper.

Da Onkelen en Dag har ladet sin Dagbog, som han ellers altid omhyggelig gemmer i sin Skrivebordsskuffe, ligge fremme, titter Julianes Datter deri og skriver under den Dato, det netop er, d. 19. Febr.: »Havde een paa Skallen i Dag!« Saa løber hun sin Vej og lader Bogen ligge. Men da Onkel Alfred den næste Dag vil føre ind i sin Bog, studser han: »Een paa Skallen! Havde du een paa Skallen i Gaar? — Kan saamænd gerne være! hm! een paa Skallen!« og han ryster eftertænksomt paa Hovedet. . . .

„Han kommer igen!“

Véd I, hvor det lille Land Savoyen ligger? Hvis ikke, saa tag Landkortet frem og se at finde det — det er let at finde, lige paa Grænsen af Italien og Svejts, og paa Kortet kunne I ogsaa se, hvor gennemskaaret det er af Bjærge. Indbyggerne have svært nok ved at faa deres daglige Udkomme; dér som her er Børneflokken talrig i de smaa Hjem, og ofte maa Børnene drage af Landet for at søge Erhverv i de store Byer. Saa drage de flokkevis af Sted, — men den Dag de forlade Landsbyen er der Sorg i de fattige Hjem. Vel er der een Mund mindre at mætte; men Fader og Moder vide kun alt for godt, hvad deres smaa ere udsatte for mellem fremmede, der kun for egen Fordel bryde sig om de smaa.

Nu er det forbudt; men tidligere skete det ikke sjældent, at der i disse Bjærgene indfandt sig Mænd, som for en lille Sum afkøbte Forældrene deres Børn under Løfte om at være gode imod dem, og man kunde da se dem i Følgeskab med disse Mænd drage ud af Landsbyen med smaa afrettede Murmeldyr, Abekatte eller hvide Mus til at fore-

vise, svingende deres Huer idet de sendte et sidste Farvel til deres dejlige Bjærge, — dem, Bjærgboerne elske, som vi vort Hav og vor Bøgeskov.

De smaa saa' glade og fornøjede ud; der var lovet dem Guld og grønne Skove, og tillidsfulde droge de af Sted.

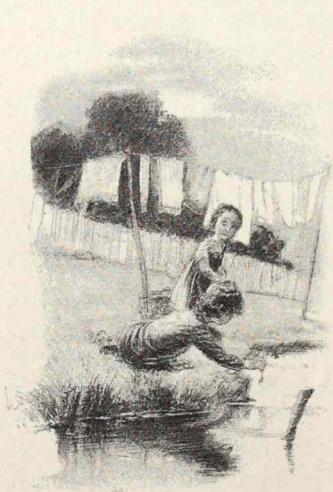
Men de fik snart andet at føle langt borte fra Hjemmet og deres Bjærge i de store Byer, oftest i en streng og haard Mands Tjeneste, der nok lod det mangle paa Føde til dem, men ikke paa Skældsord og Hug. Ofte maatte de sove paa et smudsigt Halmleje sammen med Kludesamlere, Gøglere og Vagabonder, der for en billig Penge laa sammenstuede i smaa Rum, og Børnene kom knap ud af Klæderne. Forkuede og forknytte som de selv vare ogsaa deres smaa Dyr.

Om Morgen kom Ejeren af disse Børn ind og anviste hver især, hvilke Kvarterer af Byen de skulde afsøge. Saa spredtes de for alle Vinde, og ve de Stakler, naar de om Aftenen vendte tilbage og faa eller ingen Penge medbragte. Ikke alene vankede der Skældsord; men den i Forvejen knap tilmaalte Kost afknappedes dem end mere. Hvad Under da, at disse Børn faa et bedrøvet og melankolsk Udtryk, de savne Kærlighed og Pleje — og deres Bjærge.

I den lille Bjærglandsby lige ved Landevejen laa et Hus ved Foden af Bjærget; en Bæk strømmede nynnende forbi; men om Foraaret og efter Uvejr svulmede den op og havde ofte truet med at undergrave Huset. Det var et pynteligt Hus, det lille Stykke Jord udenfor var sirligt holdt, omkring Huset rankede sig Roser, og dets Beboere havde i mange Aar ført en tarvelig og fredelig Tilværelse, kun lidet berørt af det store Liv ude i Verden. Men i de senere Aar var Egnen kommen i Ry for sin Skønhed, og

Antallet af rejsende, som Aar efter Aar søgte herhen for at suge Kræfter af den rene Bjærgluft, tiltog stadig.

Madam Luchon, saaledes hed Enken, der ejede Stedet, var en flittig, arbejdsom Kone, som havde en ganske god Indtægt ved at vadske for de rejsende. Denne Sommer havde hun ladet en af sine Stuer pynte op og haabede at faa den lejet ud i Sommerferien, da der var Rift om Værelser, fordi den lille Gæstgivergaard ikke kunde huse mange. Hver Gang den store, gule Postkaret kom rumlende gennem Landsbyen, og Postillonen højt oppe fra Bukken truttede i sit Horn, kom Mo'r Luchon til Syne i

Døren for at se, om der var Haab om logerende for hende. I Dag havde der kun været to Herrer med, saa i Dag kom der nok ingen. Men ud paa Eftermiddagen viste en Herre sig ved Indgangen til Haven [og kom lige hen til Mo'r Luchon, der laa og skyllede Tøj ved Bækken, medens Børnene morede sig med at lade Blomster og Kastanjeskaller flyde med Strømmen. Det var en lille firskaaren Herre af et

mørkt Udseende med et Par store bedrøvede Øjne. Om Hatten bar han Flor, da han for nylig havde mistet sin unge Hustru. Nu vilde han leve i Ro og Stilhed nogle Maaneder hernede, inden han igen skulde tage fat paa sin

anstrengende Gerning ved det store Hospital i Paris, hvor han var ansat som Læge.

Han forlangte at se det Værelse, som han havde hørt, Madam Luchon lejede ud; thi henne paa den skidne Gæstgivergaard vilde han ikke bo. Da han fandt Prisen rimelig og Stuen proper og hyggelig, slog han til; og bedre kunde han heller ikke have valgt.

Men Madam Luchons Børn med Undtagelse af den ældste tiaars Dreng, Giovanni, skottede ængstelig til den mørke, fremmede Mand. Giovanni derimod saa med Interesse og Nysgerrighed paa hans Bøger og hjalp ham med at pakke dem ud og slaa Søm ind i Væggen til hans Pibe. Men naar Doktoren kom hjem fra sine Ture med mange Blomster, undrede det altid Giovanni, at han pillede Blomsterne i Stykker og saa smed dem bort; ja, Giovannis lille Legekammerat og Kusine Nicoletta, som elskede Blomster over alt, kunde ikke lide Doktoren, fordi han gjorde Blomsterne Fortræd, og da han senere tog Giovanni med sig paa sine Ture, kastede den lille Pige vrede Blikke til ham, naar hun saa' dem drage af Sted. »Den fæle Doktor!« sagde hun til sin Moder og knyttede de smaa Hænder, »han stjæler Giovanni fra os.« Og Giovanni holdt slet ikke af at møde Nicolettas Blik, naar hun stod henne under Kastanjetræet ved den gamle Stenbænk, hvor Vejen drejede om til Bjerget.

Men Doktoren fik den livlige, opvakte Dreng kærere og kærere, og da Giovanni vidste, hvor Egnens sjældneste Blomster voksede, og kendte alle Stier og Genveje nøje, blev han Doktorens uundværlige Følgesvend. Doktoren delte sin Frokost med ham, naar de efter en anstrengende Marchtur holdt Hvil, og saa havde han sin Morskab af at fortælle Drengen om den store larmende By Paris med

alle dens Spir og Kirketaarne, hvordan Menneskene myldrede frem mellem hverandre som Myrerne i en Myretue, om de feagtige Butikker, om de Tusinder af blændende Lys og elegante Springvand, medens Giovanni med Undren lyttede til og til Gengæld fortalte Doktoren om Bjærgboens stille Liv, om Gederne og om sit lille Murmeldyr, som han havde faaet gjort tamt, og som var hans kære Legekammerat.

Men naar Giovanni kom hjem og om Aftenen krøb op paa Høstænget for at gaa til Hvile, tænkte han paa alt, hvad han havde hørt, og kunde ofte ikke falde i Søvn. Det kunde hænde, at Moderen maatte skænde, fordi han ikke passede Gederne ordentligt, og Nicoletta saa' vredt til ham; hun troede, han helt havde glemt hende.

»Mo'r!« bad Giovanni en Dag, »lad mig rejse til det fremmede Land med Doktoren, naar han nu snart rejser bort!«

»Men, Giovanni! hvor kan du tænke paa at forlade din Moder, dine Søskende og dine Bjærge?«

»Jo, Mo'r! jeg kommer jo igen, lad mig faa noget af alt det store, dejlige at se derude! — jeg kommer jo igen!«

»Og tror du, nogen vil bryde sig om dig i den store By?« spurgte Moderen.

»Jeg kan tjene Brødet som Skorstensfejer! jeg kan klatre som en Gød højt op i Kaminerne; aa, lad mig følges med den fremmede!«

Men Moderen vendte sig bort, hun vilde ikke miste sin Dreng, som hun havde mistet sin Mand; ogsaa han var dragen bort, dreven af en ustyrlig Trang til at se Livet derude, var aldrig kommen igen, men var død langt borte fra hende og Børnene.

Der blev Tomhed i det lille Hus, da Doktoren var borte. Giovanni blev mere og mere stille og søgte at undgaa

Nicoletta, der nu, da Doktoren var borte, paa ny søgte at nærme sig Giovanni. Men oppe i Bjærgene kunde han ligge paa Ryggen, stirre op i Luften og se den myldrende Menneskemasse, de straalende Butikker, Springvandene og de Tusinder af Lys. Kom han hjem igen, gik han omkring som i en Døs, og øjensynligt var det, at Drengen skæmmede sig og ingen Ro havde over sig.

»Jeg tror, han er i Stand til at forlade sin Moder, blot for at naa den store By,« sagde denne en Dag, da hun i sin Nød havde søgt Landsbypræsten.

»Bed Madonna bevare ham derfra!« svarede Præsten. Og Mo'r Luchon havde plukket de smukkeste Blomster, hun kunde finde, bundet dem i en Krans og slynget dem om det lille, plumpe Mariabillede derhenne paa Hjørnet, havde knælet ned derfor og bedt Madonna bevare hendes Dreng.

Der var vel hengaaet en seks Uger, siden Dóktoren havde forladt Mo'r Luchons Hus, da det en Dag rygtedes, at der var kommet en fremmed Mand til Landsbyen, som søgte at faa fattige Forældre til at afstaa deres Børn til ham, og at den lille Jean og Pietro alt vare hvervede. En dødelig Angest overfaldt Mo'r Luchon, og hun søgte at holde Giovanni inden Døre; hun kunde selv i Dag bringe Vadske-tøjet over paa Gæstgivergaarden, og Gederne kunde den mindre Dreng passe; Giovanni maatte blive hjemme og hjælpe hende med Vadsketøjet, og ængstelig vogtede Moder-ojet paa ham.

»Mo'r, véd du, at Pietro og Jean rejse med den Mand, der er kommen her til Byen, — rejse de til Paris med ham?« spurgte Giovanni.

»Ja, Folk sige det,« svarede Moderen med bankende Hjerte. »De stakkels Forældre! der er mange Munde der-

hende, saa man tør ikke sige noget derom. Stakkels Pietro og Jean!»

»Stakler?» udbød Giovanni med straalende Øjne; »de lykkelige! aa, gid jeg maatte følge med!»

Moderen gik ind i Huset — og græd.

En Times Tid derefter kom der Bud fra Gæstgivergaarden, at Mo'r Luchon maatte skynde sig derover, der var kommet rejsende, der skulde have deres Tøj vadsket, og som kun opholdt sig paa Gennemrejse.

Kun nødig forlod Mo'r Luchon Hjemmet, og forinden hun forlod det, kastede hun et langt Blik paa Sønnen.

»Giovanni, pas godt paa Tøjet, til jeg kommer igen. Madonna bevare dig!» var alt, hvad hun sagde, saa ilede hun hurtig bort.

Men Giovanni blev staaende og fulgte hende med Øjet, til hun forsvandt hende ved Omdrejningen af Vejen. Da gjorde han en Bevægelse, som om han vilde strække Armene ud efter hende og kalde hende tilbage. »Mo'r! Mo'r!» raabte han; »jeg kan ikke andet, jeg maa — jeg kommer jo snart igen.«

I en Fart samler han det ham betroede Tøj, bærer det ind i Huset, kaster et Blik paa alt derinde, springer over Dørtærskelen, vender nølende tilbage, stikker sit lille Murmeldyr ind paa sit Bryst, og af Sted iler han. Da han naar Madonnabilledet, standser han et Øjeblik og knæler ned. »Bevar min Moder,« beder han, derpaa løber han hurtig af Sted ned mod Landevejen. Han véd, her ad denne Vej maa Pietro og Jean komme med deres Herre, og imedens han vandrer hen ad Vejen med en Blanding af Angest og Glæde, overvejer han, hvorledes han skal slaa Følge med de andre. Af og til vender han sig om for at se, om de komme, men kun den støvede Landevej med sine tungt belæssede

Vogne møder Øjet. Efter i et Par Timer at have spejdet og ventet forgæves øjner han nogle Skikkelser langt nede paa Vejen, nærmere og nærmere komme de, og nu, — han skelner nøje Pietro og Jean. Ja, nu hører han tydelig Stemmer tæt ved sig. »Høj! Halløj! der er Giovanni!« ud-bryde Drengene.

Men Giovanni tager Huen ærbødigt af, drejer den mellem Hænderne, og med et bedende Blik bønfalder han den fremmede Mand om ogsaa at tage ham med!«

»Tag mig med! jeg kan tjene Brødet som Skorstens-fejer; klatre kan jeg, aa, tag mig med.

Manden ser straks, her er en god Fangst at gøre. »En høj, smuk Knægt! og sikken et Par Øjne!« tænker han.

»Snak! du Skorstensfejer! nej, det har vi ingen Brug for. Kom du bare med, dig skal vi nok faa anbragt. Ved dine Forældre det?« spurgte han.

«Nej!» svarede Giovanni. »Mo'r vilde ikke undvære mig — men jeg kommer jo snart igen.«

»Ja vist kommer du igen. Jeg skal nok underrette hende derom,« svarede den samvittighedsløse Mand og paa-skyndede Børnenes Gang.

Stakkels Mo'r Luchon var bleven opholdt længe paa Gæstgivergaarden — og da hun omsider vender tilbage og intetsteds finder Giovanni, hvordan tro I saa, hun var til Mode? Hvordan tro I, en Moder er til Mode ved at vide, at hendes Søn har forladt hende! For hun følte, ja, vidste, hvorhen han var dragen. Kunde hun da ikke have holdt ham tilbage ved hurtig at sætte Landsbyen i Bevægelse? Maaske, jeg véd det ikke. Hun gik ind i sin lille Stue, knælede ned og græd, og da hun igen rejste sig, sagde hun: »Det nytter ikke at stemme imod, det er Faderens Natur.« Men fra den Dag blev Giovannis Navn ikke nævnet i Moderens

Hus. Folk i Landsbyen talte indbyrdes om ham; men enhver saa', hvad Moderen led i Stilhed, ingen nænnede at tale til hende om ham. Stille og bleg gik hun og passede sin Gerning, men hun havde lovet sig selv, at for Fremtiden skulde hendes Stue ikke lejes ud til »disse fremmede«, »den Doktor« var det jo, som havde stjaalet hendes Dreng. — Og hun holdt Ord.

Men Nicoletta gik hver Dag hen til Mo'r Luchons Hus, stillede sig op paa den store Sten, der laa uden for Vinduet, tittede ind ad Ruden for at se, om Giovanni var kommen tilbage, og gentog atter og atter: »Jeg véd det, han kommer igen.«

Hvor var saa alle de Herligheder, alle de Feslotte, Lysene og Springvandene, som Giovanni i Tanken havde jublet i Møde? Og hvor blev hans Doktor fra Bjærgene af? Alle disse Gadesælgere, Ildslugere og Sabelslugere, alle disse Gøglere var det det Paris, han havde drømt om? Hvad hørte han ikke af Eder, og hvor megen Raahed saa han ikke her i dette Skur, som ofte husede halvt berusede Mennesker, der efter endt Dagværk samledes her? Og de derhjemme? Mo'r! sæt, hun døde af Sorg; eller sæt, de glemte ham. Det lille Murmeldyr, som han havde i en Kasse om Halsen om Dagen, tog han ud heraf, naar han lagde sig til Hvile, tog det ind paa sit Bryst, hvor han troede at varme det, medens han knap følte, han skjalv af Kulde. Det var hans eneste Ven her i den store By. Jean og Pietro saa' han kun sjælden, da Ejeren af Børnene sørgede for, at de havde saa lidt med hverandre at gøre som muligt — men hans lille Murmeldyr det kunde forstaa ham, var han vis paa, med det kunde han snakke: »Du længes nok ogsaa, du?« og saa klappede han det ømt

og hans Taarer faldt paa dets lodne Pels, medens det lille Murmeldyr spidsede Øren og saa' forstaaende paa ham med sine livlige, smaa Øjne.

En Aften havde han kun bragt nogle faa Øre med hjem, og han var bleven overfuset af sin Herre. »Se til, det bliver anderledes,« sagde han, »tror du, jeg har i Sinde at føde dig, naar du ingen Ting bringer hjem med; der er ingen, der har bedt dig tage med.« Og Giovanni havde om Aftenen faaet en mindre Kop Mælk; bleg og forsulten saa' han da ogsaa ud.

Saa mødte han en Dag et Par unge, elegante Damer. Han stod stille og trak sit lille Murmeldyr frem, der forsøgte at gøre sine bedste Krumspring paa Kassens Laag; de unge Piger standsede og saa' medlidende paa ham og talte et Par Ord til ham i hans Modersmaal. De fortalte ham, at de kendte godt hans Land, at de flere Gange havde været der, og spurgte ham, om han ikke længtes derefter. — Taarerne kom ham i Øjnene; men saa vare de gaaede deres Vej og havde givet ham en blank Skilling. Men de venlige Ord i hans Modersmaal, de havde haft en underlig hjertevarmende Klang. Og han var bleven staaende og havde set efter dem. Skulde han løbe efter dem og fortælle dem, han havde forladt sit Hjem uden sin Moders Tilladelse? Maaske vilde de forbarme sig over ham og tage ham med sig, hvis de rejste derned igen. Ja, det vilde de sikkert, hvis de vidste, hvor han led, hvor han længtes, og hvor Sulten nagede ham. Og som for ret at minde ham om hans Hunger holdt en lille Vogn dér lige ved Siden af ham, og den krydrede Lugt fra varme Postejer slog ham i Møde. Han syntes, blot én af dem maatte mætte ham for lange Tider; og se, nu vender Sælgeren Ryggen til ham, ingen kan se det — frytsomt hæver han Haanden, men lader den atter synke og som

forfulgt af en Bisværm giver han sig til at løbe over Hals og Hoved hurtigere og hurtigere med bankende Hjerte. Tyv! nej, saa vidt skal det ikke komme, og i den larmende Mængde forsvinder den ulykkelige Dreng, søger ind i en Port, op ad Trappen. Kun hvile et Øjeblik tænkte han, og saa videre af Sted. Men overmandet af Træthed og Søvn synker han sammen, slumrer ind, og paa de kolde Trappetrin, glemmende Paris, Sorger og alt, hvad der piner det lille Barnehjerte, drømmer han, han er hjemme, hjemme! Hvor længe mon han var bleven siddende her, hvis ikke Larmen af en Dør, der smækkes i, og høje Stemmer havde revet ham ud af hans blide Blund? Angest og forskræmt, halv søvndrukken farer han op, springer ned ad Trappen, men træder fejl og falder; og der ligger han nu bleg og tilsyneladende livløs. Husets Portnerkone, som ved sin Larm har vækket ham, er kommen til, og i Stedet for at skælde ud, fordi han, saadan en Vagabond, tør sove paa anstændige Folks Trapper, gribes hun af Medlidenhed ved at se det smertefulde Udtryk i Barneansigtet. Ved tililende Folks Hjælp faar hun ham baaret ned i sin Lejlighed, og da han her kommer til sig selv, hvor godt gør det ham da ikke at dvæle i dette Værelse med den rene, pæne Seng, de smaa Billeder paa Væggen og Urtepotterne i Vinduerne. Og derhenne hænger det store Ur ligesom hjemme — alt kalder Minder til Live om Moderen, og han brister i Graad. Den gode Portnerkone søger at trøste ham; men her kan han ikke blive, og da han er kommen slemt til Skade med Armen, maa der sørges for, at han bliver indlagt paa et Hospital, hvortil han besørges bragt af en tilkaldt Politibetjent. Men da han kommer inden for det store Hospitals Mure, og Porten med et tungt Drøn falder i bag ved ham,

føler han sig paa ny ængstelig til Mode, og da Sygeplejersken formener ham at tage sit lille Murmeldyr ind med paa Sygesalen, er det, som om hans lille Hjerte skulde briste; og da man spænder Remmen til Kassen, hvori han bærer det, af, griber han hurtig efter det med sin raske Arm og trykker det længe ind til sig, kysser og klapper det, og da man varsomt tager det fra ham, følger han det med Øjnene, til det er bragt ud af Stuen, — saa synker han hen i sløv Ligegyldighed.

Hans Arm bliver nu foreløbig undersøgt og forbunden af Reservelægen, som mener, det vil blive en langvarig Historie.

Den barmhjertige Nat sænker sig over det store Hospital og dækker over Elendigheden og Smerterne herinde. Der indtræder Stilhed, som kun afbrydes af Nattevagtens Trin paa Gangene. Overvældet af Ugens Træthed og Dagens Spænding slumrer Giovanni ind, gribende i Søvn ind paa sit Bryst efter sit lille Murmeldyr.

Og Morgenen, en graa, trøstesløs Morgen slaar sit store Øje op og søger forgæves at indgyde de lidende Trøst og Haab om færre Lidelser, end den svundne Dag bragte. Da Giovanni vaagner, ser han forbavset paa alle de fremmede Ansigter, der omgive ham, medens Sygeplejersken rækker ham hans varme Morgendrik. »Marmotto! Marmotto!« ud-bryder han i sit klangfulde Sprog; det er det lille Murmeldyr, han spørger efter; men Sygeplejersken ryster paa Hovedet, hun tør ikke lade det komme ind paa Sygesalen. Da høres der Trin i Korridoren, alle rette sig uvilkaarlig, de syge se spændt mod Døren, det er Overlægen, der fulgt af sine Assistenten gør sin Stuegang. Hensunken i sløv Ligegyldighed ser Giovanni knap op. Men nu kommer Turen ogsaa til ham. Da Overlægen staar ved hans Seng,

studser han, og forbavset genkender Giovanni sin Ven, Doktoren fra Bjærgene.

»Giovanni! du her! Hvordan er du kommen her?«

Giovanni tier. Men Doktoren gentager sit Spørgsmaal.

»Og din Moder, hvad sagde hun, Giovanni, da du drog bort?« Intet Svar.

»Men Giovanni! saa svar mig dog, du er da vel ikke løbet af Landet?«

Da ser Giovanni alvorligt paa Doktoren og svarer sagte: »Ja — Paris! De havde fortalt mig saa meget derom, jeg maatte se det.«

Doktoren vender sig bort og tier; men saa pludselig vender han sig igen om, blotter Drengens Arm og undersøger den.

»Ja, nu maa du foreløbig blive her,« siger Doktoren, »til vi have faaet din Arm rask igen.«

I Uger laa Giovanni herinde. Overlægen har givet ham Lov til en Gang om Dagen at se sit lille Murmeldyr, der er sat i Pleje nede hos Hospitalets Portner.

Giovanni er trods sin Sygdom kommen godt til Kræfter herinde, og man kan nok se paa de runde Kinder, han har faaet, at sultet har han ikke. Efter fem Ugers Forløb anser Overlægen Armen for helbredet.

»Og hvad tænker du nu paa?« spørger han ham, da han en Morgenstund staar ved hans Leje og meddeler ham dette. »Naa, hvor vil du saa tage hen, naar vi nu sende dig bort herfra?«

Giovanni sender ham et langt bønfoldende Blik.

»Naa?«

»Hjem! hjem!« beder Giovanni.

»Du skal komme hjem; selv kan jeg ikke følge dig —

men, jeg har Rejseselskab til dig. I Dag om otte Dage følger jeg dig selv til Banen.«

Om otte Dage! Hvilken Evighed for et bankende, ventende Hjerte!

Men i disse otte Dage har Giovanni samlet nye Kræfter nede i Hospitalshaven, og nu staar han med Overlægen paa Banegaarden. —

Hjem! hjem! jubler det i Drengen. Toget pruster og stønner, en skingrende Piben, og saa af Sted; Giovanni havde mest Lyst til at svinge sin Hue og raabe: »Doktoren leve!« men saa bliver han pludselig stille, trykker sig ind i et Hjørne af Kupeen, griber efter sit Murmeldyr, og hans Rejsefæller faa kun Eenstavelsesord paa deres Spørgsmaal. Sæt, alt hjemme ikke er, som han tænker. —

Endestationen for hans Rejse er naaet. Hertil følger hans Rejseselskab ham, medens han selv skal rejse videre i den gule Postkaret, dér hvor Vejen drejer af til hans Fødeby.

Men den store, gamle Postkaret gaar uden for Saisonen kun fire Gange om Ugen, og det er netop ikke i Dag. Men hvad gør det? Han kender Vejen, og Foden faar Vinger, — kun hurtig fremad. Ja, nu ser han alt Landsbykirkens Spir og Bjærgene, de blaalige Bjæрге. Øjet dugges, og nu klinger Landsbykirkens Klokker over til ham, der ringes til Ave Maria, han standser, tager sin Hue mellem Hænderne og beder for første Gang i lange Tider sin Aftenbøn. Solen synker dybere og dybere, Bjærgene kaste deres mørke Skygger over den før saa blændende Vej, og med fornyet Fart gaar han videre. Det lille plumpe Mariabilled har han alt naaet, der ligger en duftende Krans, akkurat som da han rejste bort, og nu, dér løber Bækken, dér er Hjemmet, — og dér ved Stenbrønden staar — Moderen:

»Mo'r! Mo'r!« og Moder og Søn ligge i hinandens Arme.

»Giovanni! Giovanni! hvor . . kunde . . du?«

Men alle Bebrejdelser dø hen paa Moderens Læber, nu har hun ham, og intet skal skille dem fra hinanden.

»Min Dreng, min egen Dreng!« og hun stryger ham blidt med Haanden hen over det store buskede Haar og fatter knap, hun har ham igen.

Han sidder igen bænket i sin Moders Stue, men rører knap Maden, hun sætter frem for ham.

Men henne ved Vinduet pusler nogen. Nicoletta har som sædvanlig listet sig hen til Vinduet, er krøben op paa Stenen og titter ind ad Ruden.

»Giovanni!« et Glædesskrik følger. »Jeg vidste det, han kom igen, «og hun iler ind i Stuen, kaster i overstrømmende Glæde Blomsterne, hun har i Haanden, paa Drengen, klapper i Hænderne og ler, medens Giovanni bliver siddende med et stille, lykkeligt Smil om Munden.

Saa løber hun hen til Indgangsdøren, aabner den, raaber ud og vinker ad de forbigaaende: »Han er kommen igen! Han er kommen igen!«

„Jokum“.

Uf! sikken en Kulde! Vinden strøg bidende kold gennem Gaden og hvirvlede Sneen op af sit rolige Leje; den ruskede i de gamle Træer ovre i Kongens Have, der saa ud, som om de havde faaet store, hvide Parykker paa, og sukkede og stønnede under Sneens Vægt, men aandede ligesom befriede op, naar Vinden rystede lidt af deres Byrde af dem. Ja, for saadan som det havde snet den Nat! Sol og Pjask og Taage, sjip, sjap, saa Folk havde gaaet med Vand i Galocherne og Regnen drivende ned ad Gummi-slagene, — saadan som I nok have prøvet, naar I om Morgen gaa til Skole, — havde holdt ved i Uger, og alle Bønner om Sne og Is — det vil sige Kaneføre og Skøjteløb — syntes forgæves. Men een eneste Nat havde forandret det hele, og en Søndag Morgen præsenterede den graa, kedelige By sig med et saa fornøjeligt og straalende Udseende, at den næsten lignede en Baldame, klædt i blendende hvidt.

Inde i en solbeskinnet lille Stue i et stort rødt Hus sad en lille Dame med store Hornbriller paa Næsen og en hvid Kappe med Strimler paa Hovedet og lavede Pynt til Juletræer.

Men inden I høre om Tante Lise, maa I titte lidt ind i hendes Stue med mig, for der var mange Ting, som det vilde more jer at se paa, for røre ved dem det fik I nu ikke Lov til, selv om I vare særlig gode Venner med Tante Lise.

Se, herhenne i Hjørnet den dejlige Maage med sine udspændte Vinger, som om den stod lige paa Nippet til at flyve tilbage til Havet, hvorfra Tante Lise havde faaet den døende Fugl fisket op. Hun havde en Dag inde fra sin Sommerbolig, der laa lige ved Soen, siddet og glædet sig over det smukke Dyr, der skar igennem Luften med sine hvide Vinger. Da, pif, paf! blev der skudt ude paa Søen, og Tante Lise saa Maagen synke langsomt, saa den falde ned paa Vandets Overflade, baske med Vingerne — og i et Nu havde den lille, vævre Tante Lise faaet fat paa Fiskeren, der boede inde ved Siden af, og som netop var i Færd med at hænge sine Garn op til Tørring. I sin Baad satte han efter Fuglen, og der stod nu Tante Lise nede ved Strandbredden med den døde, blodbestænkede, endnu ganske varme Fugl, der stod hun og tænkte sit, oprørtes over de halvvoxne Dreng, der til ingen Nytte havde dræbt det smukke Dyr, der saa stolt havde styret hen over Havet, og saa tænkte hun paa, hvor hurtigt et Menneskeliv ogsaa kan afsluttes, og faldt helt i Tanker. Men hun skyndte sig at bære Fuglen op og vadske Blodet af dens hvide Vinger; saa søgte hun en Kasse op og sendte Maagen ind til Byen for at lade den udstoppe, og nu stod den derhenne i Hjørnet paa en høj Søjle, og Tante Lise syntes altid, det var ligesom en Hilsen fra det dejlige, blaa Hav, naar hun saa' paa den.

Saa var der Tante Lises store Skammel, den havde ogsaa sin Historie. Kende I Elsdyrene, de største Dyr i

Norden? Inde i Skovene, hvor de færdes, tabe de ofte et af deres Horn eller støde det af, saa det er en let Sag at faa et enkelt; men Tante Lise havde gennem en ung norsk Officer, hun havde kendt som Dreng, og som var en dygtig Jæger, faaet sendt to sammenhængende Horn af et Elsdyr, som han havde fældet, og dér, hvor Hornene vare forbundne med et Stykke af Hjerneskillen, havde hun trukket denne over med en gammel Muffe, og nu havde hun en dejlig og sjælden Skammel, der med sine store Takker stod foran hendes Gyngestol.

Og saa skulde I have set alt, hvad hun havde samlet nede ved Stranden af Stene, Konkylier og Skaller og store Kulstykker, som Fiskerne havde faaet i deres Net, naar de gik paa Fiskefangst, Kulstykker, som Dampskibene paa deres Sejlads over Havet havde tabt eller kastet ud i Vandet: alle Slags Snyltedyr og smaa Muslinger havde sat sig fast derpaa. Alt dette havde Tante Lise stillet sammen og bygget op, og det stod nu henne paa et lille Bord og lignede et Slot fra Eventyrets Land. Rundt omkring havde hun med stærk Gummi klistret smaa Terrakottafigurer fast. Øverst oppe stod Bjærgkongen med Krone paa, og inde i Fordybningerne sade Dværgene og hamrede og arbejdede, ja nogle løb endogsaa paa Skier derinde. Tante Lise havde anbragt en lille Stump Spejlglas, der skinnede som en isbelagt Sø, for hun var altid saa fuld af alle Slags Løjer og Paafund. Et lille, udstoppet Egern havde hun ogsaa, det var stillet ind mellem hendes Blomster, hvoraf hun altid havde en Mængde, og de dejligste Slyngplanter hang ned ad Vinduesposterne; og hvad tro I Urtepotterne til disse Slyngplanter hang i? Mon I kunne gætte det?

I Sigter, som hun havde malet sorte og saa med Guld-farve malet alle Slags Vadefugle, Dragehoveder og Delfiner paa.

Men nu i Dag tænkte hun slet ikke paa noget af alt dette, hun tænkte kun paa, hvordan hun kunde glæde alle de mange fattige Børn Juleaften, thi den stod snart for Døren. Hvert Aar plejede de at komme til hende — og hun klip-pede flittig paa de lange Net, der skulde slynges ind mellem Træets Grene, klistrede Guldstjerner og lavede smaa Danne-brogsflag og Æsker.

Men hvem mon det er, der kommer springende op i eet Sæt ad Trappen? Og hør nu, hvor det kimer, som om hele Klokken skulde styrte ned. Tante Lise skyndte sig at lukke op, og udenfor stod en lille Dreng med Opstoppernæse, saadan en, som det kunde regne lige ned i, og med sin laadne Hue sat paa Sned. Det var Tante Lises Brodersøn, den lille Konrad.

»Er det dig, min lille Ven!« udbrød Tante Lise glad, »det var da dejligt, jeg har netop saadan god Brug for dig, for du vil jo nok hjælpe mig med at lave Julepynt til mine fattige Børn, det kniber for mig at blive færdig.«

»Ja, om fem Dage er det Juleaften!« udbrød Konrad glædestraalende. »Men«, sagde han lidt forlegen og blev rød i Hovedet, »det var ikke derfor, jeg kom . . . !«

Tanten saa spørgende paa ham.

»Nej, det var for at spørge dig, om du vil gaa i Zoolo-gisk Have med mig?«

»I Zoologisk Have!!« udbrød Tante Lise og slog Hæn-derne sammen. »I dette Vejr! hvad tænker du dog paa?«

»Ja, men du har lovet mig, at du vilde gaa med mig den første Dag, Solen skinner, og det gør den jo i Dag; kan du ikke huske, at du sagde det?«

Jo, nu kunde Tante Lise godt huske, at hun havde været saa ubesindig at give dette Løfte, og da hun holdt strengt paa, at man skal holde, hvad man lover, søgte hun heller ikke at overtale Konrad til at opgive Turen, men sagde blot: »Ja, saa vent lidt, medens jeg tager Tøjet paa.«

Og lidt efter stod Tante Lise der igen med sin lille gammel dags Kysehat og Silkekaaben paa og, trods Sneen derude, i hvide Strømper og Sko, som hun aldrig var at formaa til at aflægge, og nu vandrede de to sammen ned ad Gaden. Saa snart de fik Øje paa den første Sporvogn, satte de sig op i den og naaede saa ud til Zoologisk Have.

Men hvor vare alle Dyrene henne i Dag?

I denne Kulde havde de fleste gemt sig i deres lune Bure. Overalt, hvor Tanten og Konrad kom hen, var der tomt uden for Burene. Kun nogle store, gule Hunde stod og saa' melankolsk efter dem, og en lille væver Odder slog Kolbøtter i et lille Bassin, saa Konrad lo højt; ja, for det saa saa komisk ud, saadan som den boltrede sig og skød gennem Vandet. Ogsaa et Par Elsdyr kom frem hist og her, men Konrad syntes, at alle Dyrene saa' bedrøvede ud i Dag; selv Isbjørnen, som man dog skulde tro var rigtig i sit Es med al den Sne og Kulde, gik omkring og hang med Hovedet. Stakkels Dyr det havde den nok ogsaa god Grund til; tænk jer, nogle ondsksfulde Drengs havde pint det stakkels Dyr og set Lejlighed til at stikke dens ene Øje ud, da den kom hen med Hovedet mellem Jærnstængerne; de vare blevne straffede derfor, men hvad hjalp det den, derfor fik den ikke sit Øje igen.

Inde i det lille Hus, der var bygget til Slangerne og Skildpadderne, var der dejligt varmt at komme ind, og Konrads Fryd over de smaa, sorte Sumpskildpadder var

stor. »Aa, Tante!« sagde han, »bare jeg kunde faa saadan en til Jul!«

Tante Lise lod, som om hun ikke hørte det; men det nyttede ikke stort, at hun vendte det døve Øre til; thi paa Hjemvejen underholdt Konrad hende kun med at fortælle, at det var hans højeste Ønske at eje saadan en Skildpadde.

»Og hvad vilde du saa gøre med den?« spurgte Tanten.

»Lege med den, det var meget morsommere end en Hund eller en Fugl, og den kunde jeg have med i Lommen i Skolen og lade den krybe omkring paa Bordet. Aa, det kunde være rigtig Kommers!«

— »Og forstyrre de andre?« sagde Tante Lise lidt skarpt.

»Nej! jeg mener bare i Frikvarteret,« sagde Konrad spagfærdigt.

Men Tanten lod slet ikke til at synes om dette Ønske.

Imidlertid rykkede Juleaften nærmere og nærmere; og Vejret blev saa forrygende, at Tante Lise slet ikke turde vove sig ud i Butikker med den slemme Hoste, der næsten altid plagede hende. Hun var ganske mismodig over, at hun ingen Julegave havde til Konrad, skønt hun Dagen før Juleaften næsten druknede i alt det Julestads, der laa udbredt overalt i hendes Stue. Men da Konrads ældste Broder, Studenten, kom op til hende, blev hun glad i den Tanke, at han bestemt kunde hjælpe hende med at finde paa en Julegave. Men Studenten vidste intet Raad — det eneste, han vidste, var, at Konrad saa frygtelig gerne vilde have en lille Skildpadde. Saa blev der da intet andet for, Tante Lise maatte bide i det sure Æble, og det blev aftalt med Konrads Broder, at han den næste Morgen skulde gaa ud i Zoologisk Have og forhøre, om de smaa Skildpadder vare til Salgs, og det

vare de — desværre for dem. Studenten købte den, som forekom ham at være den livligste, puttede den i sin Brystlomme, hvor den laa lunt og varmt, og bragte Tante Lise den, som havde sin Nød med at anbringe den, til Juletræet skulde tændes.

Endelig var det blevet Aften, Klokken var syv, og nu samledes alle om Tante Lises gamle Klaver, og store og smaa sang: »Et Barn er født i Betlehem!«

»Næ! sikken et Juletræ!« udbød Konrad, da Sangen var endt, og de tog hinanden i Haanden, medens de dansede rundt om Træet og sang: »Højt fra Træets grønne Top straalér Juleglansen!«

Ja, deroppe, højt oppe, hang en Tromme til Konrad fra hans Fader, og her længere nede en Pisk, og det en Pisk med Smæld, og her en Dukke til hans Søster — den laa i en lille Seng med lyseblaat Silketæppe over og smaa Puder, som Tante Lise havde syet selv — og saa alle de mange Gotter; der var spiselige og uspiselige, som Konrad inddelte dem i; de »uspiselige« pillede Tante Lise altid ned af Træet, naar Festen var forbi, og lagde dem i en stor Æske — til næste Aars Julefest. De pyntede saa kont paa Træet; der var baade Sukkerlam og Soldater med røde Kjoler, akkurat som naar Livgarden er i sin allerfineste Stads, og smaa Sukkerfugle og Fisk manglede heller ikke. Men Konrad, tror jeg nok, holdt alligevel mest af de spiselige Ting; tro I ikke ogsaa?

Han løb omkring og trommede paa sin Tromme og smældede med sin Pisk og tænkte nok ikke paa Skildpadder. Endelig blev der et Øjebliks Stilhed, og — hvad er det? pjask, pjask lyder det inde fra Juletræets Grene —, det var næsten som et Suk midt i al Støjen.

»Hvad er det?« spurgtes der fra alle Sider — og igen

den samme pjaskende Lyd. Nu kunde Konrad ikke styre sig længer, han smed Tromme og Pisk, kravlede paa alle fire ind mellem Træets Grene paa Gulvet, havde nær væltet en dejlig Urtepotte med Tulipaner og Liljekonvaller, som Børnene forærede Tante Lise, og kom nu til at rive en Mælkespand om, fik en Pøs Vand over sig, og hvem andre end »Jokum«, saaledes havde Tante Lise døbt Skildpadden, tumlede ud paa Gulvet, ud af Blikspanden, hvori Tante Lise havde stillet den inde under Juletræets Grene? Der laa nu Konrad, lige saa lang som han var, og kiggede paa »Jokum«! der trak Hovedet og Fødderne ind under sin Panserbeklædning og saa ud som et lille, sort Muldvarpeskud. Konrad stirrede og stirrede paa den.

Pisk og Tromme vare glemte, med et Sæt sprang han op, fo'r Tante Lise om Halsen og raabte: »Den er fra dig, du kære Tante Lise! det er min Skildpadde, Hurra, Hurra!«

Og nu var »Jokum« Aftenens Helt; Konrad vilde ikke skilles fra den, kunde knap nok taale, de andre rørte ved den eller saa paa den. »Nej, du maa ikke røre den,« sagde han, hver Gang de andre pirrede lidt ved den; for Jokum laa sammenkrøben og syntes slet ikke at bryde sig hverken om Juletræ, Julelys eller Julegatter, som Konrad vilde dele med den.

»Bare den vilde sige noget!« sagde Konrad, »eller i det mindste pippe lidt.«

»Tror du ikke, den holder af Musik?« spurgte han pludselig Søsteren. »Tante Lise har fortalt mig, at dengang hun var i Italien, kom de smaa, ellers saa sky Firben frem, naar hun sang for dem og bleve liggende ganske stille og lyttede efter. Og kan du huske i Fjor en Regnvejrsdag, da du spillede, hvordan Tusserne krøb op paa

Havestuetrappen og bleve siddende dér, saalænge du spillede?» Og Konrad, som i hele tre Vintre havde lært at spille, satte sig til Klaveret og spillede: »Den tapre Landsoldat«, men Jokum rørte sig ikke ud af Stedet, strakte ikke en Gang de smaa Klumpfodder ud til en March.

»Nej! fædrelandssindet er den nok ikke,« begyndte saa den nybagte Student, som selv var meget fædrelandssindet og hos Venner og Bekendte samlede 10 Ører og gamle Staalpenne ind til Befæstningssagen.

»Aa, vil du bare tie stille!« afbrød Konrad, »og ikke sige noget om min Jokum, det kan man da heller ikke forlange, den skal være, naar den er født i Ægypten eller saadan et Sted langt borte herfra.«

»Saa spil du hellere »De gamle Ægyptere, de bleve ej begravede, de bleve balsamerede,« sagde den anden Broder tørt.

»Nej, en Tyrolervals vil jeg spille!« sagde Konrad og spillede en forslidt Tyrolervals; men han hakkede i Valsen, og Jokum var dog maaske for musikalsk til at sætte Pris derpaa.

»Aa!« sukkede Konrad, »nu skal den sove,« og puttede den ned i Spanden, men pjask, pjask, lød det, det var tydeligt, at her lod den ikke til at befinde sig vel.

»Det stakkels Dyr!« sagde Konrad, »jeg tror slet ikke, den er glad!«

»Nej, jeg saamænd heller ikke,« sagde Studenten. »Du skulde røre Trommen, maaske den saa begynder at danse, der skal vist Kraftmusik til at trænge gennem den Skæl.«

Men Konrads ældste Søster sagde ingen Ting, satte sig stille hen ved Klaveret og spillede de dejligste Ting, saa de alle sad stille og lyttede efter, og nu kravlede Jokum hen

ved hendes Fødder, ind under hendes Kjole, og hver Gang de tog den bort derfra, kom den igen; og da hun var færdig med at spille, krøb den op paa Pedalen og stak sit lille Hoved og sine smaa Ben frem, drejede Hovedet paa Siden og vilde slet ikke ned igen i Spanden.

Men enten den nu vilde eller ej, ned deri maatte den, for Klokken var bleven mange, og næste Aften skulde Tante Lise have alle sine fattige Børn til Juletræ, og hun var nu saa træt, saa der hjalp ingen kære Moder; ned i Spanden og saa af Sted!

»Nu er du god mod Jokum,« sagde Tante Lise til Konrad, da han sagde God Nat og Tak for i Aften. »Hører jeg, den ikke har det godt, saa tager jeg den fra dig, og den bliver sendt hjem til Zoologisk Have igen.«

Men Konrads Moder var slet ikke glad over den Julegave, han bragte hjem med. »Havde jeg dog kunnet tænke mig,« sagde hun, »at Tante Lise kunde gaa hen og opfylde saadant et Ønske, skulde jeg nok have faaet hende derfra, og hvad tror du, Stine vil sige?« Ja, paa Stine havde Konrad slet ikke tænkt, hvad mon hun vilde sige?

Stine var Enepige i Huset og havde meget at bestille og holdt nok af at brumme og surmule lidt, skønt hun ikke mente det saa slemt.

Da Konrad nu kom ud i Køkkenet til hende med Jokum, begyndte hun da ogsaa straks at tage paa Veje.

»Nu skal den vel gaa og grise til paa de fine Tæpper, og jeg skal vel gaa efter den med en Fejekost, men det bliver der ikke noget af, jeg har andet at bestille end at rende efter saadant et Kryb, og hvor skal den saa opholde sig, om jeg maa spørge? I mine Mælkespande bliver det ikke. Og naturligvis kommer den i Klemme mellem Dørene.

En kan jo aldrig vide, om man træder paa det kedelige, dumme Dyr, der ikke kan saa meget som pippe.«

Det samme syntes jo nok Konrad, men det var alligevel en Skam af Stine at kalde den et dumt og kedeligt Dyr, fordi den ingen Ting kunde sige; det kunde den jo ikke gøre for.

Medens Stine saadan brummede, tog hun et stort, halvdybft Fad ned fra Køkkenrækken, fyldte det med Vand og hentede en lille Maatte, hvorpaa hun stillede Fadet inde ved Siden af Konrads Seng, for dér var det vel bedst, Dyret sov den første Nat.

Da Konrad var kommen i Seng, laa han og lyttede. Han kunde ikke falde i Søvn, han syntes hele Tiden, han hørte noget pjaske og kravle. To Gange vaagnede han og tændte Lys, og hver Gang kunde han ikke finde Jokum, som var kravlet ind under Sengen hen i en Krog mellem nogle Kasser.

»Vil du nu se til, du kan blive, hvor du skal,« sagde Konrad ganske ærgerlig, da han for anden Gang puttede den ned i Fadet; men ligesom han fortrød, han havde talt saa haardt til den, klappede han den og føjede til: »Min egen, rare Jokum, lad mig nu se, du holder dig paa Maatten!«

Hvor en lille Hund dog er anderledes blød og varm, tænkte han og faldt i Søvn.

Den næste Morgen blev der en Søgøn efter Jokum, der dorsk og sammenkrøben søgte de mørkeste Kroge i Stuen; og da Konrad kom ind til Studenten med den, blev han modtagen med et: »Vil du bare se til, du kan komme af Sted med dit dumme Dyr; tror du, jeg vil have det kravlende herinde hos mig?«

Saadan gik den ene Dag efter den anden. Jokum

syntes slet ikke at ville slutte sig til Konrad, alt hvad han saa anstrengte sig for at more den! heller ikke syntes den at tage Føde til sig, og vi maa ærlig tilstaa: Konrad begyndte saa smaat at blive ked af den. Alle puffedede de til den kedelige Jokum, der, som Studenten sagde, hverken kunde »gø eller gabe«.

Selv Konrad syntes, det var lidt kedeligt saadan altid at maatte søge den op i de mørkeste Kroge, og hvad skulde han dog nu gøre med den, naar han om et Par Dage skulde tilbringe Slutningen af sin Juleferie nede paa Landet hos sin Onkel? Der, vidste han, kunde der ikke være Tale om at tage Jokum med. Et Øjeblik tænkte han paa at betro den til Tante Lise, men herpaa betænkte han sig dog. Saa var der vel ikke andet tilbage end at paalægge Stine at sørge godt for Jokum, til han om en otte Dage kom tilbage. Han strøg Jokum ned ad Panseret og sagde: »Far vel, Jokum, lad mig nu se, du er rigtig artig og bliver paa din Maatte, til jeg kommer hjem igen. Er du slet ikke bedrøvet over, at jeg rejser fra dig?« Men Jokum viste intet Tegn paa Sorg, den hverken klynkede eller pippede — og det, syntes Konrad, var dog lovlig kedeligt.

Nede paa Landet mellem de andre Børn fik han knap Tid til at tænke paa Jokum; her sloges han med Snebolde sammen med Fætrene og Kusinerne, lavede en dejlig Sne-
mand lige midt i Gaarden, kørte i Onkelens store Kane med Bjældespil og stampende Heste og løb paa Skøjter, og saa var der de to store Hunde paa Gaarden, dem var det rigtignok noget andet at lege med end med Jokum. Men nu i Morgen vare de otte Dage forbi, og hvad skulde han saa gøre med Jokum? tænkte han med et lille Suk.

Aldrig saa snart var han kommen hjem og inden for

Døren, førend Stine begyndte at brumme over Dyret. Dér havde den nu ligget den ene Dag efter den anden, hverken vist Næb eller Klør, ja, ikke saa meget som sukket engang, nej, den Slags Kryb skulde hun nok frabede sig herefter. Hun havde saamænd flere Gange tænkt paa, om hun ikke skulde gaa ud og lægge den der, hvor den hørte hjemme, for i sit Hjem havde man det dog bedst, det vidste hun af egen Erfaring. Dér, hvor den hørte hjemme? Ja! Stine havde Ret; dér, hvor den havde hjemme, dér var der bedst! Denne Tanke vilde slet ikke ud af Konrads Hoved, og den næste Dag ringede han paa hos Tante Lise, men ikke saa stærkt, som da han for nogle Uger siden var lige ved at kime Klokken ned.

Tante Lise kom ud.

»Er det dig, Konrad? Naa, hvordan har saa Jokum det?«

»Ja,« stammede Konrad, »jeg tror, den altid keder sig; den er vist heller aldrig glad — jeg tror, den længes efter sin Fader og Moder og efter sine Legekammerater, den vil aldrig lege med mig. Jeg tror ikke, den bliver glad, førend den er hjemme.« Og Konrad saa med et langt Blik paa Tante Lise.

»Ja, nu faar den blive, hvor den er,« sagde hun, »tror du, jeg saadan vil have smidt mine Penge ud, bare fordi Jokum keder sig?«

»Ja, men naar den nu har det bedst hjemme,« indvendte Konrad, — »og du sagde jo selv, at naar den ikke havde det godt hos mig, saa . . .«

Videre kom Konrad ikke; Tante Lise afbrød ham lidt barsk og sagde: »Naa, saa slip den da derud! men plag mig aldrig mere om Skildpadder eller om at faa Dyr til

Foræring, der længes efter at komme hjem, fordi de kede sig, for du faar dem ikke,« sagde Tante Lise bestemt.

Og Konrad fløj ned ad Trappen, svingende med Huen, og raabte:

»Nu skal Jokum hjem! hjem til sin Fader og Moder!«

»Ja, det er lovligt sent,« brummede Stine, »for nu er den død, det kan jeg da se paa den, nu kravler den ikke engang om, men ligger paa een Plet hele Tiden. Mad rører den da heller aldrig; du har sultet den ihjel.«

Men da gav Konrad sig til at græde. »Det er ikke sandt, den er ikke død, jeg kunde da ikke gøre for, at den ikke vilde spise! Aa, Stine, kør med mig ud til Zoologisk Have, og du skal se, naar den bare kommer hjem, lever den op igen; kom, kom, skynd dig!

Og Stine, der ikke var saa slem, som hun lod, bandt sit hvide, stivede Stadsforklæde paa og kastede sit Sjal om sig. Jokum blev lagt i en Kurv, — men den rørte sig ikke ud af Pletten.

Af og til løftede Konrad lidt paa Laaget, kiggede ned til den og tænkte: »Sæt, den virkelig er død, sæt, vi komme for sent, den er bestemt død af Længsel.«

Da de naaede Zoologisk Have, gik de straks hen til Opsynsmanden og fortalte, at de vilde tilbagelevere en Skildpadde, »hvis den bare ikke var død undervejs«, sagde Konrad.

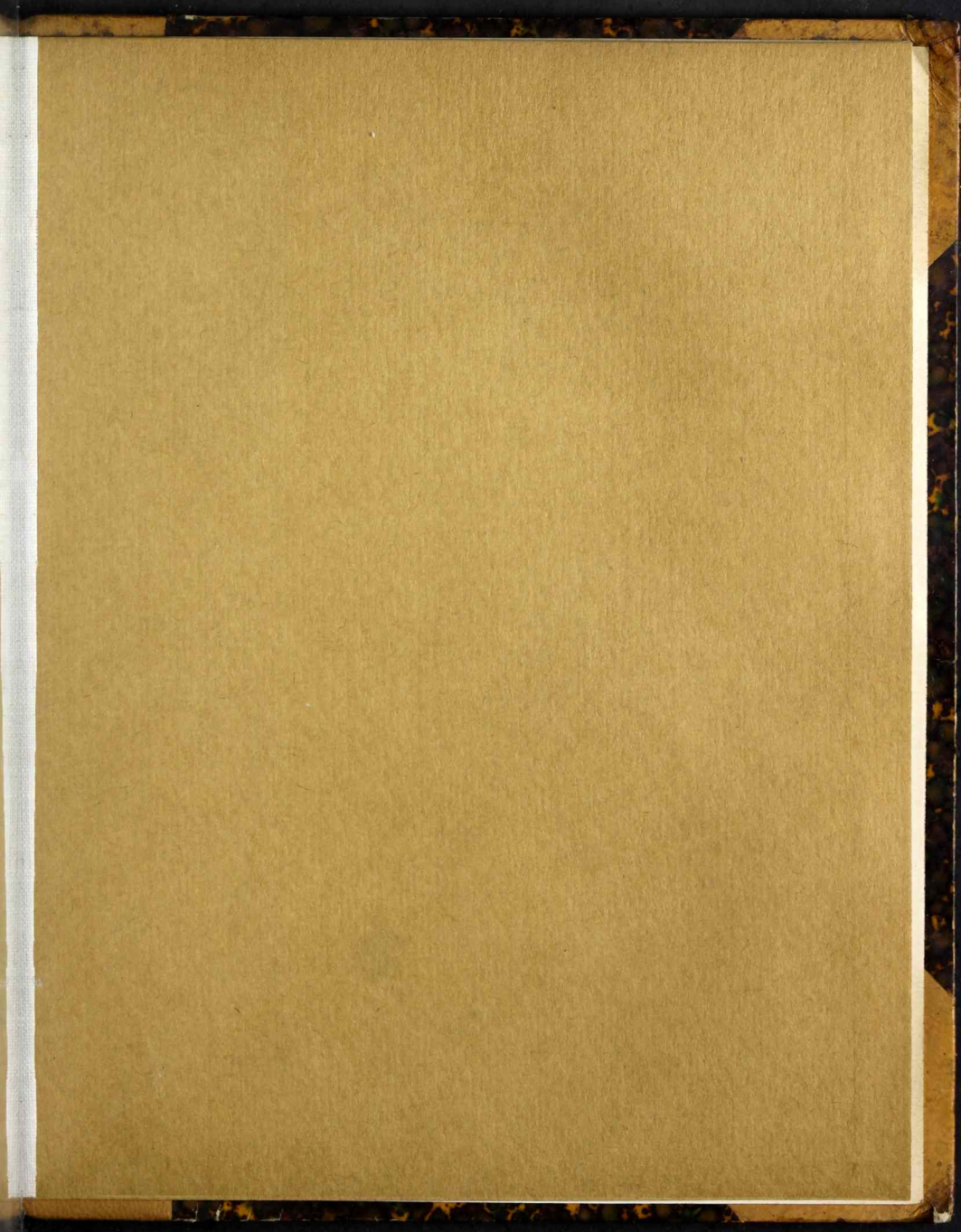
»Ja, døde Skildpadder have vi ingen Brug for her,« sagde han mut.

»Lad mig se den,« sagde han, løftede Laaget af Kurven og tog den op, aandede paa den og satte den ned i den store Glasbeholder, hvor andre større og mindre Skildpadder krøb omkring, og se! Jokum stak sit Hoved frem, saa kom Benene med, og nu kravlede den om derinde.

»Den lever! den lever!« udbrød Konrad glad.

»Ja vist lever den,« sagde Opsynsmanden tørt. »Du skulde bare ladet den blive, hvor den hørte hjemme, her paa dens Plads; for der skal være Orden paa al Ting, enhver Ting skal have sin Plads — ogsaa en Skildpadde,« brummede han.

H. HAGERUPS FORLAG.

Bibliothek for Ungdommen.

- I. Yonge: Den lille Hertug. 2,00, indb. 3,00.
- II. Lamb, Charles: Shakespearske Fortællinger. 2,00, indb. 3,00.
- III. Langsted, Ad.: Konger uden Land. 2det Oplag. Med Illustrationer. 1,50, indb. 2,50.
- IV. Robin Hood. 1,50, indb. 2,50.
- V. Michelet: Korstogene. En historisk Skildring ved Ad. Langsted. 1,00, indb. 2,00.

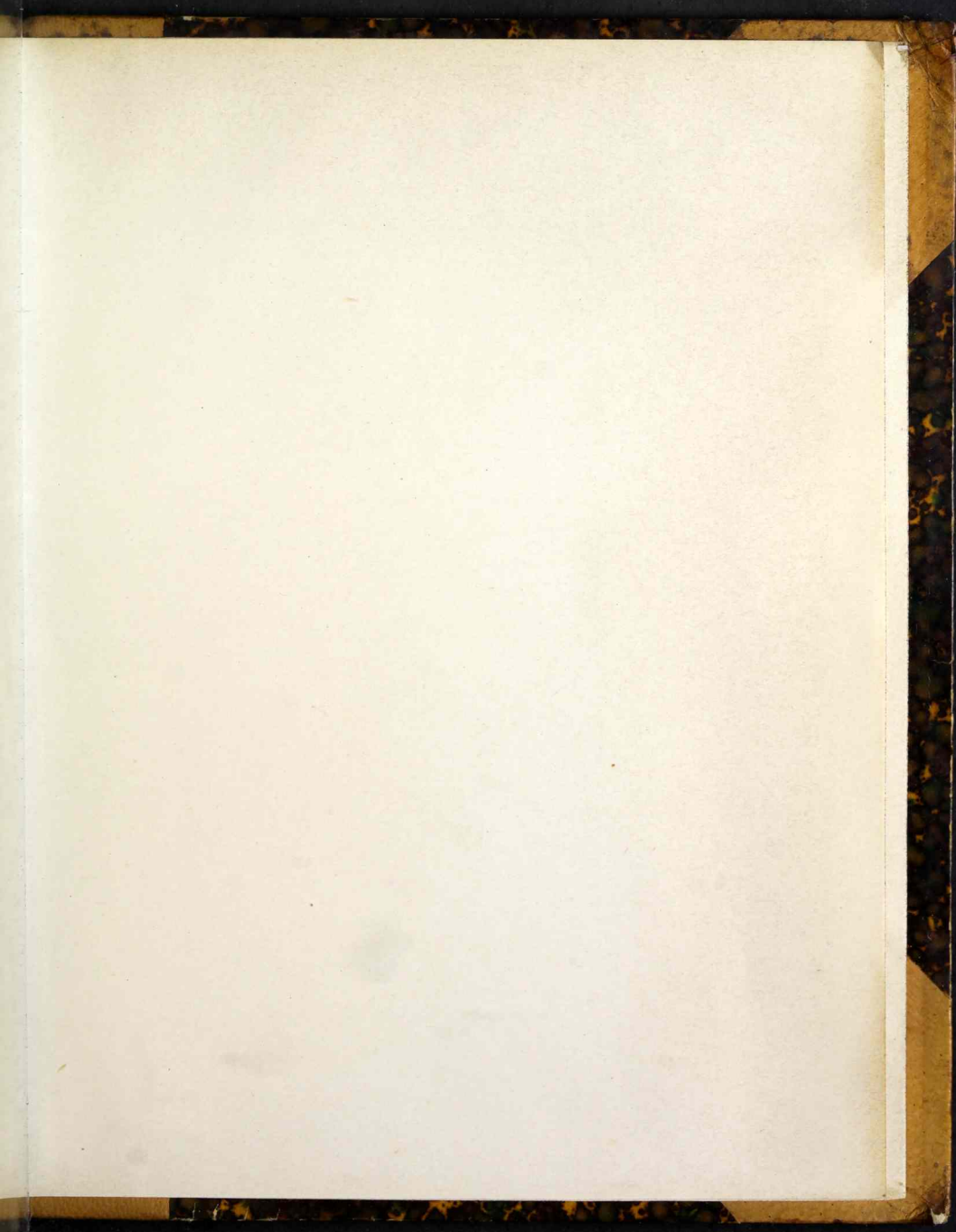
Fortællinger for unge Piger.

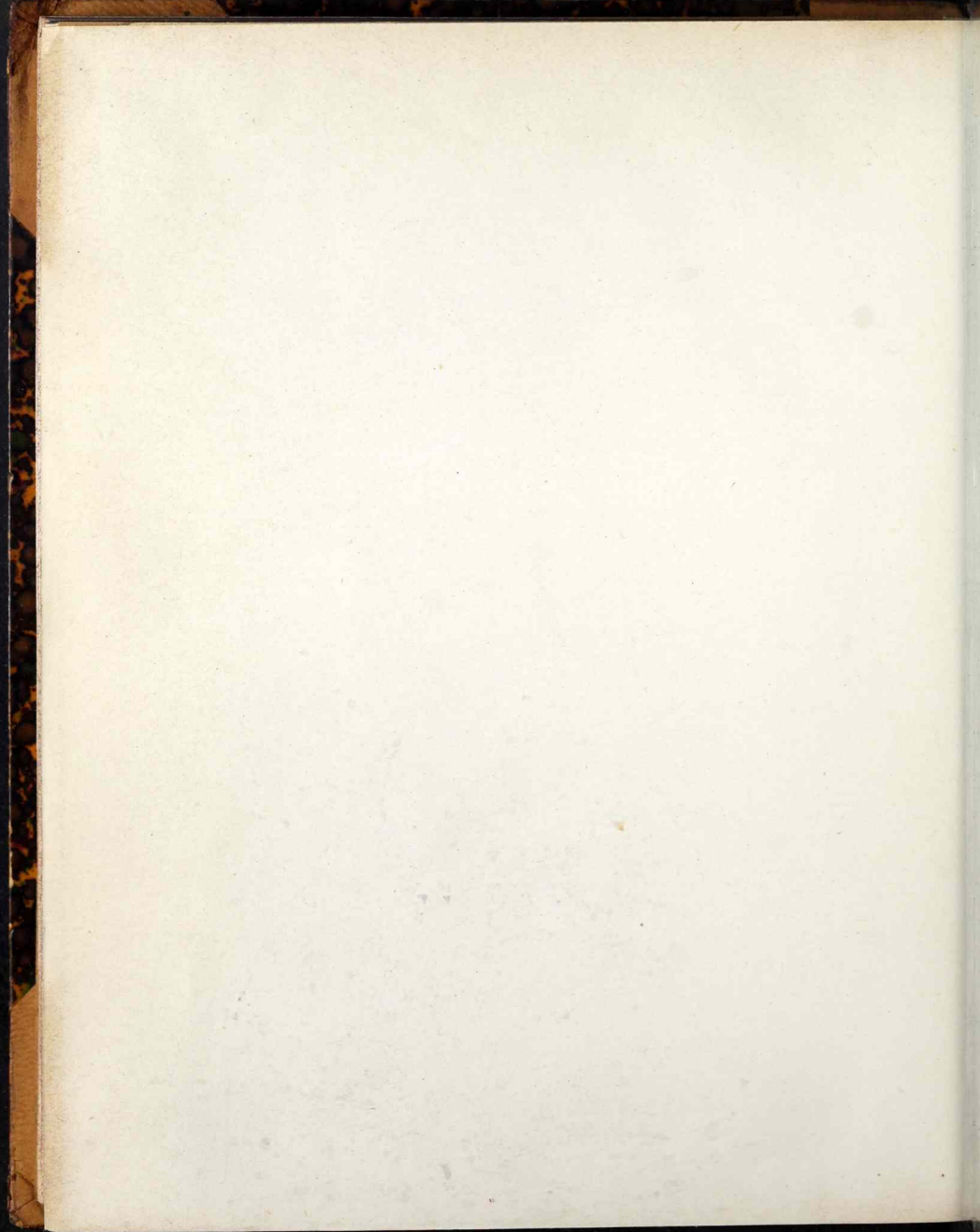
- I. Alcott, Louise M.: I Rosentiden. 3,50, indb. 4,75.
- II. Pressencé, E.: Pilevangsgaarden. 2,50, indb. 3,75.
- III. Mosaik. Digte og Fortællinger. 2,75, indb. 4,00.
- IV. Alcott, Louise M.: Landsbybornene. 3,50, indb. 4,75.
- V. Tuxen, Fanny: Ellinor Falsen. 3,75, indb. 5,00.
- VI. Wetherell, E.: Den vide vide Verden. 4de Oplag. 3,00, indb. 4,25.
- VII. Hartner, Eva: To Veninder. 3,00, indb. 4,25.

Faaes i alle Boglader.

H. Hagerups Boghandel,

Gothersgade 30.

fol. 164 858

